

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Naslov izvornika:

سلام بر ابراهيم

Goruhe Farhangiye Šahid Ebrahim Hadi, Salam bar Ebrahim, Našre šahid
Ebrahim Hadi, 138. izdanje, Teheran, 2018.

Priredio:

Mohsen Emadi

S perzijskog prevela:

Alima Zarean

Izdavači:

Udruženje za očuvanje bosanskog identiteta, kulture i tradicije
“NOVI MOZAIK”, Sarajevo

i

Perzijsko-bosanski koledž sa internatom, Ilijaš

Lektor:

Admir Džanko

Štampa:

Sabah print

DTP i korice:

Mohsen Zarean

ISBN 978-9926-8062-5-5 (Udruženje za očuvanje bosanskog identiteta,
kulture i tradicije Novi mozaik)

ISBN 978-9958-9008-5-3 (Perzijsko-bosanski koledž sa internatom)

CIP zapis dostupan u COBISS sistemu Nacionalne i univerzitetske biblioteke
BiH pod ID brojem 50191622

SELAM IBRAHIMU

Priredio: Mohsen Emadi

S perzijskog prevela: Alima Zarean

Sarajevo, 2022.

Sadržaj

Uvod	9
Riječ prevodioca	11
Zašto Ibrahim Hadi?	15
Biografija	18
Očeva ljubav	20
Halal opskrba	22
Tradicionalni iranski sport	24
Junak	29
Odbojkaška utakmica – pojedinac naspram ekipe	33
Opklada	35
Hrvanje	39
Prvak	42
Puriya Valij	44
Pobjeda nefsa	48
Jadullah	52
Medresa hadžije Mudžtahedija	54
Božije zadovoljstvo	56
Dani Revolucije	58
Osmi septembar	62
Povratak Imama Homeinija	65
Duhovni napredak	67
Uticaj riječi	70
Pomoć narodu	75
Kurdistan	79
Učitelj za primjer	83
Profesor sporta	86
Namaz u njegovo prvo vrijeme	88
Ophođenje sa lopovom	91
Početak rata	92

Drugi put na liniji	97
Tespah	100
Gradić Al-Mehdi	103
Rješavanje problema	106
Grupa šehida Andarzgu	108
Šehadet Askar Vasalija	112
Jednostavan izgled	114
Čam Imam Hasan, a.s.	117
Zarobljenik	120
Polovina mjeseca ša'bana	123
Nagrada	125
Ebu Džafer	128
Prijatelj	134
Neznanost	136
Samo u ime Gospodara	139
U prisustvu velikana	142
Zijaret (posjeta)	145
Ručna bomba	148
Motaliul Fadžr	150
Mudžiza ezana	155
Palestinka	162
Šaljivdžija	164
Dva brata	166
Pištolj	168
Fathulmobin	173
Ranjavanje	178
Madahi	181
Program hazreti Fatime	185
Ljeto osamdeset i druge godine	187
Način odgoja	189

Lijepo ophođenje	192
Događaj sa zmijom	196
Božije zadovoljstvo	198
Iskrenost	202
Želje naroda i Božija blagodat	205
Hums	210
Mi tebe volimo	212
Operacija Zejnul Abedin, a.s.	214
Posljednji dani	219
Posljednji susret u Feke	223
Velfedžr mogadamati	227
Tranšeja Kumejl	232
Krvav zalazak Sunca	236
Vrhunac samoće	239
Zarobljeništvo	243
Rastanak	245
Potruga	247
Prisustvo	250
Selam Ibrahimu	255
Šehidi su živi	257
Ejne tezhebun (pa kuda idete)	259
Spomen ploča	261
Posljednja riječ	264
Nepoznate riječi	266

Uvod

Zbirka, koja je pred vama, nije tek sjećanje na šehida junaka, nego je govor o stanju jednog čovjeka, prije svega insana, junaka, heroja, (...) koji je, ispijanjem čaše šehadeta, usavršio svoju dušu.

U periodu u kojem su naša djeca i omladina pod uticajem nedoličnih primjera sporta i umjetnosti, i na slijepim putevima života, svaki njihov korak, kao Jusufa, čeka jedan bunar i jedan vuk preobražen u ovčiju kožu, pa nam podsjećanje na Ibrahimov život može biti svjetiljka u mrkloj noći.

Ibrahim je jedan od desetine hiljada momaka koji su bili žrtve braneći svoju vjeru, svoju domovinu, njenu slobodu i nezavisnost.

Padom proameričke diktatorske vlade, i pojavom Islamske revolucije, pod vodstvom velikog islamskog autoriteta Imama Homeinija, uz podršku i upornost naroda, podrhtalo je tlo pod nogama SAD-a i doživjele su veliki šok.

SAD-e su, tokom vladavine diktatora Pahlavija, zahvaljujući prodatim dušama porodice Pahlavi i njihovim saradnicima, smatrale Iran svojom kolonijom i slobodno su pljačkale sve resurse i dobra Irana.

Vlada Pahlavija je, oslanjajući se na CIA-u (Centralnu obavještajnu službu) i Mossad (Cionističku obavještajnu službu), uspjela uspostaviti režim u Iranu ostavljajući narod na ivici propasti: gladan, nepismen i zaostao. Međutim, 'demokratska vlada' SAD-a nije predvidjela, niti razumije snagu vjere, usku vezu naroda i vjerskih autoriteta, upoznatih sa naporima Poslanika i prvih muslimana u bitkama na Bedru, Hendeku, Hunejnu, kao i sa revolucijom Imama Husejna, u šezdeset i trećoj hidžretskej godini, naspram nasilnika i nepravde.

Bez obzira na veliki napor SAD-a, i njenog direktnog izvođenja vojnih akcija nad golorukim iranskim narodom, i bez obzira na krvoprolića

počinjena u Iranu, uporni, hrabri i čvrsti iranski narod je, dajući više hiljada svojih sinova, 1979. godine protjerao američkog agenta Pahlavija i preko šezdeset hiljada Amerikanaca, koji su većinom bili na ključnim funkcijama i koji su radili u korist SAD-a.

Nakon pobjede Revolucije, i formiranja Islamske republike, sa preko devedeset osam posto glasova, SAD-e su otpočele sa različitim zavjerama pokušavajući slomiti tu krhku, novoformiranu demokratsku vladu. Diktator Sadam Husejn, na čelu Basističke partije, potpomognut svjetskim silama, sanjajući o zauzimanju Teherana, nametanjem osmogodišnjeg rata, je samo jedan od mnogobrojnih pokušaja protiv Islamske republike.

Iranski narod, i Vlada su se, pružajući osam godina jak otpor, branili svoju državu, Vladu i Revoluciju, kako ćete saznati iz ove knjige, strogo pridržavali svih moralnih i ljudskih mjera imajući na umu da su njihovi napadači muslimani. Upravo zbog toga, od strane Irana, tokom čitavih osam godina odbrane, nijednom nisu bombardovani irački gradovi i civili, iako su, od strane basističkog režima, konstantno nadlijetali avioni i raketirali iranske gradove.

Iranski pronicljivi borci su bili svjesni da su to napadi basista, a ne iračkog naroda. Ibrahim je samo jedan primjer takvog borca. On je davao sve od sebe za odbranu svoje zemlje i svoje vjere pazeći pritom na drugu stranu i štiteći njihova prava. Često je uspijevaao svojim lijepim ahlakom pridobiti iračke vojnike, koji su bili obmanjeni ili silom natjerani, a neki čak i neupućeni u istinu.

Ibrahim je primjer koji nam pokazuje da čovjek, u isto vrijeme, može biti i najbolji borac, i najbolji sportista, a imati i najbolji karakter i osobine. Bio je primjer pravog značenja riječi čovjek: mališanima kroz igru na ulicama, učenicima kao učitelj, sportašima kao trener, te kao aktivni član u društvu i borac na frontu.

Riječ prevodioca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سَلَامٌ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿٩٠﴾

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

„Selam Ibrahimu!“ (sura „Es-Saffat“, 109. ajet)

Dok sa mužem pješačim prema haremu Imama Reze (a.s.), razgovaramo o knjizi „Selam Ibrahimu“.

Nedavno je pročitao knjigu i zadivljen je ličnošću ovog šehida. Odjednom mi, govoreći o njegovom finom ophođenju prema drugima, o iskrenosti i o duhovnoj veličini, predlaže nešto zbog čega sam nekoliko dana zamišljena.

„Šta misliš da prevedeš ovu knjigu na bosanski jezik?“

Razmišljajući da li da prevedem knjigu ili ne, vidim sebe kako otvaram laptop, kako uzimam knjigu i kako počinjem prevoditi. Svaki dan prevodim po jednu-dvije stranice, na početku samo kako bih isprobala mogu li ja to ili ne, ali nakon nekoliko dana donosim konačnu odluku: „Gospodar će mi pomoći, ja to moram učiniti.“

Dok sam prevodila knjigu, razmišljala sam kako je ovaj čovjek bio jedan obični čovjek, baš kao i svi mi. Imao je dosta teškoća u životu, doživio je mnoge nesreće, pa i smrt oca, a mnogo puta je bio ranjen i morao se oporavljati u bolnici.

Dobro je znao šta znači podnositi teškoće, imao je osjećanja, ali je, u isto vrijeme, znao promijeniti svijet oko sebe u nešto dobro i poželjno. Bio je od onih ljudi za kojima svijet žudi. Možda se u tome i razlikovao od nas, jer se njegov nedostatak osjeća.

Ovaj obični čovjek, koji se veoma razlikovao od nas, je postao moj omiljeni junak. Kada god čitam i razmišljam o njemu, dobijem nadu i motivaciju. Ja naspram sebe vidim junaka koji je, svojim malim djelima, postao veliki čovjek.

Ne mogu reći da nije bilo teško prevesti knjigu, ali je, uz Božiju pomoć, i pomoć samog šehida Ibrahima Hadija, taj posao dosta olakšan. Također, nesebično su mi pomagali moja majka i otac, koji su danonoćno uređivali knjigu, moj muž, koji me neprestano bodrio, te sestra i brat, koji su, također, dali sve od sebe kako bi se knjiga što bolje uredila.

Nadam se da će se dragi narod Bosne i Hercegovine upoznati sa ovom knjigom, da će se upoznati sa mojim junakom, i da će im on biti kao svjetiljka na nepoznatom i mračnom putu života.

Ovo je samo jedan primjer iranskog junaka, ali i mi, sasvim sigurno, imamo mnoge junake poput njega u našoj dragoj domovini. Njih samo treba pronaći, upoznati se sa njima i pokazati cijelome svijetu da se Bosanci i Hercegovci ne plaše nikoga dok uz sebe imaju Boga i takve junake.

Za sve komentare i prijedloge možete kontaktirati prevodioca na:
alima.zarean@gmail.com

Zašto Ibrahim Hadi?

Bilo je ljeto 2007. godine.

Klanjao sam akšam i jaciju u džematu u Amin Dole džamiji u Teheranu. Osjećao sam se čudno! Sve džematlije su bile ulema i velikani. Stajao sam na namazu u kraju drugog safa desno.

Nakon akšam-namaza razgledao sam oko sebe. Vidio sam, posve iznenađen, da je mjesto na kojem smo klanjali okruženo vodom. Izgledalo je kao da je džamija otok na moru! Imam je bio jedan nurli starac sa bijelim turbanom. Ustao je sa svoga mjesta i počeo se obraćati ljudima.

Upitao sam starca koji je bio pored mene: „Poznajesh li ovog imama?“

Odgovorio mi je: „On je hadžija šejh Muhamed Husejn Zahid. Profesor hadžije Hag Šenas i hadžije Modžtahedija.“

Obzirom da sam mnogo čuo o duhovnoj veličini šejh Husejn Zahida, pažljivo sam slušao njegov govor. Vladala je čudna tišina. Svi su ga gledali dok je govorio o irfanu i ahlaku.

Rekao je: „Prijatelji, drugari, narod nas smatra velikanima irfana, ahlaka i (...) ali, dragi prijatelji, velikani ahlaka i irfana u praksi su ovi.“

Zatim je uzeo jednu veliku fotografiju u ruke. Malo sam se podigao kako bih mogao bolje vidjeti. To je bio portret jednog čovjeka sa dugom bradom koji je imao smeđu majicu na sebi. Dobro sam se zagledao u fotografiju. U potpunosti sam ga prepoznao. U prošlosti sam mnogo viđao njegovo lice. Nisam sumnjao.

To je bio on, Ibrahim, Ibrahim Hadi!

Govor ovog velikana mi je bio veoma čudan. Zar šejh Husejn Zahid, profesor irfana i ahlaka, kod kojeg su mnogi alimi učili, tako govori!? On je Ibrahima predstavio profesorom praktičnog ahlaka!? Dok sam bio u tom stanju, u sebi sam pomislio: „Šejh Husejn Zahid je (...), pa on je davno preselio!“

Naglo sam se probudio.

Bilo je tri sata ujutro jedanaestog augusta 2007. godine, po hidžremskom kalendaru 27. redžeb i dan poslanstva časnog Poslanika (s.a.v.s.).

Ovaj san, od kojeg sam se tresao, je bio istinit.

Uzeo sam papir i napisao sve što sam vidio i čuo u tom neobičnom snu. Više mi se nije spavalo. U mislima sam se prisjećao priča koje sam čuo o Ibrahim Hadiju.

Nikada to neću zaboraviti.

Posljednju noć ramazana 1994. godine bio sam u džamiji Šehida. Zajedno sa starim prijateljima iz rata otišao sam Ibrahim Hadijevoj kući. Bio je tevhid majci ovog šehida. Kuća im je bila iza džamije u sokaku Šehid Movafega.

Hadžija Husejn Allahkerem je počeo pričati o šehidu Hadiju. Njegova sjećanja su bila čudna. Do tada nisam čuo ništa slično tome! Tu noć mi se Bog smilovao. Gospodar je htio da ja, koji nisam svojim očima vidio rat, ja koji sam za vrijeme njegovog šehadata imao samo sedam godina, prisustvujem ovom skupu kako bih se upoznao sa jednim od Njegovih istinitih robova.

Godinama sam razmišljao o ovom govoru. Nisam mogao vjerovati da se jedan borac mogao toliko junački ophoditi, a u isto vrijeme ostati potpuno nepoznat! Što je još čudnije, sam je tražio od Gospodara da ostane nepoznat. Godine su prošle, a još nije pronađeno njegovo tijelo i o njemu

ništa nije rečeno. Ja sam na svim časovima, i svim učenicima, govorio o njemu.

Još ima vremena do sabaha. Razbudio sam se. Sada zaista želim da saznam zašto je šejh Zahid Ibrahima predstavio kao primjer praktičnog ahlaka?

Sutradan sam otišao na mezar šejh Husejn Zahida na mezarju Ibn Babivejh. Vidjevši njegovu sliku uvjerio sam se da je moj san bio istinit. Više nisam sumnjao da arife ne treba tražiti na planinama niti u zavučenim tekijskim sobicama, oni su svuda pored nas i od nas.

Odmah sam, istog dana, otišao kod jednog šehid Hadijevog prijatelja. Od njega sam uzeo adrese i telefonske brojeve šehidovih bliskih prijatelja.

Donio sam odluku.

Moram se bolje i potpunije upoznati sa Ibrahimom. I od Boga sam zatražio pomoć. Možda je ovo obaveza koju je Uzvišeni Gospodar dao nama kako bismo se upoznali sa njegovim iskrenim robovima.

Biografija

Ibrahim je rođen dvadeset i prvog aprila 1957. godine, prema hidžretskom kalendaru (u noćima kadra mjeseca ramazana), u naselju Šehid Ajetullah Saidi, u blizini kružnog toka Horasan.

Iako je on bio četvrto dijete u porodici, njegov otac Mašhadi Mohamed Husejn ga je posebno volio. On je, također, dobro shvatao položaj svoga oca. Otac, koji je imao svoj mali dućan, uspio je na najbolji način odgojiti svoju djecu. Kada je Ibrahim okusio gorki osjećaj jetimstva, bio je tinejdžer. Od tada, kao zreo čovjek, nastavlja svoj život.

Osnovnu školu je završio u školi „Talegani“, a srednju u „Abu Rejhan i Karimhan“. Diplomirao je književnost 1976. godine. Tokom posljednjih godina srednje škole počeo je sa čitanjem naslova koji nisu bili u vezi sa školom. Prisustvo u vjerskom skupu Omladina islamskog jedinstva, druženje i učenje kod profesora kao što je Alame Mohamed Tagi Džaferi, je dosta uticalo na razvoj Ibrahimove ličnosti.

Ibrahim je tokom Revolucije pokazao mnogo hrabrosti. On je, uporedo sa učenjem, radio na bazaru u Teheranu. Poslije Revolucije je radio u Organizaciji tjelesnog odgoja, a zatim je prešao u prosvjetu.

Ibrahim je u to vrijeme radio kao jedan požrtvovani učitelj koji je sa ljubavlju odgajao djecu svoje domovine. Volio je i sport. Otpočeo je sa drevnim, junačkim sportom. U odbojci i hrvanju je bio odličan. Nikada nije odustajao od borbe, uvijek je bio uporan i čvrst.

Njegovu hrabrost možemo vidjeti na visokim planinskim prevojima Bazideraza i Gilana Garb do vrelih pustinja na jugu. Njegovo junaštvo u ovim područjima je još uvijek ostalo u sjećanju njegovih starih prijatelja iz rata.

Pet dana su, u akciji Valfadžr Mogadamati, zajedno sa ostalim borcima bataljona Kumejl i Hanzale, pružali otpor u kanalima Fake, a nisu se predavali. Konačno, jedanaestog februara 1983. godine, nakon slanja ostalih boraca nazad, ostao je sam sa Gospodarom i više ga niko nije vidio.

On je uvijek od Gospodara tražio da ostane nepoznat, jer je tajanstvenost osobina Gospodarevih najmilijh robova. I Allah (dž.š.) je uslišao njegovu dovu. Ibrahim je godinama ostao nepoznat i sam u kanalima Fake, kako bi bio Sunce za Rahijane nur¹.

1 Organizovani odlasci u obilazak ratnog područja.

Očeva ljubav

Reza Hadi

Živjeli smo pod kirijom u maloj kući blizu teheranskog kružnog toka Horasan.

Bilo je to krajem aprila 1957. godine. Već nekoliko dana otac nije znao šta da radi od sreće. Prvi dan tog mjeseca Gospodar mu je podario sina, malenog dječaka. On je neprestano zahvaljivao Bogu. Iako je već imao tri sina i kćerku, otac se mnogo obradovao ovom novorođenom dječaku. Imao je pravo, bio je to veoma simpatičan dječak. Dao mu je ime Ibrahim.

Otac mu je dao ime po poslaniku koji je bio primjer strpljivosti, junaštva, tevekula i vjere u jednoga Boga. Zaista, ovo ime je bilo dostojno njega. Kada god bi ga vidjela rodbina i prijatelji, sa čuđenjem bi mu govorili:

„Husejn-aga, ti imaš još tri sina, zašto si toliko sretan zbog ovog dječaka?“

Otac bi staloženo odgovarao: „Ovaj dječak je specifičan! Siguran sam da će moj Ibrahim biti od dobrih Božijih robova. Ovaj dječak će i moje ime oživjeti!“

Tačno je rekao.

Ljubav oca prema Ibrahimu je bila specifična. Iako je nakon njega našoj porodici Bog podario još jednog dječaka i djevojčicu, očeva se ljubav prema Ibrahimu nije ništa umanjivala.

Ibrahim je osnovnu školu pohađao u školi „Talegani“ u ulici Ziba.

Bio je posebnog ahlaka. Tokom osnovne škole nije izostavljao namaz. Jednom je u osnovnoj školi rekao svom prijatelju:

„Moj otac je jako dobar čovjek. Do sada je u snu nekoliko puta vidio Imama Mehdi²a. Također, kada je zaista želio da posjeti Kerbelu, u snu je vidio hazreti Abbasa kako mu je došao u posjetu i pričao sa njim.“

Kada je bio posljednja godina osnovne škole, rekao je svojim prijateljima:

„Moj babo kaže da je Imam Homeini, kojeg je šah protjerao iz Irana, jako dobar čovjek. Čak moj babo kaže da svi trebamo slušati njegove naredbe, jer su njegove naredbe poput naredbi Imama Zemana².“

Njegovi drugovi su rekli: „Ibrahime, nemoj više o tome pričati. Ako direktor sazna, izbacit će te iz škole.“

Možda su Ibrahimovim prijateljima ove riječi bile čudne, ali on je zaista vjerovao u riječi svoga oca.

2 Imam Mehdi čija se pojava očekuje.

Halal opskrba

Šehidova sestra

Časni Poslanik (s.a.v.s.) kaže: „Pomozite svoju djecu u dobru, jer onaj ko želi, može odstraniti neposlušnost od svoje djece.“³

Prema tome naš otac nije ništa uskratio našem dobrom odgoju. Naš otac je bio veoma bogobojazan čovjek. Išao je u džamiju i na vjerske skupove i mnogo je vodio računa o halal zaradi. On je dobro znao da je Poslanik (s.a.v.s.) rekao: „Ibadet ima deset dijelova, a devet od njih su sticanje halal opskrbe.“⁴

Upravo zbog toga, kada su ga izazivali neki mangupi i neodgojeni mladići iz naselja Amirije (nekadašnji Šapur), i kada mu nisu dali da posluje na halal način, prodao je svoj dućan, koji je naslijedio od oca, i otišao je u fabriku proizvodnje šećera. Tu je radio kao radnik. Stajao je ispred peći od jutra do mraka. Tek tada je uspio kupiti jednu malu kuću.

Ibrahim je često govorio: „Ako je moj otac odgojio finu djecu, to je zbog teškoća koje je podnosio kako bi zaradio halal nafaku.“

Kad god je pričao o djetinjstvu, govorio je: „Moj otac me je vježbao učenju Kur’ana napamet. Uvijek me je vodio u džamiju. Često smo išli niže raskrsnice Ser češme u džamiju Ajetullah Nuri. Tu je smešten hej’at⁵ hazreti

3 „Nehdžul fisaha”, hadis br. 370.

4 „Biharul envar”, 103. tom, str. 7.

5 Hej’at je skup vjernika koji se okupljaju radi obilježavanja vjerskih povoda ili društvenih potreba. Oni imaju različite aktivnosti. Hej’ati imaju svoje određene nazive, a u ovom slučaju hej’at se zove Ali Askar. Ali Askar je najmlađi sin Imama Husejna koji je poginuo na Kerbeli.

Ali Askara. Moj otac je imao čast da posluhuje na tom hej'atu.“

Sjećam se da je, tokom posljednjih godina osnovne škole, Ibrahim uradio nešto zbog čega se otac naljutio i rekao mu:

„Ibrahime, idi vani, i nemoj se kući vraćati do mraka.“

Ibrahim nije došao kući do navečer. Ukućani su se brinuli da li je šta ručao. Međutim, nisu se suprotstavljali ocu. Bila je noć kada se Ibrahim vratio kući. Kulturno se poselamio sa svima. Odmah sam ga upitala:

„Braco, šta si ručao?“

Iako je otac još uvijek izgledao ljut, čekao je njegov odgovor.

Ibrahim je vrlo tiho rekao: „Šetao sam ulicom. Odjednom sam ugledao jednu staricu koja je kupila mnogo stvari i nije znala šta će sa njima i kako će otići kući. Vidjevši to otišao sam do starice i pomogao joj. Odnio sam joj stvari kući. Starica se mnogo zahvaljivala i dala mi kovanicu od pet rijala. Nisam htio prihvatiti, ali je mnogo insistirala. Bio sam siguran da mi je taj novac halal, jer sam se potrudio za njega. Popodne sam od tog novca kupio hljeb i pojeo ga.“

Otac se, čuvši to, zadovoljno osmijehnuo. Bio je sretan što mu je sin dobro naučio lekciju i što mu je važno da mu nafaka bude halal.

Prijateljstvo između oca i Ibrahima je bilo više nego odnos između oca i sina. Vladala je neobična ljubav među njima što se vidjelo u razvoju ličnosti ovog dječaka. Ali, ovo prijateljstvo nije dugo potrajalo!

Ibrahim je bio tinejdžer kada je izgubio dobru podršku oca. Tokom jednog tužnog zalaska Sunca okusio je teški hlad jetimstva. Od tada je, iako posve mlad, ali kao zreo čovjek, nastavio svoj život. Tada mu je većina prijatelja i poznanika poručivala da se počne baviti sportom. I on je pristao na to.

Tradicionalni iranski sport

Skup šehidovih prijatelja

Ibrahim se, početkom srednje škole, upoznao sa tradicionalnim iranskim sportom. Navečer je išao u zurhane⁶ hadžije Hasana.

Hadžija Hasan Tavakol, poznat kao hadžija Hasan Nadžar, je bio odlikovani arif. Njegova zurhana se nalazila u blizini srednje škole „Ebu-Rejhan“. Ibrahim je postao član ovog sportskog i duhovnog okruženja.

Hadžija Hasan bi počinjao sport sa jednim ili više kur'anskih ajeta. Onda bi proučio jedan hadis i preveo ga. Većinom bi odredio Ibrahima za vodiča sporta, a on bi tokom jednog nastupa obično proučio jednu kur'ansku suru, dovu „Tavasol“ ili stihove o Ehli-bejtu i tako je pomagao muršidu.⁷

Za ovaj skup je bilo vrlo važno da se tokom akšam-namaza prekine sport i da se namaz obavi u džematu na istom terenu, a hadžija Hasan bi predvodio džemat. Tako je hadžija Hasan, u toj teškoj situaciji prije Revolucije, pored sporta podučavao mladiće o imanu i ahlaku.

Jedne prilike, nikada neću zaboraviti, dok su se mladići raspremali i pozdravljali, odjednom je ušao jedan zbunjen čovjek. U naručju je nosio malo dijete.

Blijed, drhtavim glasom je rekao: „Hadžija Hasane, pomози mi, dijete mi je bolesno, doktori su izgubili svaku nadu da će preživjeti. Izgubit

6 Prostor u kojoj se održava tradicionalni iranski sport.

7 Muršid je stariji član zurhane koji je zadužen da tokom sporta naglas uči Kur'an, dovu ili vjerske stihove.

ću ga. Ti si blagoslovljena osoba. Tako ti Boga uči dovu za njega. Tako ti Boga (...)“, i onda je počeo plakati.

Ibrahim je ustao i rekao: „Raspremite se i dođite u salu.“ I on je, također, došao na sredinu sale. Ibrahim je te noći u jednom krugu sporta proučio dovu „Tavasol“ sa ostalim mladićima. Nakon toga je, od srca, počeo učiti dovu za to dijete. Taj čovjek je sa djetetom sjedio na jednom kraju i plakao.

Poslije dvije sedmice, nakon sporta, hadžijski Hasan je rekao: „Dragi moji, u petak ste pozvani na ručak!“

Iznenaden sam upitao: „Gdje?“

Rekao je: „Pozvao vas je onaj vjernik što je dolazio sa bolesnim djetetom.“ Onda je nastavio: „Elhamdulillah, riješen je problem njegovog djeteta, i doktor je rekao da mu je dijete ozdravilo. Zbog toga vas je pozvao.“

Okrenuo sam se prema Ibrahimu i pogledao ga. Spremao se da ide kao da ništa nije čuo. Ali, ja sam bio siguran da je dova „Tavasol“, koju je Ibrahim zanosno i sa posebnim žarom proučio, urodila plodom.

Često sam viđao Ibrahima da se druži sa mladićima koji naizgled nisu bili vjernici niti su ih zanimali vjerski obredi. Privlačio ih je na sport, a zatim postepeno u džamiju i hej'at.

Jedan od njih je bio mnogo lošiji od ostalih. Konstantno je pričao o piću i svom nemoralnom ponašanju! Apsolutno ništa nije znao o vjeri. Nije mu bio važan ni namaz ni post, ni ništa.

Čak je govorio: „Do sada nisam učestvovao ni na jednom vjerskom skupu ni hej'atu.“

Rekao sam Ibrahimu: „Ibro, ko su ovi što ih dovodiš sa sobom?“

Zapanjen je upitao: „Zašto, šta je bilo?“

Rekao sam: „Sinoć je ovaj mladić sa vama ušao na hej’at. Sjeo je pored mene. Hadžija je držao govor. Govorio je o tegobama koje je podnosio Imam Husejn i nasilju koje je počinio Jezid. Ovaj mladić je buljeći namrgođeno slušao. Kada su ugasili svjetla, umjesto da plače, neprestano je psovao Jezida.“

Ibrahim je zapanjeno slušao. Odjednom se počeo smijati.

Zatim je rekao: „Nema veze, ovaj mladić nikad do sada nije išao na hej’at, niti je plakao. Budi siguran da će se promijeniti kada se prijatelji sa Imamom Husejnom, a mi ćemo mnogo postići ako uspijemo uputiti ove mladiće.“

Ibrahimovo prijateljstvo je tog bistrog mladića dovelo do toga da je napustio loša djela i postao jedan od uljudnih sportaša. Jednog bajramskog dana, nakon nekoliko mjeseci, sam ga vidio poslije sporta, kupio je kolače i počastio nas.

Zatim je rekao: „Drugari, ja dugujem svima vama, a posebno Ibri. Mnogo sam zahvalan Bogu. Da se nisam upoznao sa vama, ne znam gdje bih završio i (...)“

Mi smo ga čudno gledali. Izašli smo sa mladićima vani i usput smo razmišljali o Ibrahimovim postupcima. Kako je divno pozivao mladiće na sport, i onda bi ih povukao sa sobom u džamiju i hej’ate, i kako je sam govorio, predavao bi ih u krilo Imama Husejna.

Sjetio sam se hadisa Poslanika (s.a.v.s.) da je rekao Imamu Aliju: “O Ali, ako zahvaljujući tebi neko bude upućen, za tebe je bolje nego sve što Sunce obasjava.”

Jedna od aktivnosti članova naše zurhane je bio grupni odlazak u

druge zurhane i učestvovanje u sportu. Jedne ramazanske noći otišli smo u jednu zurhanu u Karadžu. Nikada tu noć neću zaboraviti. Ibrahim je recitovao stihove. Učio dovu i vježbao. Te noći Ibrahim je dugo vremena radio sklekove izvan terena. Nekoliko grupa mladića su se smijenili na terenu, ali je Ibrahim i dalje radio sklekove i ni na koga nije obraćao pažnju.

Jedan starac je sjedio na klupi i posmatrao mladiće. Došao je kod mene.

Pokazao je na Ibrahima i sa sažaljenjem me je upitao: „Gospodine, ko je ovaj mladić?“

Začudo sam rekao: „Zašto to pitate?“

Rekao je: „Otkako sam ušao, on radi sklekove. Ja sam tespihom brojao njegove sklekove. Do sada sam sedam puta završio tespih, to znači sedamsto sklekova! Boga ti, izvedi ga, pozlit će mu.“

Nakon završetka sporta Ibrahim uopće nije osjećao umor. Kao da nije četiri sata radio sklekove. Naravno, Ibrahim je ovo radio kako bi ojačao.

Uvijek je govorio: „Da bismo služili Bogu i njegovim robovima, trebamo biti snažni.“

Uvijek je učio dovu: „Bože, ojačaj moje tijelo kako bih mogao služiti Tebi.“

Tada je Ibrahim nabavio sebi jedan par čunjeva i metalnu spravu. Svi su pričali o njemu i pokazivali su na njega. Ali, poslije nekog vremena, to više nije radio pred ostalima.

Rekao je: „Ovi poslovi utiču da čovjek postane ohol. Ljudi žele da vide ko je jači od ostalih. Ako ja budem pred drugima radio teške sportove, to će uticati da se moji prijatelji uvrijede. Zapravo, tako ja ističem sebe, a to je pogrešno.“

Nakon toga, kada bi bio vodič sporta, i kada bi vidio da se neko umorio i da više ne može izdržati, odmah bi promijenio sport.

Ali, ipak, jedne prilike, kada je u zurhanu došao Sejid Husejn Tahami, svjetski prvak u hrvanju i jedan od onih koji je mnogo poštovao hadžiju Hasana, i kada je vježbao sa mladićima, Ibrahim je pokazao svoju snagu.

Ibrahim posljednji put u zurhani hadžije Husejna Tavakulija

Junak

Husejn Allahkaram

Sejjid Husejn Tahami, svjetski prvak u hrvanju, je došao u našu zurhanu i vježbao sa omladinom. Iako Sejjid neko vrijeme nije trenirao, još uvijek je imao veoma snažno i istrenirano tijelo. Poslije vježbi je rekao hadžiji Hasanu:

„Hadžija, ima li neko da bi se pohrvao sa mnom?“

Hadžija Hasan je pogledao mladiće i rekao: „Ibrahim!“ Zatim mu je pokazao da ide na sportski teren.

U hrvanju gubi onaj ko bude oboren na zemlju. Borba je počela. Svi smo gledali. Dugo su se borili, ali nijedan nije pao na zemlju. Obojica su osjećali veliki pritisak, ali nisu mogli pobijediti jedan drugoga, pa ova borba nije imala pobjednika.

Poslije borbe Sejjid Husejn je glasno rekao: „Svaka čast, svaka čast, kako si hrabar mladić, mašallah, junačino!“

Vježbe su bile završene.

Hadžija Hasan je gledao Ibrahima. Ibrahim je došao i čudeći se upitao:

„Šta je bilo hadžija?“

Hadžija Hasan je, nakon nekoliko trenutaka šutnje, rekao: „U Teheranu su prije bila samo dva junaka. Zvali su se hadžija Sejjid Hasan

Razaz i hadžija Sadik Blurfruš. Oni su bili bliski prijatelji. U borbi ih niko nije mogao pobijediti. Ali, što je bitnije od toga, bili su iskreni Božiji robovi. Uvijek su sportske vježbe počinjali sa nekoliko kur'anskih ajeta i uplakanih očiju za Imamom Husejnom, sa jednim kratkim prisjećanjem na tragediju Kerbele. Duhovnost hadžije Muhamed Sadika i hadžije Sejjid Hasana je liječila bolesne.“

Zatim je nastavio: „Ibrahime, tebe smatram jednim junakom poput njih dvojice.“

Ibrahim se osmijehnuo i rekao: „Ne, hadžija, nisam ja ništa naspram njih.“

Neki od mladića su se naljutili što je hadžija Hasan toliko hvalio Ibrahima. Sutradan je došlo pet junaka iz jedne od teheranskih zurhana. Bilo je dogovoreno da se hrvaaju poslije vježbanja sa našom omladinom. Svi su pristali da hadžija Hasan bude sudija.

Poslije vježbi su počele borbe. Završene su četiri borbe, dva naša junaka i dva njihova su pobijedili. Ali u posljednjoj borbi je došlo do male svađe. Oni su vikali na hadžiju Hasana i on se naljutio na njih. Ja sam primijetio da je sljedeća borba bila između Ibrahima i jednog od pet gostiju. Obzirom da su dobro poznavali Ibrahima, bili su sigurni da će izgubiti. Zbog toga su započeli svađu da, ukoliko izgube, mogu reći da je sudija kriv. Svi su bili ljuti. Prošlo je nekoliko trenutaka i Ibrahim je ušao na sportski teren. Sa osmijehom na licu rukovao se sa svim gostima. Mi smo se smirili.

Zatim je rekao: „Ja se neću boriti.“

Svi su sa čuđenjem upitali: „Zašto?“

Malo je sačekao i smireno rekao: „Naše prijateljstvo je mnogo vrednije od ovoga.“

Zatim je poljubio ruku hadžije Hasana i jednim salavatom objavio kraj borbe. Možda tog dana nismo imali ni pobjednika ni gubitnika, ali pravi pobjednik je bio samo Ibrahim. Kada smo se htjeli rasprijeti, hadžija Hasan nas je sve pozvao i rekao:

„Jeste li shvatili zašto sam rekao da je Ibrahim junak?“

Svi smo šutili, a hadžija Hasan je rekao: „Vidite, dragi, junaštvo znači upravo ovo što ste danas vidjeli.“

Ibrahim se danas borio sa svojim nefsom i pobijedio ga. Ibrahim se zbog Boga nije borio sa njima i tim djelom je spriječio prepirku i srdžbu. Djeco, junaštvo znači upravo ovo djelo koje ste danas vidjeli. Priče o Ibrahimovom junaštvu su trajale do pobjede Revolucije. Nakon toga većina mladića je bila zauzeta Revolucijom i malo ko je dolazio na tradicionalni sport, dok Ibrahim nije predložio da svako jutro u zurhani klanjamo sabah u džematu i poslije namaza vježbamo.

Svi smo prihvatili. Svi smo se, od tog trenutka, ujutro tokom ezana okupljali u zurhani. Sabah bismo klanjali u džematu, a zatim bismo vježbali. Nakon toga bismo skromno doručkovali i svako bi otišao za svojim poslom. Ibrahim je bio veoma radostan zbog toga. Jer, sa jedne strane mladići nisu napustili sport, a sa druge strane sabah su svi klanjali u džematu.

Uvijek je učio hadis Poslanika (s.a.v.s.): „Draže mi je da sabah klanjam u džematu nego da čitavu noć probdijem u ibadetu.“

Početkom Svete odbrane i aktivnosti u zurhani su se smanjile. Većina mladića je bila na frontu. Ibrahim je, također, manje dolazio u Teheran. Jednom kada je došao, svoje stvari tradicionalnog sporta je ponio sa sobom, a vježbe je organizovao na ratnim poljima. Zurhana hadžije Hasana Tavakolija je bila poznata po odgoju istinitih junaka. Bilo je tu, osim Ibrahima, mnogo mladića koji su se pokazali pravim junacima pred Bogom. Oni su svojom

krvlju sačuvali svoju vjeru, zaista su istiniti junaci upravo oni.

Lijepi i duhovni period zurhane hadžije Hasana je završen u prvim godinama Časne odbrane, šehadetom šehida Hasana Šahabija (muršid zurhane), šehida Askara Randžbarana (komandant brigade Amar) i šehida Sejjida Salehija, Muhameda Šahrudija, Alija Horamdeli, Hasana Zahedija, Sejjida Muhameda Zahedija, Sejjida Muhameda Sobhanija, Sejjida Dževada Madždpura, Rezapanda, Hamdullaha Moradija, Reze Hurijara, Medžida Ferejdunda, Kasima Kazemija, Ibrahima i još nekoliko šehida, te vojnih invalida: hadžije Alije Nasrolaha, Mustafe Harandija i Alije Mogadama i preseljenjem hadžije Hasana Tavakola.

Kada je stambena zgrada zauzela mjesto zurhane, i naš tradicionalni sport je ostao samo uspomena.

Odbojkaška utakmica – pojedinac naspram ekipe

Grupa šehidovih prijatelja

Ibrahimovi snažni mišići su ga, od samog početka srednje škole, predstavili junakom u mnogim sportovima. Na času sporta uvijek je igrao odbojku. Niko ga nije mogao pobijediti.

Jedne prilike je igrao sam protiv jednog tima od šest osoba. Samo su mu dozvolili da tri puta servira loptu. Sa nama je bio i profesor sporta i svi smo bili svjedoci njegove pobjede. Od tada je Ibrahim na odbojkaškim utakmicama često igrao sam protiv ekipe.

Većinu neradnih dana smo igrali iza vatrogasne stanice u Ulici sedamnaesti šahrivar. Mnogi, koji su se pokazivali kao najbolji, nisu mogli pobijediti Ibrahima. Ali najbolja uspomena na Ibrahimovu igru odbojke je bila tokom rata u gradu Gilan Garb. Tu je bilo jedno polje za odbojku gdje su vojnici igrali.

Jednog dana je došlo nekoliko grupa da posjete bojno polje Gilana Garb. Za njih je bio odgovoran gospodin Davudi, predsjednik Organizacije tjelesnog odgoja. Gospodin Davudi je u srednjoj školi bio Ibrahimov profesor sporta i dobro ga je poznao. On je dao Ibrahimu malo sportske opreme i rekao mu:

„Iskoristi je kako misliš da je najbolje.“

Zatim je rekao: „Naši prijatelji iz raznih sportskih smjerova su došli u posjetu.“

Ibrahim je malo objašnjavao sportašima i pokazivao im različita mjesta grada dok nisu stigli na polje za odbojku. Gospodin Davudi je rekao:

„Sa nama je nekoliko mladića odbojkaškog tima iz Teherana. Šta mislite o jednoj utakmici?“

Utakmica je počela u tri sata poslije podne.

Pet osoba, od kojih su tri osobe bile profesionalni odbojkaši, su bili na jednoj, a Ibrahim je bio sam na drugoj strani. Bilo je mnogo posmatrača. Ibrahim je stajao, kao i uvijek, bos, sa zadignutim nogavicama i majicom kratkih rukava, naspram njih. Toliko je dobro igrao da je malo ko mogao vjerovati. Njihova igra nije trajala više od jednog kruga, a Ibrahim ih je pobijedio sa deset poena razlike. Nakon te junačke igre sportaši su se fotografisali sa Ibrahimom. Nisu mogli vjerovati da jedan obični vojnik igra kao najbolji profesionalac.

Još jednom sam u kasarni Dokuhe borcima pohvalio Ibrahima za odbojku. Jedan mladić je otišao i donio odbojkašku loptu. Zatim je napravio dva tima i pozvao Ibrahima. On prvo nije prihvatio da igra, ali kada smo insistrali, rekao je:

„Dobro, ali svi vi igrajte na jednoj strani, a ja ću sam na drugoj.“

Poslije igre nam je nekoliko komandanata reklo: „Do sada se nikada u životu nismo ovoliko ismijali. Na svaki Ibrahimov udarac nekoliko mladića bi krenulo prema lopti, sudarali bi se i pali na zemlju.“

Na kraju igre Ibrahim je bio pobjednik sa velikom razlikom u poenima.

Opklada

Mehdi Ferejdund, Said Salehtaš

Bila je otprilike 1975. godina. Jednog petka ujutro smo igrali odbojke. Prišle su nam tri nepoznate osobe i rekle: „Mi smo iz zapadnog dijela Teherana, ko je od vas Ibrahim?“

Pozvali smo ih da igraju sa nama: „Dođite da igramo za dvjesto tumana.“

Igra je počela. Ibrahim je bio sam protiv njih trojice ali ih je, ipak, pobijedio. Tog dana smo otišli u jedno južno naselje grada Teherana. Kladili smo se u sedamsto tumana.

Bila je dobra igra i vrlo brzo smo pobijedili. Ibrahim je, tokom plaćanja, primijetio da oni pozajmljuju novac da bi nam isplatili.

Odjednom je Ibrahim rekao: „Neka neko dođe da igra protiv mene, jedan na jedan. Ako pobijedi, mi nećemo uzeti novac.“

Jedan od njih je došao i počeo igrati. Ibrahim je jako loše igrao. Toliko loše da ga je protivnik pobijedio. Oni su svi sretni otišli. Ja sam bio mnogo ljut na Ibrahima i rekao sam mu:

„Ibro, zašto si tako loše igrao?“

Začudo me je pogledao i rekao: „Nisam htio da se osramote. Svi oni zajedno nisu imali ni stotinu tumana u džepovima.“

Ponovno su sljedeće sedmice iz zapadnog Teherana došli isti mladići

sa još dvojicom jarana. Njih petorica su igrali protiv Ibrahima u petsto tumana. Ibrahim je zadigao nogavice i bos počeo igrati. Udarao je loptu toliko jako da je niko nije mogao odbraniti. I taj dan je Ibrahim pobijedio sa velikom razlikom.

Navečer smo otišli sa Ibrahimom u džamiju. Poslije namaza je hodža govorio o ahkamu. Kada je došao do kladenja i haram novca, rekao je: „Poslanik (s.a.v.s.) kaže: ‘Ko god stekne novac nedozvoljenim putem, izgubit će ga na putu neistine i u teškoćama’.“⁸

Također je rekao: „Onome ko pojede jedan zalogoj harama, neće biti primljen namaz četrdeset dana i noći.“⁹

Ibrahim je zaprepašteno slušao. Poslije predavanja smo zajedno prišli hodži i Ibrahim je rekao: „Danas sam dobio petsto tumana za opkladu zbog pobjede u odbojci.“

Ispričao je sve kako se desilo i rekao: „Ali sam taj novac dao jednoj siromašnoj porodici.“

Hodža je rekao: „Od sada pazi. Igraj, ali bez opklade.“

Sljedeće sedmice su oni mladići opet došli, ali sada sa nekoliko boljih igrača, te su rekli:

„Ovaj put igramo u hiljadu tumana!“

Ibrahim je rekao: „Ja ću igrati, ali bez kladenja.“

Oni su ga počeli ismijavati i izazivati, govorili su mu: „Bojiš se, znaš da ćeš izgubiti.“

Drugi je dodao: „Nemaš novca i (...)“

8 “Mevaizul adedijje“, str. 25.

9 “El-hikem ezzahireh“, prvi tom, str. 317.

Ibrahim im je rekao: „Opklada je haram, a da sam znao, ni prošle sedmice ne bih igrao sa vama, a vaš novac sam dao siromahu. Ako hoćete, igrat ćemo, ali bez klađenja.“

I, naravno, nakon mnogo prepucavanja i ismijavanja, utakmica nije odigrana.

Prijatelj mi je govorio: „Iako nam je poslije toga Ibrahim mnogo preporučivao da se ne kladimo, mi smo jedne prilike izgubili mnogo novca kada smo igrali sa mladićima iz mahale Naziabad. Na kraju igre je došao Ibrahim. Bio je mnogo ljut na nas zbog opklade. Sa druge strane mi nismo imali toliko novca da platimo. Kada je završena igra, Ibrahim je došao i uzeo loptu.“

Zatim je upitao: „Ima li neko da hoće igrati jedan na jedan sa mnom?“

Među mladićima Naziabada bio je jedan po imenu H. K. koji je bio član nacionalne ekipe i kapiten ekipe „Berg“. Oholo je prišao i rekao: „U šta?“

Ibrahim je rekao: „Ako izgubiš igru, nemoj uzimati novac od ovih mladića.“

Prihvatio je.

Ibrahim je toliko dobro igrao da smo se svi čudili. Pobjedio je svog protivnika sa velikom razlikom, ali nam se nakon toga mnogo nagovorio.“

Ibrahim je, pored odbojke, bio i profesionalac u mnogim drugim sportskim oblastima. Jako dobro je planinario. Sa nekoliko mladića zurhane je, tri godine prije pobjede Revolucije, pa sve do pobjede, svake sedmice petkom ujutro išao na Tadžriš. Sabah su klanjali u turbetu Emamzade Saliha, a zatim su se trkom penjali na planine, gdje bi doručkovali.

Nikada neću zaboraviti kada je Ibrahim vježbao za hrvanje i kada je

htio ojačati nožne mišiće. Od kružnog toka Darband podigao je na ramena jednog mladića i noseći ga uspeo se gotovo do Abšara Dogolu.

Ovo planinarenje u području Darband i Kullakčal održavalo se svake sedmice do pobjede Revolucije. Ibrahim je jako dobro igrao i fudbal. U stonom tenisu je, također, bio profesionalac. Igrao je objema rukama, i dvjema reketama, i niko ga nije mogao pobijediti.

Hrvanje

Šehidova braća

Nakon kratkog vremena otkako se Ibrahim uključio u tradicionalne sportove, hadžija Hasan mu je predložio da se počne baviti hrvanjem. Prijavio se u teretanu Abu Muslim u blizini kružnog toka Horasan.

Počeo je trenirati u kategoriji od pedeset i tri kilograma. Gospodin Gudarzi i Muhamedi su bili dobri treneri Ibrahimu. Gospodin Muhamedi je mnogo volio Ibrahima zbog njegovog ahlaka i ponašanja. Gospodin Gudarzi je Ibrahima veoma dobro podučavao pravilima hrvanja.

Uvijek je govorio: „Ovaj mladić je jako miran, ali u borbi hvatom ruku, zato što je visok i ima duge i snažne ruke, napada kao tigar. Dok ne dobije poen, ne popušta.“

Zbog toga je Ibrahima zvao uspavanim tigrom.

Često je govorio: „Budite sigurni da ćete jednog dana ovog mladića vidjeti na svjetskim prvenstvima.“

Početkom 1970-ih godina učestvovao je na prvenstvu među tinejdžerima Teherana. Ibrahim je sve protivnike snažno porazio. Izabran je za državno prvenstvo još dok je imao petnaest godina.

Prvenstvo je organizirano početkom mjeseca ša'bana, ali Ibrahim nije učestvovao na tom prvenstvu. Treneri su se mnogo naljutili na njega. Poslije smo saznali da se prvenstvo organizovalo u prisustvu princa i da je sam princ dodjeljivao nagrade. Zbog toga Ibrahim nije htio učestvovati na prvenstvu.

Sljedeće godine Ibrahim je učestvovao na općinskom prvenstvu i bio je pobjednik. Iste godine je učestvovao i na gradskom prvenstvu u Teheranu u kategoriji od šezdeset i dva kilograma.

Sljedeće godine, kada je saznao da njegov najbolji prijatelj učestvuje na prvenstvu u kategoriji od šezdeset i osam kilograma, Ibrahim je prešao u kategoriju od sedamdeset i četiri kilograma. Te godine je Ibrahim posebno blistao, i kao osamnaestogodišnji mladić je bio pobjednik u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma.

Ibrahimova posebna sposobnost saplitanja, i korištenja snažnih i dugih ruku u pravo vrijeme, je uticala da postane savršen hrvač.

Rano ujutro Ibrahim je uzeo svoju opremu za hrvanje i izašao iz kuće. Moj brat i ja smo, također, krenuli za njim i pratili smo ga gdje god je išao. Konačno je ušao u salu Hefte tir, i mi smo za njim ušli u salu i sjeli među gledaoce.

Sala je bila puna.

Nakon sat vremena počele su borbe u hrvanju. Tog dana je Ibrahim imao nekoliko borbi i u svakoj je pobijedio. Odjednom nas je ugledao. Mi smo navijali za njega. Ljutito nam je prišao i upitao nas: „Zašto ste došli ovdje?“

„Pa ništa, pratili smo te da vidimo gdje ideš.“

„Šta to znači? Nije vaše mjesto ovdje. Brzo, idemo kući.“

Zbunjeno sam upitao: „Šta se desilo?“

„Ne smijete ostati ovdje, ustanite, ustanite da idemo kući.“

Dok je razgovarao sa nama, sa zvučnika se čula najava polufinalne borbe u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma – gospodin Hadi i

gospodin Teherani. Ibrahim je pogledao prema strunjači, a zatim u nas. Trenutak je zašutio, a onda je krenuo prema strunjači.

Mi smo uzvikivali i navijali za njega. Ibrahimov trener je neprestano vikao na Ibrahima. Ali Ibrahim se samo branio. I ponekad bi pogledao u nas. Trener se mnogo naljutio na njega i povikao je:

„Ibrahime! Zašto se ne boriš? Zašto ne napadaš!“

Ibrahim je jednim lijepim pokretom podigao protivnika sa zemlje, jednom ga okrenuo, a potom ga jako bacio na strunjaču. Hrvanje još nije bilo završeno kada je Ibrahim ustao i napustio borbu. Taj dan je bio mnogo ljut na nas. Mislio sam da je ljut zato što smo ga pratili. Međutim, dok smo pričali, u povratku je rekao:

„Čovjek se treba baviti sportom da postane snažan, a ne junak. Ja učestvujem na prvenstvima kako bih naučio razne taktike. Nemam drugi cilj.“

„Zar je loše da čovjek bude i poznati junak?“

Nakon kratke šutnje je rekao: „Nema svako mogućnost da postane poznat, važnije je da postane čovjek.“

Ibrahim je tog dana stigao do finala. Ali, prije nego što su finali počeli, vratio se s nama kući. Tim postupkom je pokazao da mu mjesto i pozicija nisu važni. Ibrahim je uvijek spominjao poznatu rečenicu Imama Homeinija: „Sport ne treba biti cilj života.“

Prvak

Husejn Allahkaram

Bilo je prvenstvo kluba u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma. Ibrahim je sve protivnike jednog po jednog savladavao i plasirao se u polufinale. Te godine je Ibrahim jako dobro trenirao. Sposobnošću je pobijedio većinu protivnika. Da je i u posljednjoj borbi pobijedio, sigurno bi u finalu bio prvak.

Ali se u polufinalu veoma loše borio. Te godine je Ibrahim osvojio treće mjesto. Poslije nekoliko godina vidio sam mladića koji se borio sa Ibrahimom u polufinalu. Došao je da posjeti Ibrahima. Taj mladić je počeo pričati o svojim i Ibrahimovim doživljajima. Svi smo ga pomno slušali. A onda nam je ispričao kako se upoznao sa Ibrahimom i rekao je:

„Naše poznanstvo seže od polufinala prvenstva kluba u hrvanju u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma. Trebao sam se boriti sa Ibrahimom.“

Ali, kada je počeo pričati taj događaj, Ibrahim je skrenuo temu na nešto drugo. Nije mu dopustio da nam do kraja ispriča taj događaj. Sutradan sam vidio tog istog mladića i pitao ga:

„Možete li mi ispričati priču sa vaše borbe?“

Pogledao me, duboko uzdahnuo i rekao mi: „Te godine sam ja bio Ibrahimov protivnik u polufinalu, ali sam imao veliku povredu na nozi. Šapnuo sam Ibrahimu, kojeg do tada nisam poznavao, da sam povrijeđen i da pripazi na mene.“

Ibrahim je odgovorio: ‘Dobro, buraz, hoću.’

Gledao sam njegove borbe. U hrvanju je bio profesionalac. Iako je Ibrahimova taktika bila da udara u noge, nije se približavao mojoj nozi. Međutim, ja sam njega potpuno neljudski oborio i, sretan tom pobjedom, plasirao sam se u finale. Iako me je Ibrahim mogao lahko pobijediti i postati slavni prvak, ipak to nije učinio.

Ja mislim da me je namjerno pustio da pobijedim. Nije bio ni tužan zbog svoga poraza, jer je prvenstvo za njega značilo nešto sasvim drugo.

Ali, ja sam bio sretan. Najviše sam bio sretan što je moj protivnik u finalu bio jedan mladić iz moje mahale. Mislio sam da svi iz moje mahale imaju Ibrahimovu ljudskost i pogled. Međutim, u finalu, iako sam svom prijatelju rekao da sam ozlijedio nogu, on je sa prvim udarcem krenuo na moju ozlijeđenu nogu. Uzviknuo sam. Na kraju me je bacio na pod i ja sam izgubio.

Te godine sam osvojio drugo mjesto, a Ibrahim treće. Ali bio sam siguran da je Ibrahim trebao postati slavni prvak. Od tog dana pa do danas sam prijatelj sa njim. Vidio sam čudnih stvari kod njega i zahvalan sam Bogu što mi je podario takvog prijatelja.“

Kada je završio sa pričom, pozdravio se i otišao. Ja sam se vratio. Usput sam samo razmišljao o njegovim riječima. Sjetio sam se da su u Gilana Garb, u sjedištu Sepaha, na jednom zidu, za svakog vojnika napisali po jednu rečenicu. Za Ibrahima su napisali: „Ibrahim Hadi, vojnik sa osobinama Purija Valija.“

Purija Valij

Iradž Gerai

Godine 1976. je bilo gradsko prvenstvo kluba. Prvoplasirani će osvojiti novčanu nagradu, te će se plasirati na državno prvenstvo. Ibrahim je bio vrhunski spreman. Ko god da je vidio njegovu borbu, složio bi se s tim. Treneri su govorili:

„Ove godine, u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma, niko neće moći pobijediti Ibrahima.“

Prvenstvo je počelo.

Ibrahim je, jednog po jednog, sve protivnike savladavao. Sa četiri borbe koje je imao, došao je do polufinala. U borbi bi savladao protivnika ili bi ga sa velikim brojem poena pobjeđivao.

Rekao sam prijateljima: „Budite uvjereni da će se ove godine jedan hrvač našeg kluba plasirati u nacionalni tim.“

Iako je Ibrahimov protivnik bio poznat, Ibrahim ga je pobijedio i ponosno se plasirao u finale. Njegov posljednji protivnik je bio gospodin Mahmud K. koji je te godine bio prvak prvenstva Armije.

Prije nego što je finale počelo, otišao sam kod Ibrahima u svlačionicu i rekao mu:

„Gledao sam tvog protivnika na prvenstvima. Vrlo je loš samo, dragi Ibro, molim te, pazi. Dobro se bori i siguran sam da ćeš ove godine biti izabran za nacionalni tim.“

Dok je Ibrahim vezao pertle, trener mu je davao posljednje upute. Zatim su zajedno otišli prema strunjačama. Ja sam brzo otišao i sjeo među gledaoce. Ibrahimov protivnik je, također, ušao. Sudija još uvijek nije bio stigao.

Ibrahim se približio svom protivniku i sa osmijehom se poselamio i rukovao. Njegov protivnik mu je nešto šapnuo, što nisam shvatio, a Ibrahim je klimnuo glavom u znak potvrđivanja. Protivnik mu je zatim rukom pokazao neko mjesto u gornjem dijelu sale među gledaocima.

I ja sam se okrenuo.

Vidio sam staricu koja je sjedila sama sa tespihom u ruci. Nisam shvatio šta se dešava. Ibrahim je borbu počeo jako loše. Samo se branio. Jadan Ibrahimov trener, toliko je vikao i upućivao ga da mu je glas promukao. Ibrahim kao da nije čuo viku trenera, čak ni moje dovikivanje. Samo je gubio vrijeme.

Iako se Ibrahimov protivnik na početku plašio, stekao je hrabrost. Neprestano je napadao. Ibrahim se smireno branio.

Sudija je dao Ibrahimu prvo upozorenje, zatim i drugo. Na kraju je Ibrahim sa tri upozorenja izgubio borbu, a njegov protivnik je postao prvak u kategoriji od sedamdeset i četiri kilograma. Kada je sudija podigao ruku Ibrahimovom protivniku, Ibrahim je bio sretan. Kao da je i sam postao prvak. Zatim su se zagrlili.

Ibrahimov protivnik je, plaćući od sreće, poljubio Ibrahima u ruku. Dok su njih dvojica izlazili iz sale, ja sam odozgo skočio. Iznerviran sam krenuo prema Ibrahimu.

Povikao sam: „Pametni čovječe, kakav je to način borbe?“

Zatim sam iznerviran šakom udario u Ibrahimovu ruku i rekao:

„Reci ako nećeš da se boriš, nemoj nas bezveze zadržavati.“

Ibrahim je veoma smireno, sa osmijehom kojeg je uvijek imao na licu, rekao: „Nemoj se toliko nervirati.“

Zatim je brzo otišao u svlačionicu, presvukao se i pognute glave otišao. Od nervoze sam udario šakom u vrata i zidove. Zatim sam sjeo u jedan čošak. Prošlo je pola sata. Malo sam se smirio. Krenuo sam, a pred vratima sale je još uvijek bila gužva.

Ibrahimov protivnik je stajao zajedno sa majkom i sa brojnom familijom i drugovima. Zaista su bili sretni. Odjednom me taj čovjek zovnuo. Okrenuo sam se i namrgođeno mu rekao:

„Molim?“

Prišao mi je i rekao: „Vi ste Ibrahimov prijatelj, je li tako?“

Osorno sam upitao: „Šta hoćeš?“

Bez uvoda je rekao: „Baš imaš prijatelja za primjer. Pred početak borbe sam rekao Ibrahimu da ne sumnjam da ću izgubiti u borbi sa njim, ali da pripazi na mene, jer majka i brat mi sjede gore u sali. Pa da pripazi da ne budem previše ponižen.“

Zatim je nastavio: „Tvoj prijatelj je mnogo učinio za mene. Nemaš pojma koliko mi je majka sretna.“ Zatim je zaplakao i rekao: „Tek sam se oženio i novčana nagrada prvenstva mi je veoma potrebna. Mnogo sam sretan.“

Nisam znao šta da kažem. Malo sam zašutio i pogledao u njegovo lice. Tek sam shvatio šta je bilo posrijedi.

Zatim sam rekao: „Dragi prijatelju, da sam ja bio umjesto Ibne, nakon toliko treniranja i teškog napora, ne bih to učinio. To dolikuje posebnim velikanima poput Ibne.“

Pozdravio sam se sa njim. Nakratko sam pogledao sretnu i nasmijanu staricu i krenuo. Usput sam razmišljao o Ibrahimovom djelu. Takva velikodušnost se uopće ne podudara sa zdravim razumom. U sebi sam razmišljao, Puriya Valij je izgubio borbu kada je saznao da poglavar grada uznemirava njegovog protivnika i zbog toga mu je potrebno da postane prvak u prvenstvu. Ali Ibrahim (...) sjetio sam se napornih treninga koje je Ibrahim imao prije prvenstva. Sjetio sam se sreće one starice i mladića. Odjednom sam zaplakao, zaista je ovaj Ibrahim čudan čovjek.

Pobjeda nefsa

Grupa šehidovih prijatelja

U Teheranu je padala jaka kiša.

U Ulici sedamnaesti šahrivar je bila poplava. Nekoliko staraca je htjelo preći na drugu stranu ulice, ali nisu znali kako? Upravo tada je naišao Ibrahim.

Zadigao je nogavice. Starce je podigao na leđa i krkače ih prenio na drugu stranu ulice. Ibrahim je često činio slična djela. On nije imao drugi cilj osim borbe sa svojim nefsom. Naročito kada je postao mnogo poznat među mladićima.

Bilo je ljetno popodne. Šetao sam sa Ibrahimom. Stigli smo pred jedan sokak. Dječaci su igrali fudbala. Dok smo prolazili pored njih, jedan dječak je jako šutnuo loptu. Lopta je zviznula Ibrahima pravo u lice. Od jakog udarca Ibrahim je sjeo na zemlju. Lice mu je bilo potpuno crveno. Mnogo sam se naljutio. Pogledao sam prema dječacima. Iz straha da ih ne premlatimo, svi su se razbježali. Dok je sjedio na zemlji, Ibrahim je izvadio kesu oraha iz ruksaka i povikao:

„Gdje ste se razbježali? Dođite, uzmite orahe.“

Zatim je ostavio kesu kod gola i krenuli smo.

Putem sam zbunjeno upitao: „Ibro, brate, šta to radiš?“

Rekao je: „Nisu me namjerno udarili, jadnici, prepali su se.“

Zatim je promijenio temu. Znao sam da se veliki ljudi ovako ponašaju u životu.

Bili smo u hrvачkom klubu.

Trenirali smo.

I Ibrahim je ušao. Nekoliko minuta poslije njega ušao je još jedan drugar. Čim je ušao, bez uvoda je rekao:

„Dragi Ibro, stajling ti je postao jako dojmljiv. Usput, dok si dolazio, dvije djevojke su išle iza tebe. Nprestano su pričale o tebi.“

Zatim je nastavio: „Vidi se da si sportista, obukao si moderne pantalone i košulju, a nosiš i sportsku torbu u ruci.“

Pogledao sam u Ibrahima. Zamislio se. Naljutio se. Kao da nije očekivao takvu priču. Sljedeći put kada sam otišao na trening, čim sam ugledao Ibrahima, obuzeo me je smijeh. Obukao je dužu košulju i široke hlače. Odjeću je, umjesto u sportsku torbu, strpao u jednu kesu. Od tog dana na trening je dolazio tako.

Momci su mu govorili: „Ko si ti, čovječe? Kakva je to odjeća što oblačiš? Mi treniramo da budemo lijepe sportske građe i da se oblačimo usko, a ti se, sa tako lijepom i razvijenom građom, odijevaš tako.“

Ibrahim nije obraćao pažnju na njih. Svojim prijateljima je, također, sugerisao da treniraju u ime Boga, jer je to ibadet, ali ukoliko im namjera bude bilo koja druga, gubitnici su.

Dok smo igrali fudbala na stadionu, ugledao sam Ibrahima da stoji pored klupa. Brzo sam otišao do njega. Nazvao sam mu selam i veselo mu rekao: „Čudno je što si došao ovdje?“

U ruci je držao časopis. Podigao ga je i rekao mi: „Odšampali su ti sliku.“

Od sreće sam htio da poletim, prišao sam mu bliže i htio sam uzeti časopis. Izmakao je ruku i rekao:

„Imam jedan uslov.“

„Prihvatam bilo koji.“

„Hoćeš li sigurno prihvatiti šta god kažem?“

„Da, naravno.“

Dao mi je časopis. U sredini, na horizontalnoj stranici, je bila odštampana moja velika slika. Pored nje je pisalo „Novo čudo omladinskog fudbala“ i mnogo su me pohvalili.

Sjeo sam pored klupe. Ponovno sam pročitao tekst. Dobro sam izlistao časopis. Zatim sam podigao glavu i rekao: „Hvala ti, dragi Ibro, mnogo si me obradovao, a koji ti je bio uslov?“

Polahko je rekao: „Šta god da bude, prihvatit ćeš, zar ne?“

„Da, naravno. Reci.“

Nakon kraće pauze je rekao: „Više se nemoj baviti fudbalom.“

Šokiran, iskolačenih očiju, sa čuđenjem sam upitao:

„Da više ne igram fudbal? Zašto, pa tek sam postao slavan?“

„Igraj, ali nemoj da ti profesija bude fudbal.“

„Zašto?“

Prišao mi je i uzeo časopis iz ruku. Pokazao mi je sliku i rekao:

„Pogledaj ovu sliku u boji. Ovo je tvoja slika u sportskoj odjeći i šorcu. Ovaj časopis nije samo u mojim i tvojim rukama. U rukama je svih ljudi. Moguće je da su mnoge djevojke vidjele ili će vidjeti ovu sliku. Ovo

ti govorim zato što si mladić koji ide u džamiju, inače ne bih. Idi i učvrsti svoje uvjerenje, zatim se počni baviti profesionalnim sportom da ne bi imao problema.“

Zatim mi je rekao da ima posla, te se poselamio i otišao. Ja sam se iznenadio. Sjeo sam i mnogo razmišljao o Ibrahimovim riječima. Od čovjeka koji se uvijek šalio i pričao jednostavno nisam očekivao ovakve riječi, iako sam poslije shvatio njegove riječi.

Poslije sam vidio neke mladiće iz džamije koji su klanjali, ali nisu imali čvrsto uvjerenje, pa su, kada su se počeli baviti profesionalnim sportom, postepeno, radi okruženja (...) napustili čak i namaz.

Jadullah

Sejid Abulfazl Kazemi

Ibrahim je radio u jednoj prodavnici na bazaru.

Jednog dana vidio sam Ibrahima u stanju za koje sam se mnogo iznenadio. Nosio je dva velika paketa robe na leđima. Spustio je pakete ispred jedne prodavnice. Kada je predao pakete, prišao sam mu i poselamio se. Zatim sam mu rekao:

„Ibro, nije lijepo da ti ovo radiš, to je posao hamala, a ne tvoj.“

Pogledao me i rekao: „Nezaposlenost je loša, a ne posao, ovaj posao koji radim je dobar i zbog mene, postajem siguran da sam niko i ništa. Sprečava me od oholosti.“

„Nije dobro ako te neko vidi ovako, ti si sportista i (...) mnogi te poznaju.“

Ibrahim se nasmijao i rekao: „Uvijek radi ono što se Bogu sviđa, a ne ljudima.“

Sjedio sam sa nekoliko prijatelja i pričali smo o Ibrahimu. Jedan od prijatelja, koji nije poznavao Ibrahima, uzeo je od mene njegovu sliku i pogledao je. Zatim je iznenađeno upitao:

„Jeste li vi sigurni da se on zove Ibrahim?“

Zbunjeno sam odgovorio: „Jesam, zašto?“

„Nekada sam na bazaru Soltani imao prodavnicu. Ovaj gospodin

Ibrahim je dva dana u sedmici stajao na ulazu u bazar, na leđima je imao jednu naprtnjaču u kojoj je nosio robu. Jednom sam ga upitao kako se zove, a on mi je rekao da ga zovemo Jadullah. Prošlo je nekoliko dana kada je došao jedan moj prijatelj na bazar, pa me je, čim ga je ugledao, iznenađeno upitao:

‘Poznaješ li ovog čovjeka?’

Rekao sam: ‘Ne, zašto pitaš?’

Rekao je: ‘On je prvak u odbojci i hrvanju, veoma je bogobojazan čovjek, a ovo radi kako bi nadvladao svoj nefs. Da ti i ovo kažem, vrlo je velik čovjek.’

Poslije tog događaja ga više nisam vidio.“

Poslije priče ovog čovjeka, duboko sam utonuo u misli. Ovaj događaj mi je bio veoma čudan. Borbu sa nefsom na ovakav način nisam mogao shvatiti. Malo poslije sam vidio jednog od starih prijatelja. Pričali smo o Ibrahimovim djelima. On je rekao:

„Prije Revolucije jedno popodne Ibro je došao po nas. Mene, mog brata i još dvije osobe je odveo u restoran, naručio je najbolje jelo sa salatama i gaziranim sokom. Bilo je jako ukusno. Do tada nisam jeo tako ukusno jelo. Poslije jela Ibrahim je upitao:

‘Kako je bilo?’

Rekao sam: ‘Predobro. Hvala ti.’

‘Od jutros pa do sada sam na bazaru prenosio stvari. Jelo je ukusno zbog truda koji sam uložio kako bih zaradio taj novac’, rekao je.“

Medresa hadžije Mudžtahedija

Iradž Geraji

Bile su posljednje godine pred pobjedu Revolucije. Ibrahim je, pored odlaska na bazar, imao i druge obaveze. Gotovo niko nije znao za to, a sam nije ništa govorio. Njegovo ponašanje i ahlak su se potpuno promijenili. Ibrahim je postao mnogo duhovniji. Svako jutro je išao na bazar noseći jednu crnu kesu sa nekoliko knjiga u njoj.

Jednog dana motorom sam prolazio ulicom. Vidio sam Ibrahima. Upitao sam ga: „Gdje ideš, Ibro?“

„Idem na bazar.“

Pozvao sam ga da sjede na motor. Usput sam ga upitao:

„Ima već nekoliko dana kako nosiš tu crnu kesu, šta je u njoj?“

„Ništa posebno, knjige.“

Putem, ispred sokaka Naibuseltene je sišao sa motora, poselamio se i otišao. Začudio sam se, znao sam da Ibrahim ne radi ovdje, gdje onda ide? Nisam uspio suzbiti svoju znatiželju, te sam krenuo za njim.

Pratio sam ga.

Ušao je u jednu džamiju, i ja sam ušao za njim. Zatim je sjeo između okupljenih mladića i otvorio svoju knjigu. Shvatio sam da pohađa vjerske nauke. Izašao sam iz džamije, te sam pitao starca koji je prolazio:

„Izvinite, kako se zove ova džamija?“

„Vjerska škola hadžije Mudžtahedija.“

Iznenadeno sam razgledao unaokolo. Nisam mogao ni zamisliti da Ibrahim pohađa vjerske nauke. Tu na zidu bio je napisan jedan hadis Poslanika (s.a.v.s.): „Nebo, zemlja i melec danonoćno traže oprost za tri grupe ljudi: vjerske učenjake, one koji studiraju vjerske nauke i darežljive ljude.“¹⁰

Navečer, kada sam izlazio iz zurhane, rekao sam mu: „Ibro brate, ne hvališ se da ideš u medresu?“

Iznenaden, odjednom se okrenuo i pogledao me. Shvatio je da sam ga pratio. Polahko mi je rekao:

„Šteta je da čovjek svoj život provede samo u jelu i snu. Idem samo radi svoje koristi, zvanično nisam student vjerskih nauka, a poslije podne idem na bazar. Nemoj nikome govoriti o tome sad za sad.“

Ovako je Ibrahim funkcionisao do pobjede Revolucije. Poslije pobjede Revolucije Ibrahim je bio toliko zauzet da nije stizao na prijašnje obaveze.

10 „Mevaizul adedijje“, str. 11.

Božije zadovoljstvo

Reza Hadi

Bilo je popodne.

Ibrahim se vraćao kući sa posla. Kada je ušao u sokak, na trenutak je vidio komšijinog sina kako razgovara sa mladom djevojkom. Čim je ugledao Ibrahima, mladić se poselamio sa djevojkom i otišao. Nije htio da se sretne oči u oči sa Ibrahimom.

Taj događaj se, nekoliko dana poslije, opet ponovio. Ovaj put, kada se htio poselamiti sa djevojkom, shvatio je da im se Ibrahim približio. Djevojka je brzo otišla na drugu stranu sokaka, a Ibrahim je stao ispred mladića. Ibrahim je pružio ruku da se poselami. Mladić se prepao, ali Ibrahim je, kao i uvijek, bio nasmijan. Dok su se još uvijek rukovali, Ibrahim je počeo staloženo govoriti:

„Slušaj, u našoj mahali se ovako nešto nikad ranije nije dešavalo. Ja dobro poznajem tebe i tvoju porodicu. Ako stvarno želiš ovu djevojku, ja ću pričati sa tvojim ocem da (...)“

Mladić je prekinuo Ibrahimove riječi i rekao: „Ne, molim te, nemoj mome ocu ništa govoriti, ja sam pogriješio, izvinite i (...)“

„Ne, nisi me shvatio. Pogledaj, tvoj otac ima veliku kuću, a i ti radiš u njegovoj prodavnici, ja ću večeras u džamiji pričati sa tvojim ocem. Šta hoćeš bolje od toga da se, ako Bog da, uspiješ oženiti sa ovom djevojkom?“

Pognute glave, postidjen mladić je rekao: „Ako moj otac sazna za

ovo, zaista će se naljutiti.“

Ibrahim je odgovorio: „Ne brini, ja ću to riješiti. Poznajem hadžiju, on je pametan i dobar čovjek.“

„Ne znam šta da vam kažem, kako god vi kažete.“

Zatim se poselamio i otišao.

Navečer, poslije namaza, Ibrahim je počeo pričati sa mladićevim ocem. Prvo je pričao o ženidbi i o tome da se, ako neko bude imao uslove za ženidbu i pronade odgovarajuću suprugu, treba oženiti. Ako to ne uradi, i zapadne u haram djelo, za to će odgovarati pred Bogom. A odrasli su dužni pomoći mladima u tome. Hadžija se složio sa Ibrahimovim riječima. Ali, kada je počeo govoriti o njegovom sinu, namrgodio se.

Ibrahim ga je upitao: „Hadžija, da li tvoj sin griješi što želi da se sačuva od grijeha u ovakvom društvu?“

Nakon nekoliko sekundi šutnje hadžija je rekao: „Ne!“

Sutradan je Ibrahimova majka razgovarala sa mladićevom majkom, a zatim sa majkom djevojke i zatim (...)

Jednu večer, mjesec nakon tog događaja, Ibrahim se vraćao sa bazara. Čošak sokaka je bio ukrašen. Ibrahim se radosno osmijehnuo. Bio je zadovoljan što je jedno šejtansko druženje pretvorio u vezu kojom je Allah (dž.š.) zadovoljan. Ovaj par još uvijek uživa u svom bračnom životu, a zahvalni su Ibrahimu za njegovo lijepo ophođenje prema njima.

Dani Revolucije

Emir Rabii

Ibrahim je od djetinjstva imao posebnu ljubav i poštovanje prema Imamu Homeiniju. Što je više rastao, i njegova ljubav prema Imamu je rasla sve dok u godinama pred Revoluciju nije dostigla vrhunac.

Godine 1977. još uvijek nije bilo ni traga od sukobljavanja i problema Revolucije. U petak ujutro smo se vraćali kući sa vjerskog skupa koji se održavao na kružnom toku Žale (Šehidi). Još uvijek se nismo bili udaljili od kružnog toka, a već nam se pridružilo još nekoliko prijatelja. Ibrahim nam je počeo pričati o Imamu Homeiniju.

Zatim je počeo glasno uzvikivati: „Živio Homeini!“

I mi smo počeli uzvikivati za njim. Usput nam se pridružilo još nekoliko osoba, pa smo uzvikujući pješačili do raskrsnice Šams. Nedugo nakon toga nekoliko policijskih automobila je krenulo prema nama. Ibrahim je brzo rastjerao mladiće, te smo se razišli po sokacima.

Prošle su dvije sedmice od tog događaja. U petak ujutro smo izašli sa istog skupa. Ibrahim je stao na kružni tok, ispred kina.

Zatim je povikao: „Živio Homeini!“

I mi smo ponavljali za njim, svi uglas. Kako su ljudi izlazili sa skupa, pridruživali su nam se. Bila je to zanimljiva scena. Prije nego što su stigli policajci, Ibrahim je rastjerao narod. Zatim smo zajedno sjeli u taksi i krenuli prema kružnom toku Horasan. Nakon druge raskrsnice shvatio sam

da zaustavljaju automobile i kontrolišu putnike jednog po jednog. Nekoliko automobila SAVAK-a¹¹ i desetak policajaca su bili okolo. Lice policajca koji je kontrolisao automobile mi je bilo poznato, i on je bio zajedno sa nama na kružnom toku. Skrenuo sam Ibrahimu pažnju na njega. Shvatio je situaciju. Prije nego što su stigli do nas, otvorio je vrata i brzo je potrčao do trotoara. Policajac, koji je stajao na raskrsnici, je odjednom podigao glavu. Vidio je Ibrahima i povikao:

„To je on, to je on, uhvatite ga! (...)“

Policajci su potrčali za Ibrahimom. Ibrahim je bježao ulicom, a oni su trčali za njim. Kada policajci više nisu obraćali pažnju na mene, platio sam taksisti, te izašao iz automobila. Prešao sam na drugu stranu ulice i nastavio svojim putem. Popodne sam stigao kući. Nisam imao informacija o Ibrahimu. Do kasno navečer, također, nije bilo nikakvih vijesti o njemu.

Kontaktirao sam nekoliko prijatelja, ali ni oni nisu imali nikakve informacije. Bio sam jako zabrinut. Bilo je oko jedanaest sati navečer. Sjedio sam u dvorištu. Odjednom sam čuo neku galamu na ulici. Istrčao sam pred ulaz. Iznenaden sam ugledao Ibrahima kako stoji pred vratima kao i uvijek sa osmijehom. Čvrsto sam ga zagrlio. Bio sam jako sretan. Nisam znao kako da iskažem tu radost.

Rekao sam: „Ibro brate, kako si?“

Duboko je uzdahnuo i rekao: „Hvala Bogu, vidiš da sam zdrav i raspoložen, na usluzi vama.“

„Jesi li večerao?“

„Nisam, ali nije bitno.“

Brzo sam ušao u kuću, donio sam mu sofru, hljeb i malo hrane od

11 Iranska obavještajna služba koja je bila pod nadzorom cionista.

večere. Nakon što je pojeo nekoliko zalogaja, otišli smo na kružni tok Gijasi (Šehid Saidi).

Rekao je: „Snažno tijelo u ovakvim slučajevima može biti korisno. Bog mi je pomogao. Iako je njih bilo nekoliko, uspio sam im pobjeći.“

Tu noć smo mnogo pričali o Revoluciji, o Imamu i... zatim smo se dogovorili da svaku noć idemo na predavanje kod hadžije Čavušija u džamiji Lorzade.

Navečer sam sa Ibrahimom, i sa još tri jarana, otišao u džamiju Lorzade. Hadžija Čavuši¹² se uopće nije plašio. Sa minbera je govorio riječi koje se mnogi nisu usuđivali reći. Hadis Imama Musa Kazima (a.s.) koji kaže: „Jedan čovjek iz Koma će pozvati ljude istini i grupa čvrsta poput željeznih komada će stati uz njega.“¹³

Ljudi su bili jako iznenađeni. On je nastavio svoj revolucionarni govor. Odjednom sam začuo galamu pred vratima džamije. Okrenuo sam se i vidio da su pred vratima džamije SAVAK-ove snage i da sa palicama u rukama udaraju na koga god naiđu. Ljudi su pohrlili ka vratima da izađu iz džamije. SAVAK-ovci su svakog ko je prolazio pored njih jako udarali palicom. Nisu imali milosti čak ni prema ženama i djeci.

Ibrahim se mnogo naljutio. Potrčao je prema vratima, počeo je udarati nekoliko SAVAK-ovaca. Nekoliko njih divljaka su se zajedno sastali i počeli tući Ibrahima. U tom momentu je put bio otvoren, pa je mnogo žena i djece izašlo iz džamije. Ibrahim je hrabro tukao policajce. Premlatio je nekoliko policajaca i pobjegao. Krenuli smo zajedno sa njim i odmakli smo se od džamije. Poslije smo saznali da su tu noć uhapsili hadžiju. Također,

12 Bio je jedan revolucionarni alim kojeg su poslije Revolucije ubili Munafikin (grupa takozvana Mudžahidine halk, koja je tokom Revolucije bila uz revolucionare, ali se, nakon formiranja Islamske republike, okrenula protiv i, uz podršku SAD-a, izvršila brojne atentate).

13 “Biharul-envar“, 60. tom, str. 216.

nekoliko osoba je poginulo, a nekoliko je ranjeno. Batine, koje je tu noć Ibrahim dobio, uzrokovale su jaku bol u leđima od kojih je imao posljedice do kraja života. Čak je imalo mnogo uticaja i na hrvanje.

Početkom '78. godine Ibrahim je razmišljao samo o Revoluciji i Imamu, podjeli kaseta i izjava. Svoj posao je obavljao veoma spretno. Početkom septembra poveo je mnogo mladića sa sobom na brdo Kejtarije da učestvuju na Bajram-namazu šehida Mofateha. Poslije namaza je objavljeno da će u petak biti organizovani protesti prema kružnom toku Žale.

S desne strane: student islamskih nauka šehid Said Hešmi Kalhor, šehid Hadi, šehid Muhamed Reza Ali Avsat. Na području Gilane Garb, kada se pridružio šehidima, šehid Ali Avsat bio je pomoćnik komandanta brigade Muslim.

Osmi septembar

Amir Mondžar

Bilo je to ujutro osmog septembra.

Otišao sam po Ibrahima.

Zajedno smo motorom otišli na isti vjerski skup oko kružnog toka Žale (Šehidi). Kada je okupljanje bilo završeno, vani se začula velika galama. U ponoć je objavljen policijski sat za koji ljudi većinom nisu bili obaviješteni. Veliki broj vojnika i policajaca je stajao oko kružnog toka.

I velika grupa ljudi je, također, krenula prema kružnom toku. Policajci su preko ozvučenja govorili: „Razidite se!“

Ibrahim je izašao sa skupa, brzo se vratio i rekao: „Amire, dođi da vidiš šta se dešava.“

Izašao sam vani i, dokle je pogled mogao dosegnuti, vidjelo se da sa svih strana ljudi pristižu u grupama oko kružnog toka. Parole su, od „Živio Homeini“, prešle na šaha. Svim ulicama je odjekivala parola „Smrt šahu“.

Ljudi su pristizali kružnom toku. Neki su govorili:

„SAVAK je sa sve četiri strane opkolio kružni tok i (...)“

Nakon nekoliko trenutaka dogodilo se nešto što je malo ko mogao povjerovati. Sa svih strana se začula paljba iz pješadijskog oružja, pa čak i iz helikoptera koji je malo dalje od kružnog toka kružio nebom.

Brzo sam otišao i dovezao motor. Pronašao sam izlaz kroz jednu

ulicu. Tu nije bio nijedan policajac. Ibrahim je brzo dovukao jednog ranjenika. Zajedno smo otišli do bolnice Sevom Ša'ban i brzo se vratili. Do pred podne smo oko šest puta išli do bolnice. Odvozili smo ranjenike i vraćali se.

Ibrahimovo tijelo je skoro čitavo bilo krvavo. Jedan ranjenik je ležao blizu benzinske pumpe. Policajci su gledali izdaleka. Niko se nije usuđivao prići ranjeniku. Ibrahim je krenuo prema ranjeniku. Stao sam pred njega i rekao mu:

„Oni su napravili zamku sa ranjenikom. Ako kreneš da ga uzmeš, upucat će te.“

Ibrahim me je pogledao i rekao: „Da li bi to isto rekao da je tvoj brat u pitanju?“

Nisam znao šta da mu kažem. Samo sam rekao: „Dobro, pazi se.“

Pucnjava je utihnula. Policajci su se malo povukli. Ibrahim je puzeći otišao na ulicu, legao je pored ranjenika, zatim je uzeo njegovu ruku i prebacio mladića preko leđa. A zatim se puzeći vratio.

Ibrahim je pokazao izvanrednu hrabrost. Zatim je sa još jednom osobom smjestio ranjenika na moj motor i krenuli smo. U povratku, policajci su zatvorili ulicu. Policijski sat je postao izražajniiji. Ja sam nekako uspio da se vratim kući, ali sam u toj frci izgubio Ibrahima.

Popodne sam otišao do Ibrahimove kuće. Majka mu je bila zabrinuta. Niko nije imao nikakvih informacija o njemu. Svi smo bili tužni. U ponoć su mi javili da se Ibrahim vratio. Mnogo sam se obradovao. Zahvaljujući svojoj fizičkoj spremnosti uspio je pobjeći policajcima.

Sutradan smo otišli u Behešte Zahra da pomognemo u opremanju i ukopu šehida. Nakon osmog septembra svake noći smo kod jednog od prijatelja imali sastanak da dogovaramo planove. Nekad je mjesto sastanaka

bio tavan Ibrahimove kuće, a nekad Mehdijeva kuća.

Na ovim sastancima se raspravljalo o različitim temama, pogotovo o vjerskim i aktuelnim političkim pitanjima, sve dok nije stigla vijest da će se Imam Homeini vratiti u Iran.

Ibrahim sa grupom mladića zurhane. Hadžija Husejn Tavakuli sjedi u gornjem redu.

Povratak Imama Homeinija¹⁴

Bio je kraj mjeseca januara.

Za doček Imama Homeinija podijeljene su obaveze. Mi smo bili jedna od više ekipa zaduženih za bezbjednost Imama Homeinija. Naša naoružana grupa je devetog februara smještena na kraj ulice Azadi (koja se veže sa aerodromom).

Nikada neću zaboraviti prizor dolaska automobila u kojem je bio Imam. Ibrahim je letio kao leptir oko svijeće. Čim je prošao automobil u kojem je bio Imam, svi smo se okupili i zajedno krenuli prema Behešti Zahra.

Druga povjerena odgovornost nam je bila sigurnost glavnog ulaza u Behešte Zahra iz pravca grada Koma. Ibrahim je stajao pored ulaza, ali mu je duša bila u Behešti Zahra, gdje je Imam držao govor.

Ibrahim je govorio: „Došao je vlasnik Revolucije, a mi smo mu na usluzi. Od danas, šta god da Imam naredi, tako će i biti.“

Od tog dana Ibrahim više nije kako treba ni spavao, ni jeo. Za vrijeme Dahe Fažr¹⁵ nekoliko dana niko ništa nije znao o Ibrahimu, dok ga ja devetog februara nisam vidio. Odmah sam ga upitao:

„Gdje si, dragi Ibro? Majka ti je jako zabrinuta.“

„Ovih nekoliko dana moj prijatelj i ja smo pokušavali pronaći informacije o šehidima bez imena. Nije bio niko da se bavi šehidima u Odjelu za utvrđivanje smrti.“

Bila je noć jedanaestog februara. Ibrahim je sa nekoliko

14 Imam je, od strane šaha, 14 godina bio protjeran iz Irana.

15 Deset dana obilježavanja pobjede Islamske revolucije.

revolucionarnih mladića krenuo u osvajanje policijske stanice naše mahale. Tu noć, kada smo osvojili policijsku stanicu 14, sa mladićima smo patrolirali i motrili na mahalalu. Naredno jutro sa javnog radija je objavljena pobjeda Revolucije.

Ibrahim je već nekoliko dana sa Amirom išao u školu „Refah“. On je jedno vrijeme bio jedan od tjelohranitelja Imama. Zatim je otišao u zatvor „Gasr“ i neko vrijeme tamo bio čuvar. Za to vrijeme je pomagao mladićima ‘komite’ (Narodna snaga za bezbjednost) u njihovim poduhvatima, ali nije javno ušao u ‘komite’.

Duhovni napredak

Džabar Sutude, Husejn Allahkaram

U životu mnogih velikana se primjećuje napuštanje jednog velikog grijeha. To uzrokuje njihovom bržem duhovnom razvoju. Ova borba protiv nefs-a je izraženija u strastima.

Čak i u priči hazreti Jusufa (a.s.), Gospodar kaže: „Ko god bude bogobožan, strpljiv i otporan naspram strasti, Uzvišeni neće uništiti nagradu dobročiniteljima.“

To pokazuje da je to jedan općeniti zakon i nije striktno vezan za hazreti Jusufa, a.s.

Prošao je mjesec od pobjede Revolucije. Ibrahim je postao još zgodniji i ljepši. Svaki dan je dolazio na posao u odijelu. On je radio na sjeveru Teherana. Jednog dana sam primijetio da je mnogo tužan i zamišljen. Manje je pričao, bio je u svom svijetu.

Prišao sam mu i zabrinuto ga upitao:

„Ibrahime brate, šta je bilo?“

„Ništa, nije ništa važno.“

Ali je bilo očividno da ima neki problem. Rekao sam mu: „Ako ti se nešto dogodilo, reci možda ti mogu pomoći.“

Malo je zašutio, pa je tiho rekao: „Ima nekoliko dana kako me u ovom naselju jedna otkrivena djevojka uznemirava. Rekla mi je da me neće

ostaviti na miru dok me ne prisvoji.“

Malo sam se zamislio, pa sam se odjednom nasmijao. Ibrahim je iznenađeno podigao glavu i upitao me: „Zar je to smiješno?“

„Ibro brate, zabrinuo sam se, mislio sam da ti se nešto desilo.“

Zatim sam odmjerio Ibrahima od glave do pete i rekao mu: „Sa ovakvim stilom i izgledom koji ti imaš, nije ništa čudno da ti se to dogodilo.“

„Šta to znači? Da mi je to rekla zbog mog stila i mog izgleda?“

Osmjehnuo sam se i rekao: „Ne sumnjaj u to!“

Sljedeći dan, kada sam vidio Ibrahima, obuzeo me smijeh. Došao je na posao, ćelav i bez odijela, a naredni dan je došao u dugoj košulji, posve neuredna izgleda. Čak je jednog dana došao u kurdskim šalvarama i u papučama. Ibrahim je tako nastavio jedno vrijeme dok se nije oslobodio šejtanske zamke.

Preciznost u sitnicama u različitim pitanjima je bila Ibrahimova osobina. Ova osobina ga je odvajala od njegovih prijatelja.

Bio je to april 1979. godine. Sa Ibrahimom i mladićima ‘komite’, Narodne službe bezbjednosti, smo otišli na zadatak. Stigla nam je informacija da se u jednom kompleksu zgrade vidjela osoba koja se traži, a koja je prije Revolucije bila aktivna u vojsci. Na raspolaganju smo imali adresu, te smo u dva automobila stigli u navedenu zgradu.

Ušli smo u zgradu. Bez ikakvog sukoba osumnjičeni je uhapšen. Htjeli smo izaći iz zgrade. Mnogo ljudi se okupilo da vide tu osobu. Mnogi su bili stanovnici te zgrade. Odjednom se Ibrahim vratio u zgradu i rekao: „Sačekajte!“

Iznenadeeni smo upitali: „Šta se desilo?“

Ništa nije rekao.

Samo je odvezao palestinku koja mu je bila omotana oko pasa. I povezo je lice uhapšenom čovjeku.

„Ibrahime, šta radiš?“

Dok mu je vezao oči, odgovorio mi je: „Mi smo ovog gospodina na osnovu jednog poziva i informacije uhapsili. Ako ne bude tačno to što su nam dojavili, osramotili smo ga i on više neće moći ovdje živjeti. Svi ovi ljudi gledaju na njega kao na okrivljenog, ali ga ovako niko neće prepoznati. Ako sutra bude oslobođen, neće imati problema.“

Kada smo izašli iz zgrade, niko nije prepoznao okrivljenog. Razmišljao sam o Ibrahimovoj razboritosti u sitnicama. Koliko su mu bili važni identitet i čast ljudi.

Uticaj riječi

Mehdi Ferejdvand

Prošlo je nekoliko mjeseci od pobjede Revolucije. Jedan prijatelj mi je rekao:

„Ti i Ibrahim sutra odite u instituciju za tjelesni odgoj, treba vas gospodin Davudi (direktor organizacije).“

Sljedećeg jutra uzeli smo adresu i otišli u organizaciju. Gospodin Davudi, koji je bio Ibrahimov učitelj u srednjoj školi, nas je fino dočekaao. Zatim smo sa još nekoliko osoba ušli u salu. On nam je održao govor i rekao:

„Vi ste ljudi sporta i revolucionari, dođite u organizaciju i prihvatite odgovornost.“

Meni i Ibrahimu je rekao: „Planirao sam vas za inspekcijsku odgovornost institucije.“

I, nakon kratkog razgovora, mi smo prihvatili. Sutradan smo počeli sa radom. Gdje god smo nailazili na probleme, savjetovali smo se sa gospodinom Davudijem.

Nikada to neću zaboraviti. Jedno jutro Ibrahim je ušao u kancelariju i upitao me:

„Šta radiš?“

„Ništa, pišem nalog za otkaz iz službe.“

„Kome?“

„Stigao je izvještaj da direktor jednog sportskog centra dolazi neprikladan na posao. Ponaša se veoma neprimjereno sa radnicima, a osobito sa ženama. Čak su rekli da ima suprotne stavove od revolucionarnog pokreta, a i žena mu nije pokrivena.“

Pišući izvještaj rekao sam: „Naravno, jedan primjerak ću poslati Vijeću Revolucije.“

Ibrahim je upitao: „Mogu li vidjeti izvještaj?“

„Izvoli, evo ti izvještaj, a ovo je rješenje za otkaz iz službe.“

Precizno je pogledao izvještaj. Zatim je upitao: „Jesi li popričao sa ovim gospodinom?“

„Ne, nema potrebe, svi znaju kakav je čovjek.“

„E, ne može tako, zar nisi čuo da samo lažov potvrđuje šta god čuje.“

„Ali osoblje ovog istog centra nas je obavijestilo.“

Upao mi je u riječ i rekao: „Imaš li adresu ovog gospodina?“

„Da, imam.“

Ibrahim je nastavio: „Hajdemo mu danas poslije radnog vremena kući i vidjeti ko je taj gospodin i šta nam ima reći.“

Ja sam, nakon nekoliko trenutaka šutnje, rekao: „Uredu.“

Nakon radnog vremena uzeli smo adresu i motorom otišli.

Njegova adresa je bila poslije mosta Sejjed Handan. Dok smo po ulicama tražili njegovu kuću, on je stigao. Prepoznao sam ga sa slike koja je bila zalijepljena na izvještaju. „Mercedes“ je stao ispred jedne kuće. Žena, koja je bila skoro bez mahrame, je izašla iz automobila i otvorila vrata dvorišta. Zatim je taj čovjek automobilom ušao unutra.

„Jesi li vidio, Ibro! Vidiš da je ovaj gospodin problematičan.“

„Prvo trebamo porazgovarati, a onda ga osuđuj.“

Motor sam odvezao pred kuću i parkirao. Ibrahim je pozvonio. Gospodin, koji je još uvijek bio u dvorištu, izašao je pred vrata. Bio je krupan muškarac obrijane brade i brkova. Vidjevši nas dvojicu u tom naselju veoma se iznenadio. Pogledao nas je i rekao: „Izvolite!“

Da sam ja bio umjesto Ibrahima, pomislio sam, pravo bih ga ocrnio, ali mu je Ibrahim nazvao selam, kao i uvijek staloženo sa osmijehom na licu, a zatim mu je rekao:

„Ja sam Ibrahim Hadi, imam nekoliko pitanja zbog kojih ću vam oduzeti malo vremena.“

Čovjek je odgovorio: „Vaše ime mi je veoma poznato. Baš sam u ovih nekoliko dana čuo za vas, mislim da je bilo u organizaciji, inspekcijaska organizacija, je li tako?“

Ibrahim se nasmijao i rekao: „Da.“

Jadan, mnogo se uznemirio. Stalno je insistirao da uđemo unutra. Ibrahim je rekao:

„Mnogo vam hvala, trebate mi samo nekoliko minuta i mi ćemo otići.“

Ibrahim je počeo pričati. Pričao je oko jedan sahat, ali uopće nismo primijetili da nam je vrijeme tako brzo prošlo. Ibrahim mu je govorio o svemu i za svaki slučaj bi mu navodio primjer.

Govorio je: „Pogledaj, dragi prijatelju, vaša supruga je samo za vas, a ne da se predstavlja pred drugima. Znaš li koliko će se mladića ogriješiti gledajući u tvoju otkrivenu suprugu.“

Ili: „...ti, kao odgovoran za uposlenike ureda, ne trebaš upotrebljavati vulgarne riječi ili se nepriklado šaliti, osobito sa ženama uposlenicama. Ti si nekada bio junak u svom polju, ali pravi junak je onaj koji zaustavi i spriječi loše djelo.“

Zatim je pričao o Revoluciji. O krvi šehida, o Imamu, o neprijateljima države, a gospodin je potvrđivao te riječi.

Ibrahim mu je, na kraju razgovora, rekao: „Pogledaj, dragi moj, ovo je vaš nalog za otkaz iz službe.“

Gospodin direktor se odjednom začudio.

Progutao je pljuvačku. Zatim nas je čudno pogledao. Ibrahim se osmjehnuo i poderao nalog. Zatim je rekao: „Dragi prijatelju, razmisli o mojim riječima!“

Zatim smo se pozdravili, sjeli na motor i krenuli. Kada smo prešli ulicu, okrenuo sam se nazad. Taj gospodin još uvijek nije bio ušao u kuću, nego je gledao za nama.

„Ibro, baš si lijepo pričao, uticao si i na mene.“

Nasmijao se i rekao: „Nisam ja ništa uradio. Sve ovo je od Boga, on me je nadahnuo da izgovorim ove riječi i, ako Bog da, bit će uticajne.“

Zatim je nastavio: „Budi uvjeren da ništa bolje ne utiče na ljude od lijepog ophođenja. Zar nisi proučio u Kur'anu da, Gospodar Svom Poslaniku, s.a.v.s., kaže: ‘Da si bio drzak svi bi se razbježali od tebe’, pa, u najmanju ruku, trebamo lijepo ponašanje naučiti od Pejgambera.“

Nakon mjesec-dva, iz istog onog sportskog centra, došao je novi izvještaj. Poštovani direktor se veoma promijenio. Njegov ahlak i ponašanje se jako promijenilo. Čak i njegova žena dolazi pokrivena na posao. Vidio sam Ibrahima i dao mu izvještaj. Čekao sam da vidim njegovu reakciju. Nakon

što je pročitao izvještaj, rekao je: „Hvala Bogu“, a zatim je promijenio temu.

Međutim, ne sumnjam da je Ibrahimova iskrenost bila razlog tome i da su njegove iskrene riječi promijenile gospodina direktora.

Pomoć narodu

Grupa šehidovih prijatelja

„Robovi zavise od Mene, dakle najomiljenije osobe Meni su oni koji su u odnosu sa Mojim robovima najljubazniji i najviše se trude da im obezbijede njihove potrebe.”¹⁶

Izgleda da se nešto čudno dešava!

Na početku ulice Šehida Seidija okupila se velika skupina ljudi. Prišli smo im i upitao sam: „Šta se dešava?”

Jedan od njih je rekao: „Ovaj dječak je retardiran, svaki dan je ovdje. Iz potoka zahvati kantom prljavu vodu i prska sređene i zgodne ljude.”

Ljudi su se, malo-pomalo, razišli. Jedan sređen čovjek, u odijelu, kojeg je dječak poprskao prljavom vodom, je rekao: „Ne znam šta da radim sa ovim dječakom.”

Ubrzo je i taj čovjek otišao. Ostali smo samo mi i taj dječak.

Ibrahim je upitao dječaka: „Zašto prskaš ljude?”

Dječak se nasmijao i rekao: „Sviđa mi se.”

Ibrahim je malo razmislio.

„Da li te neko navraća da prskaš ljude?”

Dječak je odgovorio: „Oni mi daju pet rijala i kažu koga da prskam.”

16 Hadis kudsi.

Zatim je pokazao na drugu stranu ulice. Tri raskalašena, besposlena mladića su se smijala. Ibrahim je krenuo prema njima, ali je zastao.

Malo je razmislio.

„Dječāče, gdje ti živiš?“

Dječak je pokazao put do svoje kuće.

„Ako više ne budeš uznemiravao ljude, ja ću ti davati svaki dan po deset rijala, je li uredu?“

Dječak je pristao.

Kada smo stigli pred njegovu kuću, Ibrahim je porazgovarao sa njegovom majkom. Tako je Ibrahim ljudima otklonio jednu prepreku sa puta.

Radili smo u Inspektoratu Organizacije tjelesnog odgoja. Poslije radnog vremena, i nakon što je uzeo platu, upitao me je: „Jesi li došao motorom?“

„Da, zašto pitaš?“

„Ako si slobodan, hajdemo zajedno u trgovinu?“

Gotovo čitavu svoju platu je potrošio u kupovini. Od riže i mesa, do sapuna. Svašta je nakupovao. Kao da su mu dali spisak za kupovinu. Zatim smo zajedno otišli prema Medžidiji. Ušli smo u jednu uličicu. Ibrahim je pokucao na vrata jedne kuće. Starica, koja nije imala fin hidžab, je izašla pred vrata. Ibrahim joj je predao sve stvari. Oko staricinog vrata visio je krst. Mnogo sam se iznenadio.

U povratku sam upitao: „Ibro brate, je li ova žena bila kršćanka?“

„Da, zašto pitaš?“

Prestrojio sam se u posljednju traku ulice i stao sam pokraj ulice.

Zaustavio sam motor i ljutito rekao: „Čovječe, toliko ima siromašnih muslimana, a ti si došao kršćanki.“

Dok je sjedio iza mene, rekao je: „Ima ko pomoći muslimanima. Čak je pokrenuta i humanitarna organizacija koja će im pomoći. Ali ovi jadnici nemaju nikog. Ovim djelom će im biti riješeni problemi, a i srce će im se smiriti uz Imama Homeinija i Revoluciju.“

Prošlo je dvadeset i šest godina od Ibrahimovog šehadeta. Tekst je prikupljen i spreman za štampanje knjige. Jedan džematlija me je pozvao i rekao:

„Šta god vam bude potrebno za program sjećanja na Ibrahima, ja sam tu da pomognem.“

Iznenadeno sam ga upitao:

„Vi ste poznavali šehida Hadija? Da li ste ga vidjeli?“

„Ne, ja nisam znao ništa o šehidu Hadiju do prošle godine, kada je organizovan program sjećanja. Ali mu mnogo dugujem.“

Iako sam bio u žurbi, ipak sam prišao bliže i iznenadeno ga upitao: „Šta si mu dužan?“

„Prošle godine ste na programu podijelili privjeske za ključeve sa Ibrahimovom slikom. I ja sam uzeo jedan i zakačio ga na ključeve automobila. Prije nekoliko dana sam se vraćao sa putovanja sa porodicom. Usput smo se zaustavili ispred jedne gostionice.

Kada smo htjeli sjesti u automobil, zaprepastio sam se kada sam vidio da su mi ključevi ostali u autu. Vrata su bila zaključana.

Upitao sam suprugu: „Imaš li rezervne ključeve?“

Ona je rekla: „Ne, torba mi je u autu.“

Mnogo sam se iznervirao. Pokušavao sam na razne načine otvoriti vrata, ali nisam uspio. Vrijeme je bilo vrlo hladno. U sebi sam pomišljao da razbijem prozor, ali put je bio dugačak, a bilo je i hladno.

Odjednom sam ugledao Ibrahimovu sliku. Kao da me je gledao sa privjeska. I ja sam njega malo pogledao i rekao:

„Čuo sam da si za svog života rješavao probleme drugima. A šehid je uvijek živ.“

Zatim sam rekao: „Bože, tako ti ugleda šehid Hadija, riješi moj problem.“

Dok sam tako razmišljao, odjednom sam gurnuo ruku u džep od kaputa. Uzeo sam ključeve od kuće. Nehotice sam gurnuo jedan od ključeva u bravu. Okrenuvši ključ vrata su se otvorila. Sretno smo ušli u automobil i zahvalio sam se Bogu. Zatim sam se zagledao u Ibrahimovu sliku i rekao:

„Hvala ti, ako Bog da, vratit ću ti ovo.“

Još uvijek nisam bio krenuo, a žena me upita: „Kojim ključem si otvorio vrata automobila?“

„Dobro si upitala, koji ključ je bio?“

Izašao sam iz auta i probao jedan po jedan. Nekoliko puta sam probao, ali nijedan od ključeva nije mogao ni ući u bravu. Dok sam tu stajao, duboko sam uzdahnuo.

Rekao sam: „Hvala ti, Ibro, ti i poslije šehadeta ljudima rješavaš probleme.“

Kurdistan

Mehdi Ferejdvand

Bilo je ljeto 1979. godine.

Poslije podne-namaza smo zastali ispred džamije Selman. Dok sam razgovarao sa Ibrahimom, najednom je žurno došao jedan prijatelj i rekao:

„Jeste li čuli Imamovu poruku?“

Iznenadeni smo ga upitali: „Ne, šta se desilo?“

„Imam je naredio da oslobodimo mladiće i vojnike iz okupiranog Kurdistana.“

Odmah nakon toga Muhamed Šahrudi je rekao:

„Kasim Tašakuri, Nasir Kermani i ja idemo za Kurdistan.“

Ibrahim je rekao: „Računajte i na nas.“

Zatim smo otišli kući da se spremimo za polazak. Bilo je četiri sata poslije podne. Nas jedanaest je krenulo automobilom prema Kurdistanu. Jedan mitraljez, četiri puške i nekoliko ručnih bombi je bilo sve što smo ponijeli. Mnogi putevi su bili zatvoreni. Na više mjesta smo bili primorani da vozimo sporednim makadamskim putevima ali, uz Božiju pomoć, sutradan smo do podne stigli u Senandadž.

U grad smo ušli potpuno neinformisani. Stali smo pred jednu trafiku. Ibrahim je izašao iz automobila da upita za stanicu Sepaha.¹⁷

17 Nova vojna snaga formirana poslije Revolucije.

Odjednom je uzviknuo: „Nevjerniče, šta je ovo što prodaješ?“

Iznenadeno sam pogledao. Vidio sam nekoliko redova alkoholnog pića poredanih pored trafike. Ibrahim je bez oklijevanja puškom ispucao metak u flaše. Staklo flaša se rasulo po zemlji. Zatim je polupao i ostale flaše, te ljutito otišao prema mladiću koji je tu radio.

Mladić je bio mnogo uplašen. Sakrio se u ćošak trafike. Ibrahim ga je pogledao u lice. Smireno je rekao:

„Dragi dječaće, zar ti nisi musliman? Šta su ovi nedžaseti što prodaješ, zar Allah u Kur'anu ne kaže: ‘Ove nečistoće su od šejtana, udaljite se od njih.’“¹⁸

Mladić je klimao glavom kao znak potvrđivanja. Neprestano je govorio: „Izvinite, pogriješio sam.“

Ibrahim je malo porazgovarao sa njim. Zatim su zajedno izašli vani. Mladić mu je pokazao stanicu Sepaha.

Krenuli smo.

Pucjava iz G3 je prekinula tišinu grada. Na ulicama su svi gledali u nas. Mi smo neinformisani lutali ulicama. Napokon smo stigli do stanice Sepaha Sanandadž. Ispred svih zidova Sepaha su bile naredane vreće pune pijeska. To je više ličilo na vojnu tvrđavu.

Zgrada se uopće nije vidjela. Koliko god smo kucali na vrata, bilo je beskorisno. Niko nije otvarao. Napokon je neko progovorio iza vrata:

„Grad je u rukama antirevolucionara, ni vi se nemojte ovdje zadržavati, idite na aerodrom.“

Rekli smo: „Mi smo došli da vam pomognemo. Barem nam kažite gdje se nalazi aerodrom.“

18 Odnosi se na sadržaj ajeta sure „El-Maide“, 90. ajet.

Jedan Sepahov mladić se popeo na zid i rekao je: „Ovdje je nesigurno, mogu vam pogoditi i automobil. Brzo napustite grad i uputite se prema aerodromu. Brzo ćete stići. Tamo su smještene Revolucionarne snage.“

Krenuli smo prema aerodromu.

Tek smo shvatili šta se događa u Sanandadžu. Osim Sepahove stanice i aerodroma sve ostalo je bilo u rukama antirevolucionara. Na aerodromu su bila smještena tri bataljona Armije i jedan bataljon Sepahovih snaga. Granate su ispaljivane iz grada prema aerodromu. Tu sam prvi put vidio Muhameda Burudžerdija, mladića plave kose i brade, veselog i privlačnog izgleda. Brat Burudžerdij je, u takvom očajnom stanju, veoma dobro organizovao snage. Poslije sam saznao da je bio komandant Sepaha na zapadu države.

Sljedeći dan smo organizovali sastanak sa bratom Burudžerdijem, a i komandanti vojske su bili prisutni. Rekao je:

„Obzirom na Imamovu poruku, u putu su mnoge snage. Antirevolucionaristi su mnogo uplašeni. Unutar grada imaju dva važna sjedišta. Moramo isplanirati napad na ta dva sjedišta.“

Bilo je raznih prijedloga. Ibrahim je rekao:

„Kako se može primijetiti, u gradu ljudi nemaju nikakve veze sa njima. Bolje je da napadnemo na jedno sjedište antirevolucionara. Ako uspijemo u prvom, napast ćemo i na drugo.“

Svi su se složili sa ovim prijedlogom. Planirano je da spremimo snage za napad, ali upravo taj dan su prebacili Sepahove snage na područje Pave. Komandi su samo vojnici Armije ostali na raspolaganju.

Ibrahim i ostali naši prijatelji su posjećivali sve robove Armije jedan po jedan. Razgovarali su sa vojnicima i davali im moralnu podršku. Zatim su nabavili jedan kombi lubenica i podijelili ih vojnicima. Tako su se još više

zbližili. Na različite načine su povećavali spremnost snaga.

Jedno jutro gospodin Halhali se pridružio našoj grupi. Još nekoliko boraca iz drugih gradova su došli na aerodrom Sanandadž. Nakon priprema, podijeljeno je oružje vojnicima.

Pred podne smo napali jedno sjedište antirevolucionara. To smo opkolili brže nego što smo i mislili. Zatim smo zarobili većinu boraca antirevolucionara. U skloništu smo, pored mnogo oružja, našli i mnogo dolara i falsifikovanih pasoša i ličnih karti. Ibrahim je sve to ubacio u jednu vreću i predao šefu Sepaha.

Drugo sjedište antirevolucionara je osvojeno bez borbe. Grad je opet prešao u ruke revolucionara. Komandant Armije je poslije ovog događaja rekao:

„Da smo još nekoliko godina čekali, moji vojnici opet ne bi imali hrabrosti za ovaj napad. Za ovo dugujemo bratu Hadiju i njegovim prijateljima saborcima. Oni su se sprijateljili sa vojnicima i podigli su njihov moral.“

U tom periodu mnogi komandanti su podučavali Ibrahima i ostale mladiće borbenim vještinama i tehnikama. Ovo ih je preobrazilo u istrenirane borce, čiji se uticaj mogao zapaziti tokom Časne odbrane.

Događaj u Sanandadžu nije dugo potrajao iako je u ostalim gradovima Kurdistanu još uvijek bilo okršaja.

U septembru 1979. godine smo se vratili u Teheran. Kasim i još nekoliko mladića su ostali u Kurdistanu i pridružili se snagama šehida Čamrana. Ibrahim je, nakon povratka, iz Inspekcije Instituta za tjelesni odgoj prešao u prosvjetu. Iako nisu prihvatili njegov zahtjev, on je, nakon mnogo zalaganja i pokušaja, uspio. Došao je na mjesto na kojem su potrebni mnogi ljudi poput Ibrahima.

Učitelj za primjer

Abas Hadi

„Ako želimo da Revolucija opstane, i da sljedeće generacije budu revolucionarne, moramo raditi na školama, jer će se budućnost države povjeriti onima koji nisu osjetili vrijeme diktature“, govorio je Ibrahim.

Kada bi vidio učitelje koji rade u školama, a nisu uopće revolucionarni, jako bi se rastužio.

Govorio bi: „Najbolji i najodlikovaniji revolucionari trebaju biti u školama, a naročito u srednjim školama.“

Zbog toga je napustio svoje radno mjesto koje je bilo jednostavnije i bolje plaćeno, a prešao na teže i za manju platu. Jedino o čemu Ibrahim nije razmišljao bile su materijalne stvari.

Govorio je: „Bog će dati nafaku. Važan je berićet novca, a posao koji se obavlja u ime Boga je berićetan.“

Radio je u dvije škole. U srednjoj školi „Ebu Rejhan“ (područje 14) predavao je Tjelesni odgoj, a Arapski jezik predavao je u jednoj siromašnoj osnovnoj školi Teherana (područje 15).

Podučavanje arapskog nije dugo potrajalo. Sredinom te iste godine više nije radio u osnovnoj školi. Čak nije ni rekao zašto više ne radi u toj školi.

Jedne prilike mi je došao direktor osnovne škole da razgovara sa mnom i rekao mi je:

„Tako ti Boga, vi ste brat gospodina Hadija, porazgovarajte sa njim da se vrati u školu.“

„Zašto? Šta se desilo?“

Trenutak je zastao, a zatim mi je rekao: „Da vam pravo kažem, gospodin Ibrahim je iz svog džepa svaki dan na velikom odmoru davao novac jednom učeniku da kupi hljeb i sir za čitav razred. Mišljenje gospodina Ibrahima je bilo to da su ova djeca, djeca nenaprednog područja, većinom na času gladna. A gladno dijete ne razumije lekciju. Ja sam mu se suprotstavio. I rekao sam mu da je poremetio školski red iako ništa nije bilo poremećeno. Zatim sam zagalamio na njega i rekao mu da ovdje nema više pravo tako nešto raditi! Gospodin Hadi je napustio školu, a svoju normu je ispunio časovima u drugoj školi. Sada svi učenici, i njihovi roditelji, zahtijevaju da ga vratim. Svi hvale njegov moral i predavanja. Za ovo kratko vrijeme on je nabavio stvari mnogim siromašnim i jetimima. O tome ni ja nisam ništa znao.“

Porazgovarao sam sa Ibrahimom i prenio mu sve što mi je rekao direktor škole, ali je bilo beskorisno. Ibrahim je ispunio svoje vrijeme negdje drugo. Ibrahim u srednoj školi „Ebu Rejhan“ nije bio samo profesor sporta, nego je bio i učitelj ahlaka i primjer učenicima u ponašanju. Kada su učenici saznali da im je profesor prvak i junak, postali su očarani njime. U to vrijeme, kada većina revolucionarnih učenika nije pazila na odjeću koju nosi, Ibrahim je dolazio u školu uredan i u odijelu. Lijepo i svijetlo lice, uticajan govor i fino ponašanje ga je učinilo idealnim učiteljem. Jako dobro je održavao časove, bio je uvijek raspoložen i autoritet na času, a po potrebi se smijao i šalio.

Tokom odmora je boravio u dvorištu škole. Učenici su se većinom okupljali oko gospodina Hadija. Prvi je dolazio u školu, a posljednji je odlazio, i uvijek je oko njega bilo puno učenika. U to vrijeme, kada su bila

aktuelna politička dešavanja, Ibrahim je izabrao najbolje mjesto za služenje Revoluciji.

Nikada to neću zaboraviti. Jednu noć je pozvao u džamiju nekoliko učenika koji su bili pod uticajem političkih grupacija. Organizovao je sastanak sa nekoliko revolucionarnih prijatelja koji su bili vješti. Tu noć je učenicima odgovoreno na sva nejasna pitanja. Sastanak je bio završen u dva sata navečer.

Školske 79/80. godine Ibrahim je bio izabran za uzornog učitelja u obrazovanju. Iako mu je to bila i prva i posljednja godina rada u prosvjeti, 23. septembra 1980. godine Ibrahimu je izdato rješenje za rad u području 12 (odgoj i obrazovanje Teheran), ali zbog rata više nije mogao ići na časove.

Te godine Ibrahim je bio preokupiran raznim aktivnostima. Podučavao je u školi, radio je u organizaciji, bavio se tradicionalnim sportom i hrvanjem, održavao je džamijske aktivnosti i učenje ilahija na vjerskim skupovima, prisustvovao na mnogim revolucionarnim programima i za to je, za obavljanje svakog od tih poslova, bilo potrebno nekoliko osoba.

Profesor sporta

Sjećanje na šehida Reza Hurijar

Bio je 21. april 1980. godine.

Bio sam profesor sporta u Srednjoj školi „Šehidi“. Pored naše škole se nalazila Srednja škola „Ebu Rejhan“. Ibrahim je tamo bio profesor tjelesnog odgoja.

Otišao sam do njega. Mnogo smo razgovarali. Bio sam fasciniran Ibrahimovim postupanjem i moralom. Bilo je kasno. Rekao je:

„Hoćeš da odigramo jednu turu odbojke jedan na jedan?“

Nasmijao sam se. Ja sam sa državnim timom odbojke išao na svjetska takmičenja. I bio sam ponosan na svoju metodu. Sada ovaj čovjek hoće (...)! Rekao sam mu da može, a u sebi sam pomislio:

„Loše ću igrati da ga ne obrukam.“

Prvi servis toliko je bio jak da ga nisam uspio odbraniti. Drugi, treći i (...) prebljedio sam. Osjećao sam se osramoćen pred učenicima. Imao je nevjerovatan udarac. Njegovo serviranje lopte se teško moglo odbraniti. Okolo čitavog terena su bili učenici.

Pogledao me je. Ovaj put je udario slabije. Dobio sam prvi poen, drugi, treći. Nije htio da me osramoti. Namjerno je udarao nevješto. Stigao sam ga. Izjednačen je rezultat i moj ugled je očuvan.

Bacio sam mu loptu da servira. U ruci je držao loptu. Krenuo je da

servira. Odjednom, začuo se glas: „Allahu ekber“. Čuo se ezan za podne-namaz. Ostavio je loptu, okrenuo se prema Kabi i počeo glasno učiti ezan. Njegov glas je odjekivao dvorištem škole. Učenici su otišli uzeti abdest, a neki su otišli kući.

U dvorištu je stao na namaz. Učenici su se poredali iza njega. Uspostavljen je džemat. Stajali smo iza njega, a on je predvodio namaz. Kada smo završili sa namazom, okrenuo se prema meni. Pružio mi je ruku i rekao:

„Gospodine Reza, utakmica je lijepa uz prijateljstvo.“¹⁹

Borci nakon odbojkaške utakmice sa Ibrahimom. Šehid Dževad Saraf, komandant bataljona Šehadet, je četvrta osoba koja stoji sa desna.

19 Komandant Reza Hurjer bio je sportista i prije Revolucije je sa odbojkaškim timom gluhonijemih, iako on nije bio gluhonijem, otišao na svjetsko prvenstvo i bio je prvak. On se u Svetoj odbrani pridružio svojim prijateljima šehidima.

Namaz u njegovo prvo vrijeme

Grupa šehidovih prijatelja

Ibrahim je sve svoje aktivnosti organizovao prema namaskim vremenima.

I u najtežim situacijama je klanjao namaz na vrijeme. Većinom je klanjao u džematu i u džamiji. I druge je pozivao na namaz u džematu. Bio je primjer ovom hadisu u kojem hazreti Alija kaže: „Ko god posjećuje džamiju, imat će sljedeće koristi: brata koji će se družiti sa njim na Božijem putu, novo znanje, milost koja ga očekuje, poruku koja će ga spasiti od propasti, govor koji će ga uputiti i napuštanje grijeha.”²⁰

Ibrahim je čak i prije Revolucije sabah-namaz klanjao u džamiji i u džematu. Njegovo ophođenje nas je podsjećalo na poznatu rečenicu šehida Radžaija: „Nemojte namazu govoriti imam posla, poslu recite vrijeme je namaza.“

Najbolji primjer toga je bio namaz u džematu na sportskom terenu u zurhane. Kada bi se za vrijeme treniranja začuo ezan, prekidao bi sport i uspostavio bi džemat. Često bi na putovanjima ili na liniji, kada bi bilo vrijeme ezana, Ibrahim učio ezan, zaustavljao bi automobile, i sve ljude bi pozivao na namaz u džemat. Svi su se divili Ibrahimovom jasnom glasu i njegovom lijepo proučenom ezanu. Bio je primjer ovom svijetlom govoru Poslanika, s.a.v.s., koji kaže: „Uzvišeni je obećao da će mujezina i čovjeka koji uzme abdest i klanja u džamiji u džematu bez računa uvesti u Džennet.”²¹

20 „Mevaizul adedijje“, str. 281.

21 “Mustadrekul vesail“, 6. tom, str. 448.

Ibrahim se, u tom periodu, sprijateljio sa većinom mladića iz džamije u naselju. U svojoj ranoj mladosti nabavio je sebi jedan ogrtač i većinom je klanjao u njemu.

Bila je 1980. godina. Program Basidža je trajao do ponoći. Dva sata prije ezana sabah-namaza mladići su završili posao. Ibrahim je okupio mladiće. Pričao im je o doživljajima u Kurdistanu. Doživljaji su mu bili zanimljivi i smiješni. Održao je mladiće budnima do ezana. Nakon obavljenog namaza u džematu, mladići su se vratili kućama.

Ibrahim je rekao direktoru Basidža: „Da su ovi mladići otišli kućama nakon programa, možda se ne bi mogli probuditi na sabah, vi ili završite svoje aktivnosti ranije, ili ih održite budnima do sabahskog ezana da ne propuste namaz.“

Preko dana se Ibrahim mnogo šalio i bio je mnogo pričljiv. Pričao je vrlo jednostavno. Ali, navečer je, većinom pred sabah, bio budan i klanjao je noćni namaz. Trudio se da to djelo obavlja tajno. Koliko god se Ibrahimu bližio kraj, duže je ostajao budan navečer. Kao da je znao da su, prema hadisu, buđenje prije sabaha i noćni namaz znaci mu'mina. On je učio redovno dove „Kumejl“, „Nodbe“ i „Tavasul“.

Dnevne²² dove i zijarete²³ je učio poslije sabah-namaza. Svaki dan je učio zijaret „Ašuru“ ili njegov posljednji selam. Uvijek je učio ajet Vedževalna. Jednom sam rekao:

„Ibro, ovaj ajet je za zaštitu od neprijatelja, ovdje nema neprijatelja.“

Ibrahim me značajno pogledao i rekao: „Da li postoji veći neprijatelj od šejtana?“

22 To su dove i zijareti koji se prenose od Imama Ehli-bejta. Za svaki dan ima posebno određena dova i zijaret.

23 Učenje zijareta je predavanje selama i salavata iz daleka Poslaniku i Imamima Ehli-bejta.

Jednom je bila priča o tinejdžerima i o važnostima namaza. Ibrahim je rekao:

„Kada mi je otac preselio, bio sam veoma tužan. Prvu noć, nakon odlaska gostiju, u znak ljutnje na Boga, zaspao sam a nisam klanjao i čim sam zaspao, usnio sam oca. Otvorio je vrata kuće. Ljut je krenuo pravo prema sobi. Stao je tačno naspram mene. Nekoliko minuta je gledao u mene. Odmah sam skočio iz sna. Očev pogled je mnogo govorio. Još uvijek nije bilo prošlo vrijeme namaza. Ustao sam, uzeo abdest i klanjao.“

Još jedna stvar, na koju je mnogo obraćao pažnju, je bila džuma-namaz. Kad god je Ibrahim bio u Teheranu, učestvovao je na džuma-namazu.

Govorio je: „Vi ne znate koliko džuma-namaz ima sevapa i berićeta.“

Imam Sadik (neka je mir na njega) kaže: „Ne postoji korak koji je učinjen prema džuma-namazu da Allah njemu ne zabrani vatru.“²⁴

Ophođenje sa lopovom

Abas Hadi

Sjedili smo u sobi. Imali smo goste. Odjednom se začula neka buka sa ulice. Ibrahim je brzo pogledao kroz prozor. Neko je uzeo motor njegovog zeta i pobjegao.

Povikao je: „Uhvati ga... lopov... lopov!“

Zatim je brzo potrčao prema vratima. Jedan mladić iz naselja je nogom udario u motor. Lopov se srušio sa motorom na zemlju. Lopov je pao na komad željeza, povrijedio je ruku i raskrvario je. Sav je prebljedio od straha. Rana, koja je krvarila, ga je boljela. Kada je Ibrahim stigao do njega, podigao je motor, upalio ga i rekao mu: „Sjedaj, brzo!“

Motorom su otišli u Dom zdravlja. Ljekari su mu previli ranu. Nakon toga su zajedno otišli u džamiju. Ibrahim je, poslije namaza, sjeo pored lopova i upitao ga:

„Zašto kradeš? To je haram novac.“

Lopov je zaplakao. Zatim je počeo govoriti:

„Sve ja to znam. Došao sam sa sela, imam ženu i djecu, a ne radim. Bio sam primoran.“

Ibrahim je razmislio. Otišao je kod jednog džematlije i porazgovarao je sa njim. Radostan se vratio i rekao: „Hvala Bogu, obezbijeđen ti je odgovarajući posao. Od sutra kreni na posao. Uzmi ovaj novac i traži od Boga da ti pomogne. Uvijek traži halal zaradu. Haram novac će ti uništiti život, a halal novac, makar ga bilo i malo, je berićetan.“

Početak rata

Tagi Masgarha

Bilo je jutro, ponedjeljak, 22. septembra 1980. godine kada sam vidio Ibrahima i njegovog brata. Utovarali su namještaj. Nazvao sam selam i rekao:

„Danas popodne Kasim iz logistike, sa jednim automobilom, ide u Kurdistan i mi ćemo ići sa njim.“

Iznenadeno je upitao: „Je li se nešto desilo?“

Rekao sam: „Moguće je da opet dođe do sukoba.“

Odgovorio je: „Dobro, ako mognem, i ja ću doći sa vama.“

Napadom iračkih aviona tog popodneva otpočeo je rat. Svi prolaznici gledali su u nebo. U četiri sata popodne bili smo na ulici. Kasim Tašakori je došao sa jednim džipom punim logističke opreme. Sa njim je bio i Ali Horemdel, i ja sam sjeo. Kada smo htjeli krenuti, i Ibrahim je pristigao.

Rekao sam mu: „Ibrahime brate, zar se niste preseljavali?“

„Namještaj smo prebacili u novu kuću, pa sam došao.“

Bio je drugi dan rata. Uz mnogo poteškoća smo, prolazeći preko nekoliko makadamskih puteva, pred podne, stigli u Serpolezahab. Nismo mogli vjerovati to što smo vidjeli svojim očima. Ljudi su u grupama bježali iz grada. Gradom su odjekivale detonacije topova i granata. Nismo znali šta da radimo. Na ulasku u grad smo prošli kroz jedan klanac. Iz daleka smo vidjeli mladiće Sepaha kako nam mašu.

„Kasime, momci nas upozoravaju da brže vozimo.“

Odjednom je Ibrahim rekao: „Pogledajte tamo!“

Zatim je pokazao na stranu nasuprot nas. Iza brda su se jasno vidjeli irački tenkovi. Neprestano su pucali. Nekoliko tenkovskih granata je palo oko nas ali, hvala Bogu, dobro smo prošli. Prošli smo kroz klanac. Jedan Sepahov mladić nam je prišao i rekao:

„Ko ste vi? Ja sam vam neprestano davao znak da ne dolazite, ali vi ste dodavali gas.“

Kasim je zapitao: „Šta se ovdje dešava? Ko je komandant?“

Taj borac je odgovorio: „Gospodin Burudžerdi je u gradu sa momcima. Jutros su Irčani zauzeli veći dio grada, ali su se povukli nakon odgovora naših momaka.“

Krenuli smo u grad.

Stigli smo.

Na jedno sigurno mjesto smo parkirali vozilo. Kasim je tu klanjao dva rekata. Ibrahim mu je prišao i iznenađeno ga upitao:

„Kasime, šta si to klanjao?“

Kasim mu je smireno odgovorio: „Dok sam bio u Kurdistanu, uvijek sam od Boga tražio da, kada dođem u sukob sa neprijateljima islama i Revolucije, ne padnem u njihove ruke i da ne ostanem nepokretan. Ali ovog puta sam od Boga zatražio da postanem šehid. Život na dunjaluku mi je više nepodnošljiv.“

Ibrahim je veoma pažljivo saslušao njegove riječi. Zatim smo zajedno otišli kod Muhameda Burudžerdija. On je Kasima poznao od ranije. Mnogo se obradovao. Nakon kratkog razgovora pokazao nam je jedno mjesto i rekao:

„Dva bataljona vojnika su otišla tamo i nemaju komandanta. Dragi Kasime, idi pokušaj da ih dovedeš u grad.“

Zajedno smo otišli do njih. Bilo ih je mnogo. Svi su bili opremljeni i spremni, ali su bili uplašeni. Nisu se uopće nadali ovakvom napadu iz Iraka. Kasim i Ibrahim su im prišli i počeli razgovarati sa njima. Razgovarajući mnogi od njih su se ohrabрили.

Na kraju razgovora su im rekli: „Ko god je od vas muškarac, ima čast i ne želi da pripadnici BAS-a okrnje njegovu čast, neka dođe sa nama.“

Njihov razgovor je urodio plodom pa su otprilike svi vojnici krenuli sa njima. Kasim je snage rasporedio i ušli smo u grad. Krenuli smo sa pripremom rovova.

Nekoliko vojnika rekoše: „Mi imamo i top 106.“

Kasim nam je pokazao da je pronašao dobru lokaciju za topove. Premještenim topovima otpočelo je granatiranje. Nakon ispaljivanja nekoliko topovskih projektila, irački tenkovi su se povukli i smjestili su se iza zaklona. Naši vojnici su bili moralno jako potaknuti.

Bio je drugi dan rata.

Sunce je bilo na zalasku. Kasim je odabrao jednu kuću za štab bliže vojničkih rovova. Zatim mi je rekao: „Idi, zovi Ibrahima da dođe da proučimo dovu ‘Tevesul’.“

Bila je to noć uoči srijede. Ja sam krenuo, a Kasim je ostao da klanja akšam-namaz. Još uvijek se nisam mnogo udaljio od kuće kada je jedna granata eksplodirala tačno ispred vrata te kuće.

„Hvala Bogu, Kasim je ušao u sobu.“

Međutim, za svaki slučaj sam se vratio. I Ibrahim, čim je čuo

eksploziv, brzo je krenuo prema nama. Ušli smo u sobu. Nismo mogli vjerovati kada smo vidjeli da je jedan geler veličine leće prošao kroz prozor i pogodio Kasima u prsa. Kasimova želja za šehadetom se ostvarila na namazu. Ova vijest je mnogo potresla Muhameda Burudžerdija. Tu noć smo pored Kasimovog tijela proučili dovu „Tevesul“. Sutradan smo Kasimovo tijelo poslali u Teheran.

Sljedeći dan smo otišli u štab komande. Rekli su nam: „Vas nekoliko budite odgovorni za skladište oružja. Zatim su nam predali jednu školu koja je bila gotovo puna oružja.“

Jedan dan smo bili tu, ali obzirom da mjesto nije bilo sigurno, oružje smo deportovali izvan grada. Ibrahim je kroz smijeh govorio:

„Momci, puno se sjećajte Boga jer ako ovdje udari minobacač, ništa od nas neće ostati.“

Kada je skladište oružja bilo ispražnjeno, otišli smo prema liniji. Rovovi su se nalazili na zapadnom dijelu Serpolezahab. Nekoliko komandanata, koji su završili obuku, kao što su bili Askar Vesali i Ali Gorbani, su bili odgovorni za borce. Oni su u Paveu osnovali jednu diverzantsku grupu sa nazivom ‘Crvena maramica’. Sada su sa tim istim borcima došli na Serpolezahab.

Prošetali smo malo gradom. Pronašli smo nekoliko prijatelja. Zajedno smo sa Muhamed Šahrudi i Medžid Ferejdvand otišli prema mjestu borbe sa iračkim snagama. U rovu, koji se nalazio na brdu, komandant snaga nam je rekao:

„Nasuprot brda je mjesto naše borbe sa iračkim snagama, a na ostalim brdima su Iraci.“

Nakon nekoliko trenutaka, podaleko od nas, ukaza se jedan irački vojnik. Momci, svi u isto vrijeme, otvoriše vatru.

Ibrahim je povikao: „Šta radite? Potrošiste svu municiju.“

Svi mladići se zašutiše. Ibrahim, koji je kratko vrijeme boravio u Kurdistanu, i koji je uspješno završio vojnu obuku, je rekao:

„Sačekajte da se neprijatelj fino približi vama, pa onda pucajte.“

U to isto vrijeme Iračani su ispod brda otpočeli paljbu. Projektili RPG-a i minobacača su neprestano sipali po nama. Zatim su pješadijom krenuli prema našim rovovima. Vidjevši ovu scenu naši vojnici, koji su po prvi put uzeli oružje u ruke, su potrčali nazad u rovove. Bili smo mnogo uplašeni.

Komandant je povikao: „Čekajte, ne plašite se!“

Nakon nekoliko minuta utišala je pucnjava od strane Iračana. Pogledao sam izvan rova. Iračani su se bili dobro približili našim rovovima. Odjednom je Ibrahim sa nekoliko prijatelja napao na Iračane. Dok su istrčavali iz rovova, uzvikivali su: „Allahu ekber!“

Prošlo je samo nekoliko minuta, a već je mnogo Iračana bilo ubijeno i ranjeno. Ibrahim i njegovi prijatelji su zarobili jedanaest Iračana. Ostali su pobjegli. Ibrahim ih je brzo poslao unutar grada. Ovim Ibrahimovim djelom svi mladići su dobili moral za borbu. Nekoliko osoba je neprestano fotografisalo zarobljenike. Također, neki su se fotografisali sa Ibrahimom za uspomenu. Nakon sat vremena ušli smo u grad. Tu smo saznali da je, zbog toga što je put bio zatvoren, Kasimovo tijelo još uvijek u kasarni. Peti dan rata smo krenuli i vratili se u Teheran sa Kasimovim tijelom i njegovim automobilom.

U Teheranu je obavljena veličanstvena dženaza za prvog šehida Svete odbrane iz mahale. Mnogo ljudi je došlo.

Ali Horamdel je uzvikivao: „Šehidu, komandantu, tvoj put će se nastaviti.“

Drugi put na liniji

Amir Mondžar

Sa borcima Sepaha smo se 30. septembra uputili na liniju.

Usput smo se nakratko zaustavili u stanici Sepaha Hamedan. Bilo je vrijeme podne-namaza. Tu smo vidjeli brata Burudžerdija, koji je, zajedno sa Sepahovim snagama, išao na liniju. Ibrahim je učio ezan. Borci su se spremali za namaz. Među borcima je zavladao jedan čudan duhovni osjećaj. Muhamed Burudžerdi je upitao:

„Amire, odakle je ovaj Ibrahim?“

„Iz naše je mahale, blizu kružnog toka Horasan, ulica 17. šahrivar.“

Brat Burudžerdi je nastavio: „Zaista ima dobar glas. Nekoliko puta sam ga vidio na liniji, veoma je hrabar i ima jako srce. Ako mogneš, dovedi ga kod nas u Kermanšah.“

Klanjali smo namaz u džematu i krenuli dalje.

Po drugi put smo stigli u Serpolezahab. Askar Vasali je rasporedio snage. Nakon toga, to područje je postalo stabilno. Askar je bio jako hrabar komandant. Ibrahim ga je mnogo volio. Uvijek je govorio:

„Nikad nisam vidio hrabrijeg i organizovanijeg diverzanta od Askara. Askar je čak i svoju suprugu doveo na liniju i sa svojim automobilom, „Pejkanom,“ koji je izgledao kao skladište oružja posjećivao je sve linije.“

I Askar je, također, imao isti osjećaj prema Ibrahimu. Jednom, kada

je namjeravao izviđati i izvršiti operaciju, rekao je Ibrahimu: „Spremi se da idemo u izviđanje.“

Kada se Askar vratio sa izviđanja, rekao je: „Ja sam se prije Revolucije borio u Libanu. Godine 1979. sam bio u Kurdistanu na liniji u svim sukobima, međutim ovaj mladić, iako nije završio niti jedan vojni kurs, odlično je uvježban i vrlo dobro shvata vojna pitanja.“

Zbog toga je za planiranje operacija tražio pomoć od Ibrahima. Oni su u jednom napadu, bez ikakve štete, onesposobili osam neprijateljskih tenkova, a nekoliko neprijateljskih vojnika su zarobili. Askar je jednu od zgrada kasarne „Ebu Zer“ osposobio za dobrovoljne snage i vojnike, i napravio je, sa prijavom i specifikacijom osoba i njihovom raspodjelom, poseban red u gradu. Kada je grad malo došao u red, Ibrahim je zajedno sa ostalim vojnicima pokrenuo tradicionalni sport.

Svako jutro Ibrahim je umjesto u def udarao u jednu šerpu i sa svojim privlačnim glasom učio. I Askar je postao vodič sporta, a za čunjeve su koristili puške G3. Sa topovskim čahurama, i sa još nekoliko komada oružja, su napravili sportsku opremu.

Jedan komandant je govorio: „Tih dana svako jutro je mnogo ljudi, medicinskih sestara, bolničarki, djece, vojnika koji su ostali u gradu, dolazilo na mjesto tradicionalnog sporta.“

Ibrahim je svojim čitkim glasom učio, a Askar je bio vodič sporta. Na ovaj način je zavládala pozitivna energija i nada. Zaista, Ibrahim je bio čudan insan.

Imam Sadik (neka je mir na njega) kaže: „Uzvišeni Gospodar je u Kur'anu za svako dobro djelo odredio nagradu osim za noćni namaz. Namaz je toliko važan da Gospodar nije odredio za njega nagradu nego je rekao: ‘Oni napuštaju posteljinu, a niko ne zna šta sam im odredio za nagradu za to

što su radili.”²⁵

Ibrahim je, za to kratko vrijeme koje je proveo u Serpolezahab, ustajao sat ili dva prije sabah-namaza, i udaljavao se od mjesta za odmor u namjeri da obiđe borce. Međutim, nisam ni sumnjao da uživa da bude budan tokom zore i da klanja noćni namaz.

Jednom sam vidio Ibrahima. Jedan sat pred sabah-namaz, teškom mukom je nabavio malo vode koju je iskoristio za gusul i noćni namaz.

Sjede: sa desne strane šehid Hasan Balaš, šehid Hadi, Bozorgzade, Husejn Allahkaram, i šehid Husejn Basiti, stoje: s lijeve strane šehid Reza Gudini i hadžija Ali Sadeki.

25 „Mizanul hikme“, hadis 3665.

Tespah

Amir Sepehrnežad

Godina je 1980., 4. oktobar.

Već su dva dana kako je Ibrahim nestao. Otišao sam u Organizaciju ratnih zarobljenika kako bih došao do informacija o njemu, ali je bilo beskorisno. Do pola noći sam ostao budan i bio sam veoma tužan. Nisam imao nikakvih vijesti o svom najboljem prijatelju. Nakon sabah-namaza sam ušao u dvorište kasarne.

U kasarni „Ebu Zer“ je vladala čudna tišina. Sjeo sam na zemlju u dvorištu. Prisjećao sam se svih događaja koje sam doživio sa Ibrahimom. Još uvijek se nije bilo razdanilo. Vrata kasarne su se otvorila.

Ušlo je nekoliko osoba koje su glasno razgovarale. Nesvjesno sam pogledao prema vratima kasarne. Kroz mrak sam se zabuljio u njihova lica. Odjednom sam skočio sa svog mjesta. To je bio on, Ibrahim.

Potrčao sam prema njemu i čvrsto ga zagrlio. U tom trenutku mojoj sreći nije bilo kraja. Nakon sahat vremena okupili smo se svi zajedno i sjeli. Ibrahim nam je prepričavao događaje za ova tri dana:

„Jednim transporterom smo išli naprijed, nismo znali dokle su Iračani stigli. Bili smo okupirani pored jednog brda, a stotinjak Iračana je pucalo na nas sa vrha brda i sa ravnice. Nas petorica smo pored brda u jednoj rupi napravili rov i pucali. Do samog zalaska Sunca smo se branili, a kada se smračilo, Iračani su se povukli. Dvojica od nas, koji su poznavali teren, su poginuli. Izašli smo iz rova. Nikoga nije bilo. Otišli smo iza brda

među drveće. Tu smo sakrili tijela šehida. Bili smo umorni i gladni. Prema zalasku Sunca sam odredio kiblu i klanjali smo. Nakon namaza sam rekao prijateljima:

‘Za rješenje ovih problema tačno i precizno izgovarajte tespih hazreti Zehre.’²⁶

Zatim sam nastavio: ‘Ovaj tespih je Poslanik hazreti Fatimi preporučio kada je ona bila u mnogim nevoljama i teškoćama.’

Nakon tespiha smo se vratili u naš rov. Nigdje nije bilo Iračana, a i mi smo imali malo municije. Odjednom sam pored brda vidio nekoliko mrtvih iračkih vojnika. Uzeli smo njihovo oružje, njihove šaržere i ručne bombe. Našli smo i malo hrane i spremili se za polazak.

Ali kuda?

Bilo je mračno i ispred nas se prostirala ravnica. Imao sam tespih u ruci i neprestano sam učio zikr. Iako smo bili između neprijatelja, umorni, u mraku smo se osjećali neobično spokojni.

U ponoć smo u ravnici naišli na jedan makadamski put. Nastavili smo tim putem. Stigli smo do jednog vojnog područja u kojem je bio jedan radar. Bilo je mnogo vojnika oko njega. Mogli su se vidjeti rovovi unutar kasarne. Mi nismo znali gdje smo. Nismo imali nikakve nade da ćemo ostati živi, zbog toga smo donijeli čudnu odluku.

Uzeo sam istiharu. Bila je dobra. Otvorili smo vatru.

Uspjeli smo, uz Božiju pomoć, bacanjem bombi i pucanjem, poremetiti red u kasarni. Kada smo onesposobili radar, udaljili smo se od tog mjesta. Zatim smo opet nastavili svoj put. Rano ujutro pronašli smo sigurno mjesto i odmorili se. Čitav dan smo se odmarali. Bilo je nevjerovatno, bili

26 Misli se na tespih koji se uči poslije pet dnevnih namaza.

smo neobično smireni. Kada se smračilo, nastavili smo put i, uz Božiju pomoć, smo stigli do naših boraca.“

Ibrahim je nastavio: „To što smo mi za ovo vrijeme vidjeli, bila je samo Božija pomoć. Tsepik hazreti Zehre je riješio mnoge naše probleme. A neprijatelji se nas plaše, jer nemaju vjere. Mi trebamo, koliko god možemo više, povećati diverzantske akcije kako bismo spriječili napade neprijatelja.“

Gradić Al-Mehdi

Ali Mogadam, Husejn Džahanbahš

Prošao je mjesec od početka rata.

Ibrahim je sa hadžijom Husejnom, i sa još nekoliko prijatelja, otišao u gradić Al-Mehdi, u okolini Sepolezahab. Tamo su pokrenuli izgradnju odbrambenih rovova naspram neprijatelja.

Vidio sam borce, nakon završetka sabah-namaza u džematu, da traže Ibrahima. Iznenadeno sam upitao:

„Šta se desilo?“

„Od pola noći pa sve do sada nema Ibrahima.“

I ja sam, također, krenuo u potragu sa borcima. Pregledali smo rovove i osmatračnice, ali ga nismo našli. Nakon sahat vremena jedan borac sa osmatračnice je povikao:

„Kroz tranšeje dolazi nekoliko osoba.“

Ta tranšeja je bila tačno naspram neprijatelja.

Odmah smo otišli do osmatračnice i vidjeli smo da nam se približava trinaest Iračana povezanih ruku jedan iza drugog. Za njima su išli Ibrahim i još jedan borac, a sa sobom su nosili i mnogo oružja, bombi i šaržera. Niko nije vjerovao da je Ibrahim, sa samo još jednom osobom, napravio ovako hrabro djelo.

To se desilo u vrijeme kada je u gradu Al-Mehdi bilo vrlo malo

oružja i municije. Dio vojnika čak nije ni imao oružje. Jedan mladić je bio jako uzbuđen, prišao je i jako ošamario prvog iračkog zarobljenika, te mu rekao:

„Irački plaćeniče.“

Na trenutak su svi zašutjeli. Ibrahim je prišao bliže. Stao je ispred mladića i, jedno po jedno, oružje mu je skinuo sa ramena na tlo. Zatim je povikao:

„Zašto si ga ošamario?“

Mladić se iznenadio i odmah upitao: „Šta se desilo? On je naš neprijatelj.“

Ibrahim se zagledao u njega i odgovorio: „Pod jedan, on je bio neprijatelj, ali je sada zarobljenik. Pod dva, ovi uopće ne znaju zašto se bore sa nama. Zar se ti sada trebaš ovako ophoditi prema njima?“

Mladić je, nakon nekoliko trenutaka šutnje, rekao: „Izvinite, bio sam malo potrešen.“

Zatim se okrenuo i poljubio u čelo iračkog zarobljenika i izvinio mu se. Irački zarobljenik, koji je zbunjeno posmatrao naše pokrete, pogledao je u Ibrahima. Zbunjeni pogled iračkog zarobljenika mnogo je govorio.

Dva mjeseca nakon početka rata, Ibrahim je došao na odmor. Otišao sam sa prijateljima da ga posjetimo. U toj posjeti Ibrahim je pričao o događajima i dešavanjima u ratu. Ali nije nigdje spominjao sebe dok nije došao do teme o namazu i ibadetu boraca. Odjednom se Ibrahim nasmijao i rekao:

„Prvih dana u području Al-Mehdi pet mladića je došlo u našu grupu. Oni su iz jednog sela zajedno došli na bojno polje. Nakon nekoliko dana sam primijetio da oni ne klanjaju. Jednog dana sam sjeo i popričao sa njima. Bili

su veoma jednostavni, nepismeni i nisu znali klanjati. Samo su iz ljubavi prema Imamu došli u rat. Sa druge strane voljeli su da nauče klanjati. Nakon što sam ih naučio kako da uzmu abdest, pozvao sam jednog borca i rekao im: ‘Ovaj čovjek će biti vaš imam, šta god bude radio i vi ponavljajte za njim, a ja ću stajati pored vas i glasno izgovarati učenje u namazu kako biste naučili.’“

Kada je Ibrahim došao do ovog dijela, više se nije mogao suzdržati od smijeha. Nakon nekoliko minuta se smirio i ponovno nastavio:

„Na prvom rekatu, tokom učenja „Fatihe“, imam džemata se počeo po glavi. Odjednom sam vidio da se i njih petorica češu po glavi. Jedva sam se uspio suzdržati da se ne nasmijem. Ali, kada se imam džemata podigao sa sedžde, mohr²⁷ mu se bio zalijepio na čelo i pao je. Imam se sagnuo na lijevo da uzme mohr, odjednom sam vidio da su se sva petorica mladića sagnula na lijevo i pružila ruku. Tu se više nisam mogao suzdržati, nasmijao sam se.“

27 Pločica napravljena od zemlje na kojoj se čini sedžda.

Rješavanje problema

Jedan od šehidovih prijatelja

Poslanik je upitan: „Ko je od vjernika najpotpunijeg imana“? Rekao je: „Onaj ko se bude borio na Božijem putu svojim životom i imetkom.“²⁸

Komandant Muhamed Kosari, prijašnji komandant divizije „Hazreti Resul, s.a.v.s.“, je prisjećajući se Ibrahima rekao: „Prvih dana rata u Serpolezahabu sam rekao Ibrahimu da je njegova plata spremna, te kad god bude htio, da dođe i da je uzme.“

Tiho me je upitao: „Kada ćete vi ići u Teheran?“

„Krajem sedmice.“

Zatim je dodao: „Napisat ću tri adrese. Kada odeš u Teheran, moju platu podijeli tim ukućanima.“

Postupio sam kako mi je rekao. Poslije sam saznao da su sve tri porodice bile siromašne i obrazli. Vraćali smo se sa bojnog polja. Kada sam stigao do kružnog toka Horasan, više nisam imao ništa novca sa sobom. Išao sam prema kući. Međutim, bio sam zamišljen, razmišljao sam da, kada stignem kući, i moja supruga i djeca trebaju novac.

Kako ću platiti kiriju?

Kod koga da idem?

Od koga da tražim novac?

28 “Elhikemu zahire“, 2. tom, str. 280.

Htio sam otići do svoga brata, ali ni on nije bio u dobroj finansijskoj situaciji. Stajao sam na raskrsnici Aref.

Pomislio sam u sebi: „Samo mi Allah može pomoći. Uopće mi nije padalo na pamet šta bih mogao uraditi.“

Dok sam tako razmišljao, odjednom sam ugledao Ibrahima kako motorom dolazi prema meni. Mnogo sam se obradovao. Čim je stigao do mene, sišao je sa motora i zagrlio me. Kratko smo porazgovarali. Kada je htio da krene, upitao me je:

„Jesi li dobio platu?“

„Ne, nisam još uvijek, ali nije važno.“

Gurnuo je ruku u džep i izvadio jednu svotu novca.

„Ne, neću uzeti i ti sam imaš potrebu za njim.“

„Ovo je samo pozajmica. Kada dobiješ platu, vratit ćeš mi.“

Zatim je novac gurnuo u moj džep, sjeo je na motor i otišao. Te pare su bile berićetne. Riješile su mnoge moje probleme. Neko vrijeme više nisam imao problema sa finansijama. Mnogo sam učio dovu za njega. Taj dan je Bog poslao Ibrahima da riješi moj problem kao što je uvijek i rješavao probleme.

Grupa šehida Andarzgu

Mustafa Safar Horandi

Prošlo je malo vremena otkako je počeo rat.

Komandant Sepaha na zapadu države je organizovao sastanak. Bilo je dogovoreno da se dobrovoljci i pripadnici Sepaha rasporede na različita mjesta. Zbog toga je jedna ekipa momaka iz mjesta Sarpolzahab otišla u mjesto Sumar, druga na Mehran i Saleh Abad, a treća prema Bostanu.

Husejn Allahkaram, koji je jedan od komandanata ratnih područja, odabran za komandanta Sepaha u gradovima Gilan Garb i Naft Šehr, se sa nekoliko četa iz osmog i devetog bataljona Sepaha zaputio prema području Gilana Garb.

Ibrahim, koji je bio blizak prijatelj sa hadžijom Husejnom još iz zurhane, zaputio se zajedno sa njim u Gilan Garb i imenovan je za pomoćnika komandanta sepahovih akcija.

Gilan Garb je grad planinskog regiona. Udaljen je pedeset kilometara od grada Naft Šehr i granične linije, a sa južne strane sedamdeset kilometara od grada Sarpolzahab. Partija BAS su došli u blizinu ovog grada i okupirali su većinu planina tog regiona.

Četvrta divizija iračke vojske, prvih dana napada, ušla je u Gilan Garb, ali su bili primorani na povlačenje nakon jakog otpora muškaraca i hrabrih žena ovoga grada. Tokom tog napada jedna žena je srpom ubila dva iračka vojnika.

Nakon toga jedan broj stanovništva je napustio to mjesto. Ostali su tokom dana dolazili u grad, a noćivali su u crnim šatorima na cesti za Islamabad. Armijska brigada „Zulfagar“ se nalazila u okolini Gilana Garb na području Ban Siran.

Prošlo je malo vremena od sepahovih akcija u Gilanu Garb. Tih dana su se samo branili od mogućih neprijateljevih napada i nije se primjećivao nikakav poseban pokret od strane napadača.

Organizovan je sastanak. Prijedlog boraca je bio da se, kao što je doktor Čamran vodio nesistematične borbe na jugu, i kao što je Askar Vasalija vodio diverzantske akcije na Sarpolzahab, i u Gilanu Garb organizuje jedna diverzantska grupa.

Formirana je diverzantska grupa, a odgovornost akcija ekipe je povjerena Ibrahimu i Dževadu Afrasjabi. Prema prijedlogu boraca dogovoreno je da grupu nazovu „Doktor Behešti“.

Međutim, ajetollah doktor Behešti, kada ih je posjetio, nije se složio sa tim nazivom i rekao im je:

„Obzirom da vi izvršavate diverzantske akcije, grupu nazovite po šehidu Andarzgu, jer je on otpočeo diverzantske i islamske pokrete.“

Ibrahim je postavio veliku sliku Imama, ajetollah Beheštija i Rahbera u štabu grupe. Grupa je otpočela svoje aktivnosti. Članovi ove diverzantske nesistematične grupe, kao što joj i samo ime kaže, bili su baš nesistematični.

Ljudi svih vrsta.

Od tinejdžera do staraca, od nepismenih ljudi do doktora, od jako pobožnih ljudi, koji su klanjali i noćni namaz, do ljudi koji su u toj grupi tek počeli klanjati. Od omladine, koja je išla u vjersku školu, do komunista koji su se pokajali.

Tako raznovrsne osobe su se, u jednoj lijepoj atmosferi, u vrlo prijatnom društvu, okupile zajedno. Članovi ove ekipe, otprilike njih četrdesetak, su bili jedinstveni u hrabrosti i visokom moralu.

Ibrahim, koji je bio odgovoran za ovu ekipu, uvijek je govorio: „Mi nemamo komandanta“, ali je on, uz pomoću ljubavi i prijateljstva, vrlo uspješno vodio grupu.

Sistem upravljanja ove grupe je bio takav da su se svi poslovi dobrovoljno obavljali i gotovo niko nikom nije naređivao.

Većina poslova je napredovala sa zajedničkim razmišljanjima, a najviše su Dževad Afrasjabi i Reza Gudini bili Ibrahimovi pomoćnici.

Jedna od svakodnevnih aktivnosti ove ekipe je bila pomoć narodu i rješavanje njihovih problema. Ove aktivnosti uticale su na mnoge stanovnike Gilana Garba da se pridruže ekipi.

Obaveza ekipe Andarzgu je uglavnom bila formiranje akcijskih i izviđačkih timova. Obilazak planinskih prevoja i crtanje tačnih i preciznih mapa o neprijateljevom području je bila još jedna obaveza ekipa.

Ibrahimov izviđački način je bio veoma neobičan. Polovinom noći su obilazili planinske prevoje. Oni su stizali i iza leđa neprijatelju i prikupljali su veoma precizne informacije o položajima neprijatelja i njihovoj opremi. Govorio je:

„Ako ne budemo ovako radili, ne zna se hoćemo li moći pobijediti u napadima. Zato naša izviđanja moraju biti precizna i tačna.“

Ibrahim je i ostale borce podučavao svom načinu izviđanja i govorio je:

„Hrabrost je neophodna za izviđanje. Ako se neko bude plašio, on ne može biti uspješan borac.“

Zatim bi pričao o razboritosti i preciznosti boraca. Zbog toga su među borcima ove ekipe obučeni najistaknutiji i najbolji borci za izviđanje i informisanje, pa čak i hrabri komandanti.

Ibrahim je, prema riječima komandanta 313. brigade Hor, koji je bio odgovoran za informisanje i akcije na stacioniranom mjestu Nadžaf, svojim metodama osnovao ovu brigadu, iako je prije zvaničnog formiranja brigade dostigao šehadet.

Diverzantska grupa šehid Andarzgu je tokom svojih jednogodišnjih aktivnosti izvela pedeset i dvije male i velike akcije, sve uz pomoć tih nesistematičnih boraca. Oni su na zapadnom dijelu Četvrtu iračku diviziju iscrpili i nanijeli su im velike štete. U ovoj maloj ekipi su odgojeni veliki ljudi čijem junaštvu duuguje naša Časna odbrana.

Oni su od Ibrahima, koji je bio poput snopa, ubirali klasove i ponosili su se njime. Šehid Reza Čeragi, hrabri komandant 27. divizije hazreti Resul, s.a.v.s., šehid Reza Dastvare, zamjenik divizije, šehid Hasan Zamani, odgovoran za liniju divizije, šehid Sejjed Abulfazl Kazemi, komandant bataljona Mejsam, šehid Reza Gudini, komandant bataljona Hunejn, šehid Mohamed Reza Ali Ovsat, pomoćnik brigade Muslim ibn Akil, šehid Darjuš Rizevandi, komandant bataljona Malik, šehidi Ibrahim Hesami i Hašem Kalhor, pomoćnici bataljona Magdad, šehid Dževad Afrasjabi i Ali Horamdel, odgovorni za izviđače iste divizije, i također nekoliko velikih komandanata Časne odbrane koji su i sada ponos islamskog sistema.

Šehadet Askar Vasalija

Ali Mokadam

U muharemu 1980. godine se nešto vrlo važno dogodilo. Askar Vasali i Ali Korbani su sa svojim borcima iz Sarpolezahaba došli u Gilan Garb. Bilo je dogovoreno da, nakon izviđanja neprijateljevih položaja, otpočne jedna akcija sa sjeverne strane grada. Ti dani su bili prvi dani otkako je osnovana ekipa Andarzgu. Jedan dio neprijateljskog položaja je identifikovan.

Noć uoči Ašure su se svi sastali u štabu Sepaha. Organizovan je veličanstveni kerbelski matem. Mnogi momci se sjećaju stihova koje je Ibrahim učio tu noć. Učio je veoma zanosno i osjećajno i Askar Vasali je aktivno učestvovao u matemu.

Askar Vasali se, na dan Ašure, sa nekoliko momaka, zaputio prema području Bar Aftab radi izviđanja. Pred podne je stigla vijest da su se sukobili sa iračkom zasjedom. Naši borci su stigli do njih i neprijatelj se brzo povukao.

Ali Kurbani je, zbog teškog ranjavanja, postao šehid, a Askarov život je bio u opasnosti. Brzo smo Askar Vasalija vratili nazad, ali nas je i on napustio i pridružio se šehidima.

Nakon šehadeta Askara, vidio sam Ibrahima da glasno plače. Govorio je:

„Niko ne zna kakvog smo komandanta izgubili, našoj Revoluciji su potrebni ljudi kao što je bio Askar.“

Askar je na dan Ašure, u podne, postao šehid prije nego što je bila četrdesetnica njegovom bratu šehidu. Ibrahim je radi dženaze otišao u Teheran i odvuкао je Askarov automoil „Pejkan“, koji je ostao u Gilanu Garb. Odvukao je automobil na kojem gotovo nijedno mjesto nije bilo čitavo zbog gelera koji su ga izrešetalі. Nakon dženaze šehidu Vasaliju ponovno smo se vratili na bojno polje. Ibrahim je govorio:

„Askar je prije šehadeta na nekoliko noći sanjao svoga brata. Brat mu je rekao: ‘Askare, ti ćeš na dan Ašure u Gilanu Garb postati šehid.’“

Sljedeći dan momci ekipe su Askaru organizovali tevhid i matem. Zatim su se zrekli da će do posljednje kapi krvi ostati na bojnom polju i osvetiti se za krv Askara. Dževad Afrasjabi, sa još nekoliko momaka, je rekao: „U znak tuge nećemo skraćivati svoje brade dok se ne osvetimo Sadamu zbog djela koja je počinio.“

Jednostavan izgled

Grupa šehidovih prijatelja

Ibrahim je, prvih dana rata, postao uzor mnogim mladićima. Mnogi su bili ponosni što su mu prijatelji, ali se on uvijek ponašao na način da bude neprimijećen.

Nije pridavao pažnju vojnoj uniformi. Nosio je dugu košulju i kurdske šaljvare da bi se lakše družio sa domaćinima Kurdima a, također, i zbog borbe protiv nefsa. Bio je veoma jednostavan i neumišljen. Kada smo ga prvi put vidjeli, mislili smo da je samo poslužitelj borcima. Ali, nakon kratkog vremena smo shvatili njegovu veliku ličnost.

Ibrahim je na jedan način slamao strukturu. Umjesto da pridaje pažnju izgledu i faci, više je pridavao pažnju svojoj duši, i ostali su ga slijedili u tome.

Uvijek je govorio: „Važnije je da budemo što više prijatelji sa našim borcima i da razmišljamo o njihovom obučavanju i duhovnosti, nego o njihovom jednoobraznom i vojnom izgledu.“

Rezultat ovog mišljenja se potpuno vidio u akcijama ove grupe, iako se neki nisu slagali sa njim.

Kupio je tigrasto platno. Dao je jednom krojaču i rekao mu: „Skojži mi jedan komplet kurdske odjeće.“

Sljedećeg dana Ibrahim je preuzeo i obukao komplet. Bio je baš lijep. Odjednom je izašao iz sjedišta ekipe. Nakon sahat vremena se vratio u

običnoj vojnoj odjeći.

Upitao sam ga: „Gdje ti je odjeća?“

Rekao je: „Jednom kurdskom momku se svidio moj komplet, pa sam mu ga poklonio.“

Također je i svoj sat dao drugoj osobi. Ta osoba ga je upitala koliko je sati, a Ibrahim joj je dao sat. Ova jednostavna djela Ibrahimovog morala su privlačila mnoge domaće Kurde i uticala su da se pridruže ekipi Andarzgu. Iako je Ibrahim naizgled bio veoma jednostavan, on je bio potpuno upoznat sa politikom. Dobro je analizirao politička dešavanja.

Nedugo nakon postavljanja slike Imama Homeinija i šehid Beheštija u sjedištu ekipe, iz kabineta Vrhovne komande na zapadu države, koja je bila pod vodstvom Beni Sadra²⁹, je došla naredba da se rasformira ova ekipa i da im se više ne daje hrana, ali ih je komandant Armije tog područja obavijestio da je ta ekipa potrebna na tom području. Ta ekipa projektuje i obavlja sve naše napade. Nakon nekog vremena, zahvaljujući upornosti ovog komandanta, naredba je ukinuta.

Jedno jutro su objavili da Beni Sadr ima namjeru obići Kermanšah. Ibrahim i Dževad su sa hadžijom Husejnom, i sa još nekoliko osoba, krenuli prema Kermanšahu.

Vojni komandanti su bili postrojeni za doček Beni Sadra, ali slika boraca ekipe Andarzgu je bila zanimljiva. Došli su na doček sa onim kurdskim šalvarama i svakidašnjim izgledom. Iako im je cilj bio sasvim nešto drugo, govorili su:

„Mi hoćemo popričati sa ovim čovjekom i saznati sa kakvim vojnim pogledom upravlja ratom.“

29

Prvi iranski predsjednik poslije pobjede Revolucije koji je bio tajni agent.

Tog dana smo mnogo morali čekati. Na kraju su nas obavijestili da predsjednik, zbog kvara helikoptera, neće doći u Kermanšah. Nakon toga je Ajetollah Hamenei došao u Kermanšah. On je za to vrijeme bio imam džume-namaza u Teheranu. Ibrahim je doveo sve mladiće sa sobom. Oni su, tako jednostavna izgleda, imali susret sa Ajetollahom Hameneijem, i nakon toga su ga, jedan po jedan, zagrlili i poljubili.

*Obukao je odjeću tigrastog platna i otišao kod momaka. Kada se vratio, bio je u vojničkoj uniformi. Upitao sam ga: „Ibrahime, gdje ti je odjeća?“
„Svidjela se jednom kurdsom momku, poklonio sam mu je.“*

Čam Imam Hasan, a.s.

Husejn Allahkaram

Spremili smo se za prve izviđačke akcije u dubini neprijateljskih pozicija. Izabrani su Ibrahim, Dževad Afrasjabi, Reza Dastvare i Reza Čeragi i još četiri osobe. Zatim su nam se pridružila još dva Kurda koji su dobro poznavali puteve.

Uzeli smo dovoljno hrane za jednu sedmicu, od čega su najviše bile hurme i hljeb. U ruksake smo fino smjestili dovoljno oružja, eksplozivnih materijala, protivtenkovskih mina i krenuli smo.

Prošli smo preko planinskih prevoja, a zatim preko rijeke Imam Hasan. Ušli smo do rijeke Čam Imam Hasan, a.s. Tu je bila smještena jedna brigada iračke vojske. Sakrili smo se između kotlina i brda. Neprijatelj nije ni naslućivao da bi iranski borci mogli proći preko tih planinskih prevoja. Zbog toga smo vrlo jednostavno otpočeli crtati mapu.

Tri dana smo bili na tom području. Iako su nas jake padavine malo ometale u poslu, mi smo upornim radom uspjeli nacrtati dobru mapu tog regiona.

Nakon završetka izviđanja i kompletiranja mape, otišli smo prema vojnom putu. Na put smo postavili nekoliko protivtenkovskih mina, zatim smo se brzo uputili prema skloništu naših boraca.

Još uvijek se nismo mnogo udaljili kada smo začuli nekoliko eksplozija. Vidjeli smo neprijateljska vozila i transportere kako gore. Brzo smo se udaljili od tog mjesta opasnosti. Nakon nekoliko minuta smo shvatili

da nas neprijateljski tenkovi, zajedno sa pješadijom, prate.

Prolazeći kroz kotline, između brda, stigli smo do rijeke Imam Hasan. Prolazeći kroz rijeku, tenkovi nas više nisu mogli pratiti. Pronašli smo odgovarajuće mjesto iza rijeke da se odmorimo. Iz daljine se, nakon nekoliko minuta, začuo helikopter. O tome nismo razmišljali. Ibrahim je brzo stavio sve mape u jedan ruksak, dao ih Rezi i rekao:

„Požurite, idite odavde. Dževad i ja ćemo ih zadržavati.“

Nismo imali izbora, dali smo im šaržere i nekoliko ručnih bombi, te smo se tužni rastali sa njima. Čitava ova akcija je bila za crtanje mapa. To je bilo korisno za pobjedu u narednim akcijama. Izdaleka smo vidjeli da Ibrahim i Dževad neprestano mijenjaju svoja mjesta i da pucaju iz G3 prema helikopteru. Irački helikopter je kružeći neprestano pucao na njih.

Nakon dva sata smo stigli do planinskog prevoja. Više se ništa nije čulo. Jedan mladić, koji je mnogo volio Ibrahima, je zaplakao. Nismo imali nikakvih informacija o njima. Nismo znali da li su živi ili ne.

Prisjetio sam se da je Ibrahim jučer, beskrajno smiren, organizovao takmičenje i da smo se igrali, jer smo se skrivali u kotlini, a nismo imali obaveza. Zatim je podučavao Kurde perzijskom jeziku. Toliko je bio smiren da smo zaboravili da se nalazimo na neprijateljskom području.

Kada je nastupilo vrijeme namaza, htio je glasno proučiti ezan, ali je, na zahtjev momaka, ipak, tiho proučio ezan, a zatim je sa posebnim duhovnim stanjem počeo klanjati namaz. Ibrahim je tada bio toliko hrabar da je tjerao strah iz svačijeg srca.

Sada je već bila noć.

Prošlo je mnogo od kada sam posljednji put vidio Ibrahima. Stigli smo na dogovoreno mjesto. Dogovorili smo se sa Ibrahimom i Dževadom da

prije sabaha dođu na to mjesto.

Odmorili smo se nekoliko sati, ali od njih nije bilo nikakvog traga. Počelo je, malo-pomalo, svanjivati. Morali smo napustiti to mjesto. Svi smo neprestano učili zikr i dove. Bili smo spremni za pokret kada smo odjednom izdaleka začuli neke glasove. Repetirali smo oružje i sjeli. Nakon nekoliko minuta smo shvatili da su to bili glasovi Ibrahima i Dževada.

Sva lica zasjaše srećom. Uz pomoć odmornih momaka priskočili smo im u pomoć. Požurili smo da se udaljimo od tog područja.

Mape, koje smo nabavili u ovoj izviđačkoj akciji, su bile korisne u sljedećim napadima. Ovo ne bismo imali da nije bilo hrabrih momaka, pogotovo Ibrahima i Dževada. Sutradan, poslije podne, Ibrahim i Dževad su, kao i uvijek, sjedili spremni i snažni kod ostalih. Otišli smo sa Rezom kod Ibrahima. Upitao sam:

„Ibro brate, šta ste učinili jučer kada je došao helikopter?“

Beskrajno smiren je rekao: „Bog nam je pomogao. Dževad i ja smo se odmicali neprestano mijenjajući svoje položaje i pucajući na helikopter, a on je neprestano kružio i pucao na nas. Kada je potrošio municiju, vratio se. I mi smo požurili da se, prije nego što pješadija stigne, uputimo prema planinskim prevojima. Doduše, nekoliko sitnih gelera smo dobili za uspomenu.“

Zarobljenik

Mehdi Ferejdvand, Murteza Parsaijan

Jedna Ibrahimova osobina je poštivanje drugih, čak i ratnih zarobljenika. Uvijek je govorio:

„Većina ovih naših neprijatelja nisu upućeni, u nama trebaju vidjeti prave vjernike, pa ćete vidjeti da će i oni biti protiv BAS partije.“

Zbog toga je u svim akcijama, prije nego bi otvorio vatru na neprijatelja, razmišljao o njihovom zarobljavanju. Veoma se lijepo ophodio prema zarobljenicima.

Dovedena su tri iračka zarobljenika u grad. Još uvijek nije bilo obezbijedeno mjesto za njih. Odgovornost za njihovu sigurnost je povjerena Ibrahimu. Šta god smo dobijali iz logistike, uključujući i hranu, Ibrahim je dijelio i zarobljenicima. To je uticalo da se svi, čak i zarobljenici, dive njegovom ponašanju. Malo je znao i arapski jezik. Kada ne bi imao obaveza, sjeo bi pored zarobljenika i razgovarao sa njima. Ibrahim je dva dana boravio sa njima, dok vozilo nije došlo po njih. Oni su upitali Ibrahima:

„Hoćeš li i ti doći sa nama?“

Kada su čuli da neće, mnogo su se ražalostili. Oni su kroz plač molili:

„Dopusti da ostanemo ovdje, šta god nam narediš, slušat ćemo te. Čak smo spremni boriti se protiv BAS-a.“

Započela je akcija na planinskom prevoju Bazideraz. Nas dvojica smo krenuli prema prevoju planine. Udaljili smo se od naših boraca. Stigli

smo do jednog rova u kojem je bilo nekoliko Iračana. Puškom sam im naišaretio da izađu. Nisam ni pomišljao da ih ima toliko puno. Nas smo bila dvojica, a njih petnaest.

Rekao sam: „Krenite!“

Ali se oni nisu pomicali. Bili su između nas tako da su nam se svakog trenu mogli suprotstaviti. Možda i nisu znali da nas je samo dvojica.

Opet sam povikao: „Krenite!“

Pokazao sam i rukom, ali su svi Iračani pogledali oficira sa značkama, koji je bio iza njih. Oficir je obrvama davao znak da ne idu. Mnogo sam se uplašio, jer do sada nisam bio u takvoj situaciji.

Zubi su mi cvokotali od straha. Pomislio sam da ih sve postrijeljam, ali to ne bi bilo lijepo. Svakog trenutka se moglo dogoditi nešto loše. Od straha sam čvrsto držao pušku. Zatražio sam od Boga da mi pomogne. Odjednom sam, iza rova, ugledao Ibrahima. Dolazio je prema nama. Polakho sam se umirio. Čim je stigao, dok je razgledao zarobljenike, rekao sam:

„Ibro, upomoć.“

„Šta je bilo?“

„Problem je u onom iračkom oficiru, ne dozvoljava im da krenu.“

Zatim sam rukom pokazao na tog oficira. Bilo je očito da mu se odjeća i čin razlikuju od ostalih. Ibrahim je prebacio pušku preko leđa i prišao naprijed. Jednom rukom je uhvatio oficira za kragnu, a drugom rukom za kaiš, na tren ga je podigao sa zemlje, odnio ga je nekoliko metara naprijed, ispred ivice.

Svi Iračani su iz straha sjeli na zemlju i podigli ruke uvis. Oficir je neprestano molio Ibrahima i govorio:

„Predajem se, predajem se, smiluj se, smiluj se!“

Mnogo sam se obradovao, od sreće nisam znao šta da radim. Ogromni strah od prije nekoliko minuta je nestao. Ibrahim je iračkog oficira vratio među zarobljenike. Tog dana je Bog poslao Ibrahima da nam pomogne. Zatim smo zajedno zarobljenike i oficira odveli prema kotlini.

Polovina mjeseca ša'bana

Grupa šhidovih prijatelja

Ibrahim je, poslije podne 15. ša'bana, ušao u štab. Sinoć od ponoći ga niko nije vidio. Sada, kada je došao, doveo je jednog iračkog zarobljenika sa sobom.

Upitao sam ga:

„Ibro, gdje si? Ko je ovaj zarobljenik?“

„Sinoć u ponoć sam otišao prema neprijatelju, sakrio sam se pored ulice. Precizno sam pratio iračka vozila. Kada je put opustošio, ugledao sam jedan irački džip, sa jednom osobom u njemu, kako mi se približava. Brzo sam otišao nasred ulice, zarobio iračkog oficira i vratio se. U povratku sam pomislio: ‘Ovo je naš poklon Imamu Mehdiju’, ali odmah sam se pokajao. Rekao sam: ‘Gdje sam ja, a gdje poklon Imamu Mehdiju.’“

Tog dana smo se okupili svi zajedno. Pričali smo o svemu i svačemu dok naposljetku neko nije upitao Ibrahima:

„Koga smatraš najboljim komandantom, i zašto?“

Ibrahim se malo zamisli, pa reče: „U Sepahu ne poznajem nikog poput Muhamed Burudžerdija. Muhamed je napravio čudo koje gotovo niko nije mogao ni zamisliti. U Kurdistanu je, iako je bilo mnogo problema, uspio organizovati ekipe Kurda koji su bili spremni da se žrtvuju i tako je smirio Kurdistan. Isto tako, među komandantima Armije niko nije kao što je major Ali Sajjad Širazi. On je i od dobrovoljaca jednostavniji. Gospodin Sajjad,

prije nego što je bio vojno lice, bio je vjernik i revolucionarni mladić. Što se tiče pilota, koliko god budeš tražio, nećeš naći boljeg od kapetana Širudija. Širudi je u Sarpolzahab svojim helikopterom zaustavio nekoliko iračkih napada. Iako je bio komandant zračnih snaga, toliko je jednostavno živio da su se svi čudili. Kada su iz Organizacije tjelesnog odgoja donijeli nekoliko pari patika, jedne sam poklonio Širudiju. Iako je bio komandant, nije imao odgovarajuću obuću.“

Tog dana smo u razgovoru iskazali svoje želje. Svako je rekao ponešto. Većina momaka je željela da postanu šehidi. Neki su kao šehid Sejjed Abulfazl Kazemi u šali govorili:

„Bog će izabrati svoje dobre i čiste robove. Zbog toga mi neprestano griješimo da melec ne dođu nama. Mi hoćemo još živjeti.“

Svi su se nasmijali i nakon toga je došao red na Ibrahima. Svi su čekali da čuju Ibrahimovu želju. Ibrahim je malo zastao i rekao:

„Moja želja je šehadet, ali ne sad. Ja želim da postanem šehid u borbi protiv Izraela.“

Bilo je rano ujutro.

Vratio sam se iz rovova zasjede u Gilan Garb. Ušli smo u Sepahov štab. Za veliko čudo nikog nije bilo. Posvuda sam razgledao, ali je bilo beskorisno. Mnogo sam se uplašio. Nisu valjda Iračani zauzeli grad.

U dvorištu sam povikao: „Ima li koga ovdje?“

Vrata jedne sobe su se otvorila. Jedan mladić mi je pokazao da uđem unutra. Ušao sam u sobu. Svi su tiho sjedili okrenuti prema kibli. Ibrahim je sjedio sam u drugoj sobi, i sa žalovitim glasom je učio ilahije. Učio je za svoju dušu. Pričao je sa Imamom Mehdijem. Toliko mu je glas bio izgarajući da su se svi rasplakali.

Nagrada

Kasim Šaban

Na zapadnoj regiji smo završili sa jednom prodornom akcijom. Borce smo vratili nazad. Nakon završetka akcije, sve rovove smo, jedan po jedan, pregledali. Niko nije ostao. Mi smo bili posljednje osobe koje su se vratile. Bio je jedan sat poslije ponoći. Nas nekoliko smo neko vrijeme pješačili. Rekao sam Ibrahimu:

„Ibrahime, mnogo smo se umorili, slažeš li se da se malo odmorimo ovdje?“

Ibrahim se složio i sjeli smo na jedno prikladno mjesto da se odmorimo. Još nisam ni utočio u san kada sam osjetio da nam se neko sa neprijateljske strane približava. Odjednom sam skočio sa mjesta.

Pogledao sam iza žbuna. Dobro sam vidio, mjesečina je potpuno obasjala jednog Iračanina dok je nosio nekog na leđima i približavao nam se. Polahko sam zovnuo Ibrahima.

Dobro sam razgledao uokolo. Nije bilo nikog osim tog Iračanina. Kada nam se prilično približio, iskočili smo iz zasjede i stali ispred njega. Irački vojnik se mnogo uplašio. Odmah je sjeo na zemlju. Odjednom sam ugledao da je na njegovim ramenima jedan od naših vojnika. Bio je ranjen i ostao je tamo.

Mnogo sam se iznenadio. Prebacio sam pušku preko ramena. Ranjenika smo, uz pomoć boraca, skinuli sa ramena Iračanina. Reza ga je upitao:

„Ko si ti? Šta radiš ovdje?“

Irački vojnik je rekao: „Nakon što ste vi otišli, ja sam pretraživao po vašim rovovima. Odjednom sam ugledao ovog mladića. Ovaj vaš vojnik se skupio od bolova i dozivao je Imama Alija i Imama Mehdiya. Sam sebi sam rekao: ‘U čast Imama Alija, dok je još uvijek noć, i dok još uvijek pripadnici BAS-a nisu stigli, odnijet ću ovog mladića blizu iranskih rovova i vratit ću se.’ A vi nemojte poistovijetiti oficire sa nama koji smo obični vojnici, prisiljeni da dođemo na bojno polje.“

Veoma sam se začudio. Ibrahim je rekao iračkom vojniku:

„Ako želiš, možeš ostati ovdje, i ne moraš se vraćati. Ti si naš brat po vjeri.“

Irački vojnik je izvadio jednu sliku iz džepa od košulje i rekao: „Ovo je moja porodica. Sadam će ih ubiti ako se ja pridružim vama.“

Zatim se iznenađen zagledao u Ibrahimovo lice. Arapskim naglaskom je, nakon nekoliko trenutaka šutnje, upitao: „Jesi li ti Ibrahim Hadi?“

Svi smo zašutili?

Iznenađeni smo se zgledali.

Ova rečenica se nije morala prevoditi. Ibrahim je, iskolačenih očiju i sumnjičavog osmijeha, upitao: „Otkud ti znaš moje ime?“

Ja sam u šali rekao: „Ibro brate, nisi nam rekao da imaš prijatelje i među Iračanima.“

Irački vojnik je rekao: „Prije mjesec dana su tvoju sliku, i sliku još nekoliko komandanata, poslali svim vojnicima i rekli: ‘Ko god donese glavu ovih iranskih komandanata, dobit će veliku nagradu od Sadama.’“

U to vrijeme je stigla informacija da je iz komande Sepaha na zapadu

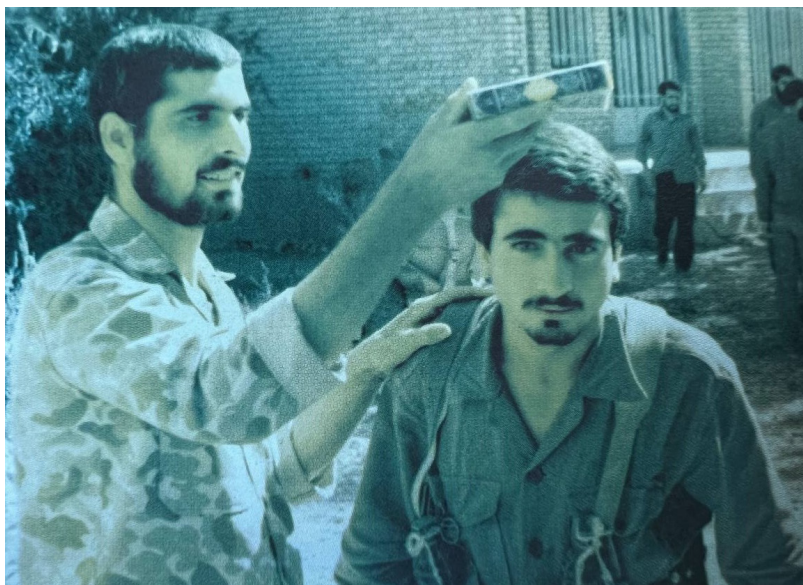
odabran jedan čovjek za komandanta grupe Andarzgu, i da se sa rješenjem uputio prema Gilane Garbu. Mi smo ga čekali, ali ga nigdje nije bilo sve dok nije stigla informacija da je Džemal Tadžik, koji već neko vrijeme radi kao basidž u ekipi, ustvari taj komandant kojeg smo očekivali.

Sa Ibrahimom, i sa još nekoliko osoba, smo krenuli kod Džemala.

Pitali smo ga: „Zašto se nisi predstavio? Zašto nisi rekao da si komandant ekipe?“

Džemal nas je pogledao i rekao: „Odgovornost je radi obavljanja posla. Hvala Bogu, ovdje se posao obavlja na najbolji način. Ja uživam što sam ovdje sa vama. I zahvalan sam Bogu što me je upoznao sa vama. Nemojte ni vi nikome ništa reći da ne bi drugi pošli drugačije gledati na mene.“

Džemal je, nakon nekog vremena, postao šehid u akciji Motaleulfadžr kao komandant jednog prodornog bataljona na liniji.

Šehid Reza Gudini drži Kur'an iznad glave šehida Džemala Tadžika.

Ebu Džafer

Husejn Allahkaram, Faradžullah Moradijan

Posljednjih dana 1980. godine je stigla informacija da su vojnici izvršili drugu akciju na planinskom prevoju Bazi Deraz. Bilo je dogovoreno da u isto vrijeme i momci ekipe Andarzgu prodru duboko u neprijateljski položaj i izvrše akciju.

Za ovu akciju, pored Ibrahima, izabrani smo Vehab Ganbari, Reza Gudini i ja. Od mještana Kurda sa nama su krenuli Šahruh Nuraji i Hešmat Kuhpejkar.

Uzeli smo potrebnu opremu, hranu, oružje, više protivtenkovskih mina i, kada se smračilo, krenuli smo prema planinskim prevojima. Prolazeći preko planinskih prevoja, stigli smo do regiona ravnice Gilan. Smjestili smo se, prije svanuća, na odgovarajuće mjesto i sakrili se.

Tokom dana, uz kratke predaha, obavljali smo identifikaciju neprijateljskih položaja i puteva kroz ravnicu. Također smo napravili jednu mapu za proboje u neprijateljske položaje. Ravnica nasuprot nas je imala dva puta, gdje je jedan bio asfaltirani put (cesta doline Gilana) i drugi makadam, koji se koristio samo za vojne potrebe.

Udaljenost između ova dva puta je bila oko pet kilometara. Jedna iračka četa je bila locirana na brdu i osiguravala je okolinu i puteve.

Kada smo klanjali, nakon što se smračilo, krenuli smo. Reza Gudini i ja smo krenuli prema asfaltiranom putu, a ostali prema makadamu. Sakrili smo se u blizini ceste. Kada smo bili sigurni da nema nikoga, brzo smo otrčali

na cestu. Stavili smo dvije protivtenkovske mine u rupe koje su bile na cesti. Pokrili smo ih malo pijeskom i brzo smo se uputili prema makadamu.

Bilo je očito, prema prometu neprijateljske vojske, da su Iračani još uvijek zauzeti na Baziderazu. Većina iračkih vojnika i vozila se kretala prema tamo. Još uvijek nismo bili stigli do makadama kada se iza nas začula strašna eksplozija. Odjednom smo se obojica okrenuli i pogledali nazad.

Jedan irački tenk je nagazio na minu i zapalio se. Nakon nekoliko trenutaka projektili u tenku su, jedan po jedan, eksplodirali. Cijela ravnica je bila osvijetljena vatrom. U srcima Iračana je zavladao veliki strah i stres. Tako da je većina iračkih čuvara pucala uprazno.

Kada smo stigli do Ibrahima i ostalih, i oni su obavili svoje obaveze. Zajedno smo se zaputili prema planinskim prevojima. Ibrahim je rekao:

„Do sabaha imamo mnogo vremena. Imamo i oružja i opreme, hajdemo ih više prepasti iz zasjede.“

Dok je Ibrahim govorio, začula se eksplozija sa makadama. Jedno iračko vozilo je nagazilo na minu i eksplodiralo. Svi smo se obradovali što je akcija bila uspješna. Iračani su povećali paljbu. Bilo im jasno da su naši borci probili njihovu liniju, zbog toga su počeli sa granatiranjem i ispaljivanjem svijetlećih granata.

Požurili smo prema planini. Nasuprot nas se nalazio jedan brežuljak. Iznenada smo ugledali jedan irački džip koji je iza brežuljka dolazio prema nama. Bio je toliko blizu da nismo imali vremena za razmišljanje. Svi smo se sklonili u zaklone i počeli pucati prema džipu. Nakon nekoliko trenutaka smo krenuli prema iračkom vozilu.

Jedan irački oficir i vozač su bili mrtvi. Samo je njihov vezist ranjen pao na zemlju. Metak mu je prošao kroz nogu i neprestano je jadikovao. Jedan mladić je repetirao svoju pušku i krenuo prema njemu. Irački vojnik

je neprestano govorio:

„Smilujte se, smilujte se.“

Ibrahim je neočekivano povikao: „Šta to radiš?“

Rekao je: „Ništa, hoću da ga oslobodim muke.“

Ibrahim je odgovorio: „Prijetelju, dok smo pucali, on je bio naš neprijatelj, ali sada, kada smo mu došli iznad glave, on je naš zarobljenik.“

Zatim je otišao prema iračkom vezistu i podigao ga sa zemlje. Stavio ga je na ramena i krenuo. Svi smo čudno gledali Ibrahimov postupak. Neko je rekao:

„Ibrahime, znaš li šta radiš? Odavde do naših položaja moramo pješaćiti preko planina trinaest kilometara.“

Ibrahim se okrenuo i rekao: „Ovo snažno tijelo je Gospodar za ove dane stvorio.“

Zatim je nastavio prema planini. Mi smo brzo uzeli stvari iz iračkog džipa i bežični telefon, te odmah krenuli. U podnožju planine smo se malo odmorili i previli smo nogu iračkom ranjeniku, a zatim smo opet nastavili svoj put.

Stigli smo, nakon sedam sati pješaćenja kroz planine, na našu liniju. U putu je Ibrahim pričao sa iračkim zarobljenikom. On se stalno zahvaljivao Ibrahimu. Sabah-namaz smo klanjali na jednom sigurnom mjestu u džematu. Iraćanin je, također, klanjao namaz sa nama u džematu. Tu sam shvatio da je i on vjernik. Nakon namaza smo nešto malo pojeli. Šta god smo imali, podjednako smo podijelili između sebe, čak smo dali i iračkom zarobljeniku.

Irački zarobljenik, koji se nije nadao ovakvom ophođenju, se predstavio: „Ja sam Ebu Džafer, živim u Kerbeli. Nisam ni pomišljao da ste

vi ovakvi.“

Mnogo je pričao, a mi smo razumjeli samo neke njegove riječi. Još uvijek nije bilo svanulo kada smo došli do pećine Bansiran u koju smo ušli da se odmorimo. Reza Gudini je otišao prema našim borcima da dođu da nam pomognu. Nakon sahat vremena, Reza se vratio sa potrebnom opremom i borcima koji su došli da nam pomognu i pozvao nas je.

Pitao sam: „Reza, šta ima?“

Rekao je: „Kada sam se vraćao prema pećini, odjednom sam se iznenadio. Ispred pećine je neko sjedio naoružan. Prvo sam pomislio da je neko od vas. Ali, kada sam se približio, iznenađen sam vidio da je to Ebu Džafer, onaj irački zarobljenik. Stražario je držeći oružje u rukama. Čim sam ga vidio, prebljedio sam. Ali se Ebu Džafer poselamio i predao mi oružje.

Zatim je na arapskom rekao: „Vaši prijatelji su zaspali. Ja sam vidio jednu iračku patrolu. Zato sam došao da stražarim, te da, ako se približe, pucam na njih.“

Svi smo se vratili u štab.

Ebu Džafera smo zadržali nekoliko dana kod sebe. Ibrahim je otišao u bolnicu zbog iscrpljenosti na putu. Nakon nekoliko dana Ibrahim se vratio. Svi su se obradovali što ga vide. Pozvao sam Ibrahima i rekao mu:

„Vojnici zapadnog Sepaha su došli da vam se zahvale.“

Iznenadeno je upitao: „Što, šta je bilo?“

„Dođi, pa ćeš vidjeti.“

Otišao sam sa Ibrahimom u štab Sepaha, a odgovorni je počeo pričati: „Ebu Džafer, irački zarobljenik kojeg ste doveli, je bio vezista baze Četvrte divizije Iraka. Informacije koje nam je on dao o stroju vojske, štabu

vojske, komandantima, putevima proboja su jako vrijedne.“

Dodali su: „Ovaj zarobljenik već tri dana samo priča, i sve što je ispričao je provjereno i ispravno. Od prvog dana rata je bio na ovom području. Čak je izdao sve puteve kojim prolaze Iračani, sve šifre vezista. Zbog toga smo došli da se zahvalimo na vašem velikom djelu.“

Ibrahim se nasmijao i rekao: „Nisam ja ništa uradio, to je bilo djelo Gospodara.“

Sutradan su poslali Ebu Džafera u logor ratnih zarobljenika. Koliko god se Ibrahim trudio da Ebu Džafer ostane sa nama, nisu dozvolili. Ebu Džafer je rekao:

„Molim vas dozvolite da ostanem ovdje, hoću da se borim protiv Iračana.“

Ali nisu pristali.

Čuo sam, nakon nekog vremena, da je grupa iračkih zarobljenika, pod imenom Grupa pokajnika, došla na bojno polje. Oni su se borili protiv Iračana zajedno sa vojnicima brigade Bedr.³⁰

Bilo je popodne.

Jedan od prijašnjih vojnika naše grupe je došao da me vidi. Radosno je rekao:

„Imam ti zanimljivu vijest. Onaj irački zarobljenik Ebu Džafer je angažiran u štabu brigade Bedr.“

Bilo je blizu akcije.

Nakon akcije smo sa prijateljima otišli na područje brigade Bedr. Rekli smo:

30 Brigada Iračana protjeranih iz Iraka od strane Sadama Husejna.

„Kako god, naći ćemo Ebu Džafera i dovest ćemo ga u našu grupu.“

Prije nego što smo ušli u zgradu brigade, vidjeli smo nevjerovatan prizor. Na zidovima su bile postavljene slike šehida brigade. Među šehidima posljednje akcije brigade Bedra bila je slika Ebu Džafera.

Oblio me vreo znoj. Osjećao sam se jako čudno. Blijedo sam gledao u njegovo lice. Više nismo ušli u zgradu. Izašli smo iz štaba. Prisjećao sam se svih događaja te noći. Napad na neprijatelja, Ibrahimovo žrtvovanje, iračkog veziste, logora zarobljenika i brigade Bedr i zatim šehadet, blago njemu.

Prijatelj

Mustafa Harandi

Bio je mnogo uznemiren. Na licu mu se vidio izraz tuge. Upitao sam ga: „Šta se desilo?“

Ibrahim je tužno rekao: „Sinoć smo išli u izviđanje, a u povratku, tačno pored neprijateljskog područja, Mašalah Aziz je stao na minu i postao šehid. Iračani su počeli pucati, a mi smo bili primorani da se vratimo.“

Čuvši to shvatio sam razlog njegove žalosti. Kada se smračilo, Ibrahim je krenuo, a u ponoć se vratio, sretan i raspoložen. Neprestano je uzvikivao:

„Hitna pomoć, prva pomoć, dođite brzo! Mašalah je živ!“

Svi su bili radosni. Mašalaha smo stavili u kola Hitne pomoći. Ali Ibrahim je sjedio u jednom ćošku i ramišljao je. Sjeo sam pored njega i iznenađeno sam ga upitao:

„O čemu razmišljaš?“

„Mašalah je pao usred minskog polja, blizu iračkih rovova. Ali, kada sam otišao po njega, nije bio tamo. Našao sam ga malo dalje, na sigurnom mjestu, daleko od pogleda neprijatelja. Čekao me je.“

„Mnogo sam iskrvario. Nisam imao osjećaja za nogom. Iračani su bili sigurni da sam mrtav. Čudno sam se osjećao. Samo sam tiho ponavljao:

‘O Imam Mehdi, pomози mi.’

Smračilo se. Jedan nurli mladić je došao iznad mene. Jedva sam otvorio oči. Polahko me je podigao i izvukao sa minskog polja. Polahko i nježno me je spustio na sigurno mjesto. Nisam osjećao nikakvu bol. Taj gospodin je mnogo pričao sa mnom. Zatim je rekao: ‘Doći će neko i spasiti te. On je naš prijatelj.’

Ibrahim je, nakon nekoliko trenutaka, došao sa svojom nepokolebljivošću, čeličnošću, podigao me i krenuo. Onaj nurli mladić je Ibrahima predstavio svojim prijateljem. Blago njemu.“

Ovo je zapisao Mašalah u „Dnevnik sjećanja iz rata u Gilanu Garbu.“

Mašalah je godinama bio na ratištu. On je bio jedan od iskrenih i bogobojaznih učitelja u Gilana Garbu koji je, od prvog do posljednjeg dana rata, hrabro prisustvovao na bojnopolju i u svim akcijama. Nakon rata, u saobraćajnoj nesreći, je preselio kod svojih prijatelja šehida.

Neznanost

Mustafa Harandi

Vratio se pred sabahski ezan. Nosio je tijelo šehida. Na licu mu se vidjelo da je baš umoran.

Ujutro je uzeo dozvolu za odmor. Zatim smo, u pratnji tijela šehida, krenuli. Ibrahim je bio umoran, ali sretan.

Govorio je: „Prije mjesec dana smo imali akciju na planinskom prevoju Bazideraz. Samo je ovaj šehid ostao tamo. Sada, nakon što se situacija na tom području smirila, Bog nam je pomogao i uspjeli smo ga izvući.“

Vijest se veoma brzo proširila do Teherana.

Svi su iščekivali tijelo šehida. Sljedećeg dana od kružnog toka Horasan organizovana je velika dženaza. Htjeli smo ostati nekoliko dana u Teheranu, ali je stigla vijest o početku druge akcije. Dogovoreno je da sutra navečer bude pokret ispred džamije.

Stajali smo sa Ibrahimom i još nekoliko drugara ispred džamije. Namaz je završio. Pričali smo i smijali smo se. Prišao nam je jedan stariji čovjek. Poznavao sam ga. On je bio otac onog šehida što ga je Ibrahim donio sa planinskog prevoja. Poselamili smo ga i on je odgovorio na selam. Svi smo šutili. Bio je nepoznat našem omladinskom skupu. Kao da nam je želio nešto reći.

Nakon nekoliko trenutaka je rekao: „Ibrahime, hvala ti, mnogo si se

potrudio, ali je moj sin... Starac je zastao, te nesigurno nastavio: „Moj sin je ljut na tebe.“

Osmijeh je nestao sa Ibrahimovog lica. Iznenadeno je iskolačio oči: „Zašto?“

Starcu je stao dah u grlu. Oči su mu bile pune suza. Umoran i drhtavim glasom je rekao:

„Sinoć sam usnio svoga sina. Rekao mi je: ‘Dok smo ležali neznani na pijesku bojnog polja, svaku noć nas je obilazila hazreti Fatima, ali sada više nije tako.’ Sin mi je rekao: ‘Neznani šehidi su posebni gosti hazreti Fatime.’“

Zavladala je tišina među okupljenima. Starac je šutio. Pogledao sam Ibrahima. Suze su mu lile niz obraze. Čitao sam njegove misli. Pronašao je svoje izgubljeno, svoju neznanost.

Nakon ovog događaja mnogo se promijenio Ibrahimov pogled na rat i na šehide. Govorio je:

„Više ne sumnjam da naši šehidi nisu ništa manji od Poslanikovih. s.a.v.s., i hazreti Alijevih, a.s. ashaba. Njihov položaj kod Gospodara je veoma velik.“

Nerijetko sam čuo da kaže: „Ako neko ima želju da bude na Kerbeli pored Imama Husejna, stiglo je vrijeme ispita.“

Ibrahim je znao da je Časna odbrana mjesto za postizanje cilja, sreće i ljudskog savršenstva.

Zbog toga je, gdje god bi išao, pričao o šehidima. Pričao je o vojnicima i ostalim ljudima u ratu. Svakim danom mu se sve više mijenjao ahlak i ponašanje, postajao je duhovniji.

Navečer bi obično prvih nekoliko sahata spavao u štabu Andarzgu, a zatim bi izlazio vani. Za vrijeme ezana bi se vraćao i budio bi druge na namaz. Pomislio sam u sebi:

„Ima već neko vrijeme kako Ibrahim navečer ne ostaje ovdje.“

Jednu noć sam ga pratio. Vidio sam da je otišao u kuhinju štaba Sepaha da spava.

Sutradan sam se raspitao. Pitao sam starca koji je tu radio i saznao sam da svi mladići u kuhinji klanjaju noćni namaz. Ibrahim je zbog toga išao u kuhinju jer, ako bi u štabu klanjao noćni namaz, svi bi saznali.

U posljednje vrijeme Ibrahimovo ponašanje me je podsjećalo na hadis Imama Alija, a.s., kojeg je prenio Naufi Bekkali:

„Moji sljedbenici su oni koji navečer ibadete, a po danu se bore poput lavova.“

Samo u ime Gospodara

Jedan od šehidovih prijatelja

Otišao sam u posjetu svome prijatelju. Bio je ranjen u jednoj akciji na zapadnom području. Teško je ranjen u nogu. Kada me je ugledao, obradovao se i mnogo mi se zahvalio.

Međutim, ja nisam shvatio razlog njegovog zahvaljivanja.

Moj prijatelj je rekao: „Dragi Sejjede, mnogo ti hvala na trudu, da me ti nisi vratio nazad, ja bih zapao u zarobljeništvo.“

Rekao sam: „Znaš li šta govoriš? Ja sam se prije svih vratio teretnim transporterom nazad i otišao na odmor.“

Moj prijatelj je iznenađeno rekao: „Ma nisi, to si bio ti. Pomogao si mi i svezao mi ranu na nozi.“

Ali, koliko god sam ga uvjeravao da to nisam bio ja, bilo je beskorisno. Prošlo je neko vrijeme. Opet sam počeo razmišljati o riječima svoga prijatelja. Odjednom sam se sjetio nečega. Otišao sam do Ibrahima. I on je bio u toj akciji i došao je na odmor. Sa Ibrahimom sam otišao svome prijatelju.

Rekao sam mu: „Ti se trebaš zahvaliti Ibrahimu, a ne meni. Jer ja uopće nisam čovjek koji bi mogao nekog nositi osam kilometara i to preko planina. Zato sam shvatio ko bi to mogao biti. Shvatio sam da je to djelo čovjeka koji malo priča, a moje je građe. Koji je veoma snažan, a mene poznaje.“

Međutim, Ibrahim ništa nije rekao.

„Ibro, tako mi djeda, ako ne budeš ništa rekao, naljutit ću se na tebe.“

Međutim, Ibrahim je, zbog mog postupka, bio jako ljut.

Rekao je: „Sejjide, šta da ti kažem?“ Nakon nekoliko trenutaka je nastavio: „Praznih ruku sam se vraćao nazad. On je ležao na jednom mjestu. Nikog nije bilo iza mene. Otprilike, bio sam posljednji. U mraku sam mu, sa pertlama od čizama, svezao krvarenje rane i krenuli smo. U putu mi je govorio, Sejjede. Shvatio sam da je sigurno jedan od tvojih prijatelja. Zato mu nisam ništa rekao. Stigli smo do prve pomoći.“

Ibrahim je, nakon ovog događaja, bio veoma ljut na mene. Nekoliko dana nije pričao sa mnom. Znao sam njegov razlog. On je uvijek govorio da se posao obavljen u ime Gospodara ne treba više spominjati.

Zajedno smo sa grupom izviđača ušli u neprijateljsko područje. Dok smo bili zauzeti izviđanjem, odjednom smo ugledali jedno stado ovaca. Čoban nam je prišao i poselamio se. Zatim je upitao:

„Da li ste vi Homeinijevi vojnici?“

Ibrahim mu se približio i rekao: „Mi smo Božiji robovi.“ Zatim ga je upitao: „Šta radiš, starče, u ovoj dolini i planini?“

„Stanujem ovdje.“

„Starče, imaš li problema?“

Starac se nasmijao i rekao: „Da nisam imao problema, otišao bih odavde.“

Ibrahim je otišao do stvari.

Dao je starcu jednu kutiju hurmi, nekoliko hljebova i nešto hrane od

grupe i rekao mu: „Ovo ti je poklon od Imama Homeinija.“

Starac se mnogo obradovao. Proučio je dovu za nas, a zatim se udaljio.

Neki vojnici su se pobunili: „Ibrahime! Mi moramo cijelu sedmicu biti na ovom području, a ti si većinu naše hrane dao ovom starcu.“

Ibrahim je rekao: „Prvo, ne zna se koliko će nam trebati vremena da obavimo posao, a drugo, budite sigurni da ovaj starac više neće biti naš neprijatelj. Budite sigurni da je djelo koje se obavi u ime Gospodara uvijek korisno.“

U tom izviđanju, iako je naša hrana bila podijeljena, naš posao je bio vrlo brzo završen, a hrane smo imali čak i viška.

U prisustvu velikana

Amir Mondžar

Bila je prva godina rata. Došao sam na odmor. Išli smo motorom od kružnog toka Sarasijab do kružnog toka Horasan. Iza mene je na motoru sjedio Ibrahim. Prošli smo pored jedne ulice. Ibrahim je odjednom rekao:

„Amire, stani.“

Brzo sam se prestrojio u posljednju traku. Iznenadeno sam upitao:

„Šta je bilo?“

„Ništa, ako imaš vremena, dođi da posjetimo jednog Božijeg roba.“

„Dobro, nemam nikakvog posebnog posla.“

Ušao sam sa Ibrahimom u jednu kuću. Nekoliko puta je rekao: „Ja, Allah!“, i ušli smo u jednu sobu.

Tu je sjedilo nekoliko osoba. Ispred njih je sjedio starac sa crnim ogrtačem. Poselamili smo se i sjeli u jedan ćošak sobe. Hadžija je završio razgovor sa jednim mladićem, te se okrenuo prema nama i sa osmijehom na licu je rekao:

„Ibrahime! Otkud tebe ovdje, da nisi put izgubio?“

Ibrahim je sjedio oborene glave, te je pristojno rekao: „Izvinite, hadžija, nisam imao vremena da vas posjetim.“

Dok su razgovarali, shvatio sam da hadžija dobro poznaje Ibrahima.

Hadžija je malo porazgovarao sa ostalima. Kada su svi otišli, okrenuo se prema Ibrahimu i skromno rekao:

„Ibrahime, posavjetuj nas malo.“

Ibrahim se od stida zacrvenio. Podigao je glavu i rekao:

„Hadžija, molim te, nemoj me postidivati. Molim te, nemoj tako pričati.“ Zatim je rekao: „Mi smo došli da vas posjetimo. Doći ćemo, ako Bog da, na sedmično predavanje.“

Zatim smo ustali, poselamili smo se i izašli.

„Ibro dragi, pa mogao si ga malo posavjetovati, zašto si se onoliko zacrvenio i prebljedio.“

Ljutito mi je upao u riječ i rekao: „Šta pričaš, dragi Amire, jesi li ti uopće prepoznao onog čovjeka?“

„Ne, ko je on?“

Odgovorio je: „Onaj čovjek je jedan od Božijih evlija, ali mnogi ne znaju. On je hadžija Mirza Ismaili Dulabi.“

Ljudi su, tek poslije mnogo godina, spoznali ko je hadžija Dulabi, a ja sam, kada sam pročitao knjigu „Tubaje mohabat“, shvatio koliko je njegova rečenica koju je rekao Ibrahimu bila velika.

Bila je završena jedna važna akcija na zapadu države.

Nakon dogovora, većina vojnika je otišla u posjetu Imamu Homeiniju. Ibrahim, iako je bio prisutan u toj akciji, nije došao u Teheran. Otišao sam ga pitati: „Zašto ti nisi došao?“

„Ne mogu svi vojnici napustiti bojno polje, mora nas nekoliko ostati.“

„Stvarno samo zbog toga nisi otišao?“

Nakon nekoliko trenutaka je rekao: „Mi ne želimo vodiča da ga gledamo, mi želimo vodiča da ga slijedimo.“ Zatim je nastavio: „Nije važno to što ja nisam uspio vidjeti svog vodiča, nego je važno da slijedim njegove naredbe i da vodič bude zadovoljan sa mnom.“

Ibrahim je bio jako osjetljiv u vezi sa velajate fakih³¹. Imao je čudna mišljenja u vezi sa Imamom.

Govorio je: „Između velikana i uleme, ni prije ni sada, niko nije bio hrabar kao Imam Homeini.“

Kad god bi bila objavljena neka poruka od Imama Homeinija, precizno bi je slušao i govorio:

„Ako želimo dunjaluk i Ahiret, moramo slijediti Imamove riječi.“

Još dok je bio mlađi, Ibrahim je poznao ulemu naše mahale. Dok je Alame Džafari živio u našoj mahali, vrlo dobro je iskoristio njegovo prisustvo. Šehide ajetollah Beheštija i Motahharija je smatrao pravim uzorima za omladinu.

31 Islamski učenjak koji u vrijeme odsustva Imama Mehdiya stoji na čelu islamskog društva.

Zijaret (posjeta)

Džabar Suude, Mehdi Ferejdvand

Bila je prva godina rata.

Zajedno sa grupom Andarzgu smo otišli na jedan planinski prevoj na sjeveru Gilana Garb. Bilo je rano ujutro. Zastali smo na jednom planinskom vrhu koji je imao pogled na granicu. Policijska stanica graničara bila je u rukama Iračana. Iračka vozila su se slobodno kretala ulicama pored nje.

Ibrahim je otvorio zbirku dova. Zajedno smo proučili zijaret Ašura. Nakon toga, dok smo sa sažaljenjem gledali područje koje je bilo okupirano od strane neprijatelja, rekao sam:

„Dragi Ibro, pogledaj ovaj granični put. Iračani se slobodno kreću.“
Zatim sam sa sažaljenjem upitao: „Da li će se naš narod ikada moći slobodno kretati ovim putem i ići u svoje gradove?“

Činilo mi se da Ibrahim ne obraća pažnju na moje riječi. Gledao je u daljinu. Osmjehnuo se i rekao:

„Šta pričaš? Doći će dan kada će naš narod ovim putem u skupinama putovati prema Kerbeli.“

U povratku sam upitao vojnike: „Znate li kako se zove ova policijska stanica graničara?“

Jedan od mladića je rekao: „Granica Hosravi.“

Nakon dvadeset godina smo otišli na Kerbelu.

Odjednom sam ugledao onaj isti vrh na kojem je Ibrahim proučio zijaret Ašuru. Kao da sam vidio Ibrahima kako nas prati. Taj vrh se nalazio tačno nasuprot područja granice Hosravi. Tog dana su se autobusi kretali prema granici. Istim onim putom se naš narod u skupinama kretao prema Kerbeli.

Kada god smo bili u Teheranu, Ibrahim je četvrtkom navečer išao na zijaret hazreti Abdulazima.

Govorio je: „Noć uoči petka je noć Božije milosti, noć zijareta Imama Husejna, a.s. Sve evlije i meleci idu na Kerbelu, zato i mi idemo na mjesto za koje su članovi Ehli-bejta rekli da ima sevap zijareta Kerbele.“

Tu je učio dovu „Kumejl“. Vraćao se u ponoć u vrijeme kada je bio organizovan program za basidž. Poslije zijareta pravo je dolazio u džamiju kod mladića basidža. Jednu noć smo zajedno izašli iz harema. Obzirom da sam žurio, došao sam u džamiju motorom od jednog mladića. Međutim, Ibrahim je stigao dva-tri sata nakon mene. Pitao sam ga: „Ibrahime, zašto si zakasnio?“

„Pješke sam krenuo iz harema da u putu posjetim šejh Saduka. Jer stari u Teheranu kažu da Imam Mehdi noć uoči petka posjećuje mezar šejh Saduka.“

„Pa što si pješke došao?“

Nije mi konkretno odgovorio.

Rekao sam: „Ti si žurio što prije stići u džamiju, ali si pješke došao, sigurno ima neki razlog?“

Nakon mog upornog insistiranja odgovorio je: „Kada sam izašao iz harema, jedan čovjek, kojem je bila neophodna pomoć, je došao kod mene. Dao sa mu svotu novca koja mi je bila u džepu. Kada sam htio sjesti u taksi,

vidio sam da nemam novca. Zato sam došao pješke.“

U posljednje vrijeme smo svake sedmice išli na zijaret, a u ponoć u Behešti Zahra na mezarje šehida. Tu nam je Ibrahim učio matem. Ponekad bi ulazio u iskopan kabur i u takvom posebnom stanju dirljivo učio Kumejlovu dovu i plakao.

Ručna bomba

Ali Mogadam

Bilo je vrijeme pred akciju Motaliul Fedžr.

Da bismo se što bolje organizovali, održan je sastanak komandanata Sepaha i Arteša na mjestu grupe Andarzgu. Ibrahim, ja, tri komandanta Armije i tri komandanta Sepaha smo bili prisutni na sastanku. Nekoliko osoba je bilo u dvorištu i imali su vojnu obuku.

Na sastanku su svi bili zauzeti razgovorom, kada je odjednom kroz prozor u sobu ubačena ručna bomba. Pala je tačno na sredinu sobe. Od straha sam prebljedio. Sjedeći pored zida stavio sam glavu među ruke i skućio se prema zidu. Na nekoliko trenutaka sam zaustavio dah. I ostali su se, kao i ja, sklonili u ćoškov. Vrijeme je sporo prolazilo, ali se nije čula eksplozija.

Polahko sam otvorio oči. Provirujući kroz prste pogledao sam na sredinu sobe. Scenu koju sam ugledao bila je nevjerovatna. Polahko sam sklonio ruke sa glave. Podigao sam glavu i iskolačenih očiju, čudeći se, rekao sam:

„Ibro!“

I ostali su, jedan po jedan, iz svih ćoškova sobe, podigli glave. Svi su blijedo gledali na sredinu sobe. Bila je vrlo čudna scena. Dok smo mi svi pobjegli u ćoškov sobe, Ibrahim je ležao na bombi.

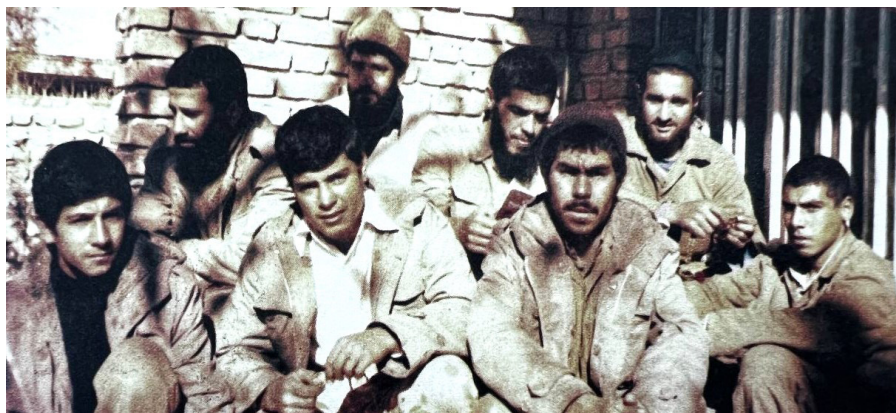
U to vrijeme organizator obuke je ušao u sobu.

Izvinjavajući se, rekao je: „Izvinite, ovo je bila bomba za podučavanje,

slučajno je upala u sobu.“

Ibrahim je ustao sa bombe.

Ovakav slučaj se nikome nije dogodio u prvoj godini rata. Kao da je ova bomba došla da isproba našu čovječnost. Nakon toga, događaj sa bombom se proširio među svima.

U sjećanje na komandante usamljene i hrabre šehide Gilana Garb.

Motaliul Fadžr

Husejnullah Karam

Prošlo je neko vrijeme otkako je Beni Sadr razriješen dužnosti vrhovnog komandanta vojnih snaga. Kako bi se prelomila veličina iračke vojske, osmišljeno je nekoliko akcija na južnim, zapadnim i sjevernim bojnim poljima.

Prva velika akcija izvršena je 29. novembra, tj. Tarikul Kods (oslobođenje Bostana) i prvi težak poraz je zadat snagama partije BAS.

Druga akcija je, prema dogovoru komandanata, trebala biti na području Gilana Garb do Sarpolzahaba koji je bio najbliži vojnom polju grada Bagdada. Zbog toga je mnogo ranije otpočelo izviđanje i priprema snaga. Odgovornost za ovu akciju je povjerena komandi Sepaha Gilana Garb.

Svi vojnici grupe Andarzgu su bili zauzeti poslom. Odgovornost izviđanja neprijateljskog područja je bila povjerena Ibrahimu. Ovaj posao je u kratkom vremena potpuno odrađen. Ibrahim je, radi pribavljanja podataka, zajedno sa jednim Kurdom, otišao iza leđa neprijateljskim snagama.

U toku jedne sedmice su uspjeli stići do Naft Šehra. Ibrahim je za to vrijeme pripremio dobre mape sa područja akcije. Zatim su se zajedno, sa četiri Iračanina koja su zarobili, vratili u štab.

Ibrahim je, nakon saslušavanja zarobljenika i popunjavanja potrebnih podataka, upotpunio mape akcija i prezentovao ih na sastanku komandanata. Pukovnik Ali Jari i major Salami iz Armijske brigade „Zulfagari“ su se, također, pridružili snagama Sepaha. Veliki broj mještana od Sarpolzahaba

do Gilana Garba su raspoređeni u određene bataljone. Većina vojnika grupe Andarzgu su izabrani za vodiče ovih snaga. Nekoliko bataljona Sepahovih boraca i dobrovoljaca za probijanje linije su imali obavezu da otpočnu akciju.

Komandanti su na posljednjem sastanku izabrali Ibrahima za vodiča srednjeg vojnog polja, brata Safera Hošravana za komandanta lijevog krila i brata Darhuša Rizevandija za komandanta desnog krila. Objavljeno je da su ciljevi akcije čišćenje planinskih prevoja sa kojih su nadzirali grad Gilan, osvajanje graničnih planinskih prevoja i kotline Hadžijan, Gurk i granične policijske stanice. Blizu sedamdeset kilometara je bila širina područja akcije. Iz komande je stigla vijest da će odmah nakon ove akcije biti izvršen treći napad na području Merivan.

Sve je bilo dogovoreno.

Nekoliko dana prije početka akcije je iz Sepahove komande objavljeno:

„Irak je spremio veliki protunapad za povratak Bostana, vi trebate veoma brzo otpočeti akciju, kako bi skrenuli pažnju Iraka sa bojnog polja Bostan.“

Zbog toga je sljedeći dan, tj. 11. decembar 1981. godine određen za početak akcije. Među nama je vladalo neopisivo stanje i žar.

Sutra počinje prva velika akcija na zapadu države i na planinskim prevojima. Ništa se nije moglo pretpostaviti. Posljednji pozdrav vojnika te noći je bio veoma zanimljiv.

Napokon je stigao očekivani trenutak.

Sa širokim napadom boraca, mnoga važna i strateška područja, kao što je kotlina Hadžijan i Gurk, područje Baraftab, planinski prevoji Sartatan, Čarmijan, Dizekeš, Ferejdun Hušjar, i neki dijelovi planinskih prevoja

Šijakuha i sva sela doline Gilan su oslobođeni.

Na srednjem bojnom polju, osvajanjem nekoliko visoravni i rijeka, borci su krenuli prema visoravni Enar. Neprijatelji su, uznemireni, na sve strane otvorili vatru.

Neki bataljoni, prolazeći preko visoravni, su stigli na planinski prevoj Šijakuh. Čak su otišli i do vrhova. Neprijatelj je znao da gubitak Šijakuha znači gubitak iračkog grada Hanekin, zbog toga su poslali veliku vojsku prema planinskim prevojima i ratištu.

Polovinom noći iz radiocentrale je objavljeno: „Hasan Balaš i Džemal Tadžik su sa svojim snagama sa srednjeg bojnog polja stigli do Šijakuha i traže pomoć.“

Nakon nekoliko trenutaka Ibrahim je nazvao i rekao: „Svi planinski prevoji Enara su oslobođeni, samo jedna visoravan, koja ima veoma važan položaj, pruža jak otpor, a mi nemamo mnogo boraca.“

Rekao sam Ibrahimu: „Prije svanuća ću vam se pridružiti sa rezervnim borcima. Vi se dogovorite sa komandantima Armije i nekako oslobodite i tu visoravan.“

Sa jednim bataljonom rezervnih boraca smo krenuli prema srednjem bojnom polju. U putu su nam iz komande Sepaha rekli:

„Neprijatelj je odustao od napada na Bostan, ali su mnogo svojih vojnika preusmjerili na vaše bojno polje. Vi se borite, vojska Sepaha Marivan, pod komandom hadžije Ahmeda Motavaselijana, će ubrzo otpočeti sljedeću akciju, inšallah.“

Također su se zahvalili na dobroj saradnji vojske Armije i Sepaha i rekli su:

„Prema informacijama koje smo dobili šteta Iraka na području akcije

je ogromna. Komanda iračke vojske je naredila da preusmjere rezervne snage na to područje.“

Bližilo se jutro.

U putu smo klanjali sabah-namaz. Još uvijek nismo bili stigli do područja Enara kada nas je sve rastužila vijest o šehadetu Golamali Pičeka na bojnopolju Gilan Garba. Čim smo stigli do planinskih prevoja Enar, jedan vojnik mi je pritrčao i sa mešhedskim naglaskom rekao:

„Hadži Husejne, jesi li čuo da su pogodili Ibrahima?!“

Odjednom sam zadrhtao. Progutaoh sam pljuvačku i upitao: „Šta se desilo?!“

Odgovorio je: „Jedan metak je pogodio Ibrahima u vrat.“

Preblijedio sam.

Oblio me vrelo znoj po čelu. Instinktivno sam potrčao ka rovovima naspram nas. Usput su mi navirala sjećanja koja sam doživio sa Ibrahimom. Ušao sam u sklonište prve pomoći i stao mu iznad glave.

Metak je pogodio u mišić Ibrahimovog vrata. Mnogo je iskrvario. Pronašao sam Dževada i upitao: „Šta je bilo sa Ibrom?“

Nakon nekoliko trenutaka je rekao: „Ne znam šta da kažem.“

„Šta to znači?“

„Razgovarali smo sa komandantima Armije kako da napadnemo visoravan. Iračani su pružali jak otpor. Imali su mnogo vojske na visoravni i okolo nje. Kakav god smo plan predlagali, nismo uspijevali. Bilo je blizu sabaha i morali smo nešto učiniti, ali nismo znali šta je najbolje. Odjednom je Ibrahim izašao iz rova. Krenuo je prema visoravni Iračana i stao na jednu stijenu prema kibli. Glasno je počeo učiti sabahski ezan. Koliko god smo ga

dozivali da se vrati, i govorili mu da će ga pogoditi Iračani, nije bilo koristi. Gotovo je proučio ezan do kraja.

Začudili smo se, nije se čula pucnjava sa strane Iračana. Ali upravo u tom trenutku je ispaljen jedan metak koji je pogodio Ibrahima. I mi smo ga vratili nazad!“

Ibrahim nedugo nakon ranjavanja, u događaju sa ezanom u akciji Metle'ul Fedžr, vratio se na front.

Mudžiza ezana

Husejn Allahkaram

Bili smo na planinskim prevojima Enara.

Potpuno se razdanilo.

U Hitnoj su Ibrahimu zavili ranu na vratu. Bio sam zauzet raspodjelom boraca i javljanjem na bežični telefon.

Odjednom je jedan vojnik potrčao i brzo je stigao do mene i rekao mi: „Hadžija, hadžija, nekoliko Iračana je podiglo ruke uvis i dolaze prema nama.“

Iznenadeno sam povikao: „Gdje su?“

Zatim smo zajedno otišli do jednog rova sa kojeg se vidjela visoravan. Otprilike dvadesetak osoba nam se približavalo sa visoravni nasuprot nas noseći bijelo platno.

Brzo sam rekao: „Vojnici, naoružajte se, možda je ovo zamka.“

Nakon nekoliko trenutaka osamnaest Iračana, od kojih je jedan bio komandant, su se predali, i ja sam se obradovao što smo sa ovog područja imali zarobljenike. U sebi sam razmišljao da je sigurno naš dobar napad i paljba uzrokovala strah kod Iračana pa su se predali. Zatim sam iračkog komandanta uveo u rov. Pozvao sam jednog vojnika koji je znao arapski. Ispitivao sam ga kao isljednik:

„Kako se zoveš? Koji je tvoj čin i odgovornost?“

Predstavio se i rekao je: „Ja sam major i komandant vojnika koji su pozicionirani na visoravni i okolo nje. Mi smo iz rezervne divizije, iz Basre i poslani smo na ovo područje.“

„Koliko ima vojnika na visoravni?“

„Nema niko!“

Iskolačio sam oči. Iznenadeno sam ga upitao: „Niko?!“

„Mi smo došli i predali se, a ostale sam poslao nazad. Sada je visoravan slobodna.“

Opet sam ga iznenadeno pogledao i rekao: „Zašto?“

„Zato što se nisu htjeli predati.“

Još sam se više iznenadio i zbunjeno upitao: „Šta to znači?“

Irački komandant je, umjesto da odgovori na moje pitanje, upitao: „Gdje je mujezin?“

Nije bilo potrebno da se ova rečenica prevodi. Iznenadeno sam upitao: „Mujezin?“

Suze su mu navirale na oči. Tužno je počeo pričati, a prevodilac je brzo prevodio:

„Nama su rekli da vi obožavate vatru i da ste vatropoklonici. Nama su rekli da zbog islama napadamo na Iran i da se zbog toga borimo sa Irancima. Vjerujte da smo mi svi vjernici. Kad smo vidjeli da irački komandanti piju alkohol i ne klanjaju, posumnjali smo u rat sa vama. Jutros, kada sam čuo glas ezana vašeg vojnika, koji je glasno i jasno učio ezan, sav sam se naježio. Kada je izgovorio ime Imama Alija, u sebi sam rekao: ‘Ti se boriš sa svojim bratom? Da ne bude kao na Kerbeli.’“

Suze mu više nisu dozvoljavale da priča. Nakon nekoliko minuta je nastavio: „Zbog toga sam se odlučio predati kako ne bih povećao težinu svoga grijeha. Zbog toga sam naredio da niko ne puca. Kada je svanulo, okupio sam vojnike i rekao: „Ja ću se predati Irancima. Ko god želi, neka dođe sa mnom.“

Ovi ljudi, koji su došli, su oni koji imaju isto mišljenje kao i ja. Ostali vojnici su otišli nazad. Naravno, i onog vojnika, koji je upucao mujezina, sam doveo. Ako naredite, ubit ću ga. Sada mi, molim te, reci je li mujezin živ ili ne?!“

Zbunjeno sam slušao govor iračkog komandanta. Nisam mogao ništa reći, tek nakon nekoliko minuta šutnje sam rekao: „Da, živ je.“

Zajedno smo izašli iz rova.

Otišli smo kod Ibrahima, koji je ležao u jednom od rovova. Svih osamnaest iračkih zarobljenika su došli i poljubili Ibrahima u ruku i otišli. Posljedna osoba je pala pred Ibrahimom i plakala.

„Oprosti mi, ja sam te pogodio.“

I meni je zastao dah u grlu od tuge. Osjećao sam se čudno. Više nisam razmišljao o akciji i vojnicima. Htio sam iračke zarobljenike poslati nazad, kada me irački komandant pozvao i rekao: „Pogledaj onu stranu tamo, jedan diverzantski bataljon i nekoliko tenkova hoće prodrijeti taj dio.“ Zatim je nastavio: „Požurite! Osvojite visoravan.“

I ja sam brzo poslao nekoliko vojnika grupe Andarzgu prema visoravni. Oslobođanjem te visoravni dovršeno je čišćenje područja Enar. Diverzantski bataljon je napao. Ali, pošto smo mi bili potpuno spremni, većina njihovih snaga je uništena i njihov napad je propao.

Narednih dana, izvršavanjem akcije Muhamed Resululah, s.v.a.s., u

Merivanu, smanjen je pritisak iračke vojske na Gilane Garb. U svakom slučaju akcija Matleul Fedžr je ostvarila mnoge svoje ciljeve. Mnoga područja naše drage države su oslobođena iako su u ovoj akciji komandanti poput Golamali Pičeka, Džemala Tadžika, Hasana Balaša otišli ususret svome Gospodaru.

Nekoliko dana poslije, nakon što se potpuno oporavio, Ibrahim se vratio u grupu. Tog dana je objavljeno: „U akciji Matleul Fedžr, koja je obavljena sa časnom šifrom „O Mehdi, pomози nam!“, uništeno je više od četrnaest bataljona vojnika koje su pripadale iračkoj armiji.

Blizu je dvije hiljade ubijenih i povrijeđenih i dvjesto zarobljenika. Također, preciznim gađanjem naših vojnika, oborena su dva neprijateljska aviona.

Prošlo je pet godina od akcije Matleul Fedžr. U zimu 1987. godine smo bili zauzeti akcijom Kerbela 5 u Šalamču. Jedna od naših obaveza je bilo organizovanje boraca i prikupljanje podataka. Za dogovaranje i usmjeravanje vojnika divizije Bedr, otišao sam u njihov štab. Bilo je dogovoreno da se za sljedeću fazu akcije uključe bataljoni ove divizije, koju su sačinjavali Arapi i Iračani koji su bili protiv Sadama.

Nakon što sam razgovarao sa komandantima divizije i bataljona, završio sam potrebne dogovore i spremao se za pokret.

Ugledao sam jednog vojnika Bedra. Iz daleka me je gledao i približavao mi se. Bio sam spreman da krenem kada mi je taj basidž prišao i poselamio me. Odgovorio sam mu na selam. Arapskim naglaskom, i bez uvoda, mi se obratio: „Jeste li vi bili u Gilanu Garb?“

„Jesam.“

Pomislio sam da je jedan od vojnika zapadnog područja.

„Sjećate li se Matleul Fedžra, planinskih prevoja Enara i posljednje

visoravni?“

„Da, i?“

„Sjećate li se onih osamnaest zarobljenih Iračana?“

„Da, a vi ste?“

„Ja sam jedan od njih!“

Još više sam se začudio. Upitao sam ga: „Šta radiš ovdje?“

„Svih osamnaest je ovdje u ovom bataljonu. Mi smo oslobođeni na odgovornost Ajetollah Hakima. On nas je vrlo dobro upoznao, dogovoreno je da dođemo na bojno polje i da se borimo protiv basista.“

Bio sam mnogo iznenađen.

„Bravo. Gdje vam je komandant?“

„I on je sa nama. Na čelu je bataljona. Sada ćemo krenuti na liniju.“

„Napiši mi na ovaj papir ime vašeg bataljona i vaša imena, ja sada žurim. Nakon akcije ću doći ovdje da vas sve fino vidim.“

Dok je pisao imena vojnika, upitao me je: „Kako se zvao vaš mujezin?“

„Ibrahim, Ibrahim Hadi.“

„Mi smo sve ovo vrijeme tragali za njim. Tražili smo od naših komandanata da ga obavezno pronađu. Zaista bismo voljeli još jednom vidjeti tog Božijeg čovjeka.“

Zašutio sam. Dah mi je stao u grlu. Podigao je glavu i pogledao me.

„U Džennetu ćete se vidjeti, ako Bog da.“

Jako se ražalostio.

Napisao je imena vojnika i naziv bataljona, i dao mi spisak, a ja sam se poselamio i brzo otišao. Ovaj neočekivani susret mi je bio veoma zanimljiv.

U mjesecu martu 1987. godine akcija je završena. Mnogi vojnici su otišli na odmor. Jednog dana u svojim stvarima sam pronašao papir na kojem mi je onaj irački zarobljenik, odnosno basidž divizije Bedra, napisao imena. Otišao sam da vidim vojnike Bedra. Jednog komandanta divizije Bedr sam upitao za bataljon čiji je naziv bio napisan na papiru. Taj komandant mi je odgovorio:

„Ovaj bataljon je rasformiran.“

„Hoću da vidim njegove vojnike.“

„Bataljon za koji pitaš je zajedno sa komandantom divizije pružao jak otpor jakom napadu Iračana u Šalamčeu. Nanijeli su veliku štetu Iračanima, ali se nisu povukli.“ Zatim je nekoliko trenutaka ušutio, a potom nastavio: „Iz tog bataljona se niko nije vratio živ.“

„Ovih osamnaest osoba su bili irački zarobljenici. Njihova imena su ovdje, ja sam došao da ih vidim.“

Prišao mi je. Od mene je uzeo spisak imena i dao ga nekome. Nakon nekoliko trenutaka ta osoba se vratila i rekla: „Svi ovi su postali šehidi.“

Više nisam znao šta da kažem. Samo sam sjeo i počeo razmišljati. Pomislio sam u sebi:

„Šta je Ibrahim uradio sa jednim ezanom? Jedna visoravan je oslobođena, jedna akcija je uspješno izvršena i osamnaest osoba su kao Hur iz Džehennema prešli u Džennet.“

Zatim sam se sjetio svojih riječi koje sam rekao onom iračkom vojniku:

„U Džennetu ćete se vidjeti, ako Bog da.“

Nehotično su mi suze lile niz obraze. Zatim sam se poselamio i izašao. Nisam sumnjao da je Ibrahim znao gdje treba proučiti ezan, kako bi potresao srce neprijatelja, i kako bi uputio one u čijim srcima još uvijek ima traga vjere.

*Ibrahim pored hadžije Husejn Allahkarama (planinski prevoj
Gilan Garb)*

Palestinka

Abas Hadi

Krajem 1982. godine Ibrahim je bio na odmoru. Kada je došao kući, već je bilo pola noći. Malo smo porazgovarali. Vidio sam da u džepu ima veliku svotu novca.

„Brate, odakle ti toliki novac? Do sada sam nekoliko puta bio svjedok da pomažeš ljudima, daješ novac za vjerske skupove, a sada imaš u svom džepu toliko novca.“

Zatim sam kroz šalu dodao: „Reci istinu, gdje si našao to blago?“

Ibrahim se nasmijao.

„Kakvo blago, ovo mi prijatelji daju i kažu kako da ga raspodijelim.“

Sutradan sam otišao sa Ibrahimom na bazar, prošli smo pored nekoliko dućana i štandova. Stigli smo do prodavnice koju smo tražili. Bila je velika prodavnica. Dedo koji je bio vlasnik prodavnice, i svi njegovi radnici, su se jedan po jedan rukovali sa Ibrahimom. Vidjelo se da dobro poznaju Ibrahima. Nakon malo svakidašnje priče, Ibrahim je rekao: „Hadžija, ja sutra, ako Bog da, idem u Gilane Garb.“

„Dragi Ibro, treba li vam nešto za vojnike?“

Ibrahim je izvadio jedan papir iz džepa, dao ga dedi i rekao: „Osim ovih nekoliko stvari, treba nam i jedna kamera za snimanje, kako bismo sačuvali ove hrabrosti i junaštva. Naredne generacije trebaju znati kako je ova vjera i kako je ova zemlja očuvana.“ Zatim je nastavio: „A borcima je

potrebno mnogo palestinki.“

Čuvši to hadžijin sin, koji je do tada slušao Ibrahima, prišao je i rekao mu: „Za kameru razumijem ali, dragi Ibro, šta će vam tolike palestinke? Zar i vi, kao skitnice i besposleni ljudi, hoćete vezati mahrame oko vrata?“

Ibrahim je, nakon nekoliko trenutaka, rekao: „Brate, palestinka nije mahrama oko vrata. Borcima, kada uzimaju abdest, palestinka služi kao peškir, kada klanjaju, ona je serdžada, kada budu ranjeni, palestinkom vežu ranu i...“

Dedo mu je upao u riječ i rekao: „Dobro, Ibro, i to ćemo vam obezbijediti.“

Sutradan sam, pred podne, bio ispred kućnih vrata. Došao je onaj dedo sa jednim kombijem punim stvari. Brzo sam otišao u kuću i zovnuo Ibrahima. Dedo je dao Ibrahimu jednu kameru i još nešto stvari i rekao: „Dragi Ibro, ovo je kombi pun palestinki.“

Ibrahim je, nekada poslije, pričao kako su te palestinke iskoristili u akciji Fathulmubin. Upotreba palestinki je, malo-pomalo, postala posebno obilježje islamskih boraca.

Šaljivdžija

Ali Sadiki, Akbar Nodžavan

Ibrahim je bio veoma ozbiljan kada je to bilo potrebno, ali je znao i za šalu. Bio je veliki šaljivdžija. Upravo je to bio jedan od razloga zbog kojeg se Ibrahim mnogima svidao. Ibrahim se, što se tiče hrane, posebno ponašao. Kada je bilo dovoljno hrane, dobro je jeo i govorio:

„Naše tijelo zahtijeva više hrane zbog sporta i dosta aktivnosti.“

Jednom je otišao sa jednim mještanom iz Gilana Garb u aščincu u Kermanšahu. Njih dvojica su sami pojeli tri porcije glavuše, kao i kada je jedan mladić pozvao Ibrahima na ručak. Taj mladić je za tri osobe ispekao šestero piladi i još mnogo riže, a ništa nije ostalo viška.

Dobro se sjećam onog dana kada je Ibrahim bio ranjen, otišao sam mu u posjetu. Zatim smo motorom otišli kod jednog prijatelja na iftar. Domaćin je bio jedan od bliskih Ibrahimovih prijatelja. Mnogo nas je nudio da jedemo, a Ibrahima nije bilo potrebno nuditi. Jednostavno rečeno, nije se uopće ustručavao, i gotovo ništa nije ostalo na našoj sofri.

Džafer Džangravi, jedan od naših prijatelja, je također bio tu. Nakon iftara je neprestano išao u drugu sobu i zvao svoje prijatelje. Jednog po jednog je uvodio i govorio:

„Dragi Ibro, oni mnoge žele da te vide“, a Ibrahim, koji se toliko prejeo, i kojeg je noga zbog povrede boljela, je bio primoran, iz poštovanja prema drugima, ustati i rukovati se.

Džafer se polahko i tiho smijao da ga ne čuju. Kada bi Ibrahim sjeo, Džafer bi otišao i doveo još jednu osobu. Nekoliko puta je to ponovio.

Ibrahim, kojem je bilo veoma teško ustajati, vrlo smireno i staloženo je rekao: „Dragi Džafer, doći će red i na tebe.“

U ponoć, kada smo se vraćali, Ibrahim je sjeo na moj motor i rekao mi: „Požuri, kreni!“

Džafer je sjeo na svoj motor i krenuo za nama. Udaljili smo se od Džafera. Stigli smo do punkta. Zaustavio sam motor.

Ibrahim je rekao: „Brate, priđi ovamo.“

Jedan stražar nam je prišao.

Ibrahim je nastavio: „Dragi prijatelju, ja sam ranjen i ovaj vozač je jedan vojnik Sepaha. Jedan motor ide iza nas.“ Zatim je malo zastao, pa nastavio: „Bolje da vam ništa ne govorim, samo se dobro pripazite, mislim da je naoružan.“ Zatim je dodao: „Mi bismo trebali krenuti, ako dozvoljavate“, i krenuli smo.

Malo ispred sam otišao na trotoar i stao. Zajedno smo se smijali. Džafer je stigao. Četiri naoružana stražara su ga opkolila.

Zatim su uočili njegov pištolj. Poslije toga, šta god je govorio, niko ga nije slušao. Otprilike nakon pola sata, odgovorni je došao i prepoznao Džafera. Veoma se izvinjavao i rekao vojnicima svoje grupe: „On je hadžija Džafer Džangravi, jedan od komandanata divizije Sejidušohada.“

Postiđeni vojnici su mu se izvinili.

Džafer, koji se mnogo naljutio, bez ijedne riječi je uzeo svoj pištolj, sjeo na motor i krenuo. Kada je malo bliže prišao, vidio je Ibrahima. Stajao je na trotoaru i smijao se. Tek je shvatio šta se desilo. Ibrahim je prišao i zagrlio Džafera. Džafer više nije bio ljut. I on se počeo smijati.

Sve se, hvala Bogu, završilo sa smijehom.

Dva brata

Ali Sadeki

Uputili smo se prema jednom od graničnih gradova radi tevhida šehidu Šahbaziju. Tradicija tog naroda je organizovanje tevhida od jutra do podne. Na podne su gostima donosili ibrik i lavor.

Kada bi gosti oprali ruke, ručali bi i program bi bio završen. Kada sam došao na tevhid, Dževad je sjedio u gornjem dijelu sobe, a Ibrahim pored njega. I ja sam otišao i sjeo pored Ibrahima.

Ibrahim i Dževad su bili vrlo bliski prijatelji, ustvari bili su kao braća. I njihove šale su bile specifične i zanimljive.

Na kraju tevhida dvije osobe su donijele posudu sa vodom i lavorom. Prvo su prišli Dževadu.

Ibrahim je Dževadu, koji nije poznavao običaje tevhida, šapnuo nešto na uho. Dževad je, iznenađen, glasno upitao: „Ozbiljno?“

Ibrahim je polahko rekao: „Tiho, nemoj ništa govoriti.“

Zatim se Ibrahim okrenuo prema meni. Mnogo se smijao u sebi.

„Šta je bilo, Ibro. Nemoj se smijati, nije lijepo.“

„Rekao sam Dževadu, kada donesu ibrik, dobro operi glavu.“

To se, nakon nekoliko minuta, i desilo. Dževad je nakon što je oprao ruke, stavio i glavu pod vodu. Dok je Dževadu curila voda niz glavu i lice, začuđeno je gledao unaokolo.

„Šta si to uradio, Dževade? Zar je ovdje kupatilo?“

Zatim sam mu dao palestinku da posuši kosu.

Jednog dana je stigla vijest da se Ibrahim, Dževad i Reza Gudini, nakon nekoliko dana operacije, vraćaju sa granične stanice. Veoma smo se obradovali kada smo čuli da su dobro. Okupili smo se ispred štaba šehid Andarzgu.

Nakon nekoliko minuta stiglo je vozilo i zaustavilo se. Ibrahim i Reza su izašli iz vozila. Svi su bili veseli. Zagrlili smo ih i rukovali se. Jedan mladić je upitao:

„Ibro, gdje je Dževad?“

Na trenutak je zavládala tišina. Ibrahim je, nakon malo šutnje, tužno rekao: „Dževad!“ Zatim je polahko pogledao vozilo. Neko je ležao nazad. Bio je prekriven dekom. Zavládala je tišina.

Ibrahim je nastavio dozivati: „Dževade, Dževade!“

Odjednom su mu suze potekle niz obraze, zatim je još nekoliko momaka počelo plačno dozivati: „Dževade, Dževade!“, i krenuli su prema vozilu. Dok su ostali plakali, Dževad se odjednom probudio. Podigao se i rekao: „Šta, šta se desilo?“

Dževad je zbunjeno gledao unaokolo.

Svi su uplakani i ljuti tražili Ibrahima. Ali Ibrahim je već ušao u zgradu.

Pištolj

Amir Mondžar

Bilo je to u posljednim danima 1982. godine.

Spremali smo se da krenemo prema jugu. Sakupljali smo stvari i predavali oružje. Dogovorena je, prema naređenju komande, velika akcija u Huzestanu. Zbog toga većina Sepahovih i boraca basidža su prešle na jug. Grupa Andarzgu je zajedno sa vojnicima Sepaha Garb krenula prema jugu. Posljednjih dana su preko Sepaha u Kermanšahu objavili: „Brat Ibrahim Hadi je uzeo jedan pištolj i još uvijek ga nije vratio.“

Bilo je uzaludno to što ih je ubjeđivao da nema pištolj.

„Ibrahime, možda si uzeo i zaboravio vratiti?“

Malo je razmislio i rekao: „Sjećam se da sam uzeo, ali sam ga dao Muhamedu i rekao mu da vrati.“

Zatim se malo raspitao i saznao da je pištolj ostao kod Muhameda. On ga nije predao, a sedmicu ranije Muhamed se vratio u Teheran. Došli smo u Tehran na Muhamedovu adresu, ali su rekli da se premjestio odatle. Vratio se u svoje selo Kuhpaje u pravcu od Isfahana prema Jazdu.

Obzirom da je Ibrahimu bilo važno da preda pištolj, rekao je: „Hajdemo zajedno u Kuhpaje.“

Bila je noć kada smo krenuli prema Isfahanu. Iz Isfahana smo krenuli prema selu Kuhpaje. Rano ujutro smo stigli. Bilo je poprilično hladno. Pitao sam Ibrahima: „I gdje sad trebamo ići?“

„Allah će nas snadbjeti. Sam će nam pokazati put.“

Malo smo kružili po selu. Jedna starica je išla prema svojoj kući. Gledala je u nas jer smo joj bili nepoznati. Ibrahim je izašao iz vozila i glasno rekao: „Selam, majko!“

Starica nam se prijatno obratila i rekla: „Selam, dragi. Je li tražite nekog?“

Ibrahim je rekao: „Nano, poznaješ li Muhameda Kuhpajija?“

Starica je upitala: „Koji Muhamed?“

Ibrahim je odgovorio: „Onaj što se tek vratio sa bojnog polja, ima oko dvadeset godina.“

Starica se osmjehnula i rekla: „Dođite ovdje, i zatim je ušla u kuću.“

Ibrahim je rekao: „Amire, parkiraj automobil.“

Zatim smo zajedno krenuli prema kući. Starica nas je pozvala, zatim je pripremila doručak, fino nas počastila i rekla: „Vi ste vojnici islama, jedite jer morate biti snažni.“ Zatim je rekla: „Muhamed je moj unuk, živi kod mene, ali je sada otišao u grad i neće se vratiti do večeras.“

Ibrahim je rekao: „Izvini, nano, vaš unuk je uradio nešto što je nas sa vojnog područja dovelo ovdje.“

„Šta je uradio?“

„Uzeo je od mene pištolj i nije ga predao, nego ga je donio sa sobom ovdje, a sada su meni rekli da moram donijeti pištolj i predati ga.“

Starica je ustala i rekla: „Šta da radim sa ovim momkom!?“

„Majko, nemoj se brinuti. Mi te nećemo puno uznemiravati.“

„Dođite ovdje!“

Zajedno smo otišli pred drugu sobu. Starica je nastavila: „Muhamedove stvari su u ovoj sehari. Neki dan sam vidjela da je nešto donio i stavio ovdje. Sami otvorite katanac.“

Ibrahim je rekao: „Majko, nije dobro bez pitanja dirati tuđe stvari.“

„Da sam mogla, sama bih ga otvorila. Zatim je otišla i donijela šarafciger. I ja sam sa šarafcigerom odvalio mali katanac na sehari.“

Kada smo otvorili seharu, vidio se pištolj koji je bio umotan u bijelo platno. Uzeli smo ga i izašli vani. Kada smo se htjeli poselamiti, Ibrahim je upitao: „Majko, zašto si nam povjerovala?“

„Vojnik islama ne laže. Zar vi, nurli lica, možete lagati.“

Krenuli smo prema Teheranu. Usput do Isfahana ugledao sam artiljerijske kasarne Armije.

„Ibro, sjećaš li se da je u Sarpolzahab jedan čovjek bio komandant artiljerije Armije i mnogo nam je pomagao u akcijama?“

„Misliš na Madahu?“

„Da, imenovan je za komandanta artiljerije u Isfahanu, možda je sada ovdje.“

„Hajdemo ga posjetiti.“

Otišli smo pred kasarnu. Parkirao sam automobil. Ibrahim je izašao iz automobila. Otišao je prema čuvaru na kapiji i rekao: „Selam, je li tu gospodin Madah?“

Vojni policajci su Ibrahima odmjerili od glave do pete. Čovjek u kurdskim šalvarama, u dugoj košulji i jednostavnog izgleda pita za

komandanta kasarne.

Prišao sam i rekao: „Brate, mi smo prijatelji gospodina Madaha i došli smo sa vojnog polja. Možemo li ga vidjeti?“

Iz Policije su zvali i predstavili nas. Nakon nekoliko minuta iz komande su došla prema kapiji kasarne dva džipa. Čim nas je ugledao, pukovnik Madah je zagrlio i poljubio Ibrahima, a sa mnom se rukovao.

Insistirao je da uđemo u kancelariju komande. Zatim nas je odveo u salu za sastanke. Na sastanku je bilo oko dvadeset komandanata. Gospodin Madah je bio predsjednik sastanka. Donio nam je dvije stolice i mi smo sjeli do prisutnih. Zatim je počeo govoriti:

„Prijatelji, vi svi poznajete mene. Ja sam i prije Revolucije, u devetodnevnom ratu, a i u prvoj godini nametnutog rata, dobio medalju hrabrosti i unapređenje. Moja artiljerijska grupa je na najbolji način izvršila najteže akcije i bila je uspješna u svim akcijama. Ja sam završio najteže i najbitnije vojne kurseve u državi i van države. Međutim, imaju ljudi zbog kojih sam se zapitao za sve svoje znanje.“ Zatim je dao primjer: „Zakon rata u svijetu kaže: ‘Ako napadnete negdje gdje neprijatelj ima stotinu vojnika, ti trebaš imati tristo. Također, trebaš imati više municije kako bi bio pobjednik.’“ Na trenutak je ušutio, a zatim opet rekao: „Gospodin Hadi, sa svojim prijateljima, uradio je čuda. U jednoj akciji su, sa manje od stotinu vojnika, napali neprijatelja, ali su pobili i zarobili više vojnika nego što je njih bilo. Ja sam im bio podrška. Dobro se sjećam da su jednom htjeli napasti na područje Bazi Deraz. Vidjevši uslove vojnika koji su krenuli u napad, rekao sam prijatelju: ‘Ovi će sigurno izgubiti.’ Ali u toj akciji sam svojim očima vidio da su, osim što su osvojili neprijateljsko područje, pobili više neprijatelja nego što je njih samih bilo.“

Jedan od komandanata koji je bio na sastanku je rekao: „Gospodine Hadi, objasnite kako se odvijala vaša akcija, da i mi naučimo.“

Ibrahim, koji je sjedio oborene glave, je rekao: „Ne, brate. Mi nismo ništa uradili. Gospodin Madah nas je previše pohvalio, mi nismo imali nikakvu ulogu. Šta god je bilo, to je bila Božija milost.“

Gospodin Madah je rekao: „Ono čemu su nas gospodin Hadi i njegovi prijatelji naučili je bilo da više nije važna municija i broj vojnika. Ono što u ratu ima najveću ulogu je duhovno stanje vojnika. Oni su sa jednim tekbirom toliko ulivali strah u srca neprijatelja, da je imalo veći uticaj od stotinu topova i tenkova.“ Zatim je nastavio: „Ovi su imali prijatelja koji je pojavom bio mali, ali je što se tiče snage i hrabrosti bio veći nego što se može zamisliti. Njegovo ime je bilo Askar Vasali. On je u prvim danima odbrane stao pred neprijatelja i postao šehid. Ja sam sa ovim iskrenim mladićima basidža shvatio ovaj ajet: ‘O vjerovjesniče, bodri vjernike na borbu! Ako vas bude dvadesetak izdržljivih, pobjedit ćete dvije stotine.’“³²

Nakon sahat vremena izašli smo sa sastanka. Izvinili smo se prisutnima i krenuli za Teheran. Usput sam razmišljao o današnjim događajima. Ibrahim je predao svoj avanturistički pištolj Sepahu i zajedno sa grupom Andarzgu smo krenuli prema jugu i došli u Huzestan.

Četrnaestomjesečni period Gilana Garb je, sa svim svojim gorkim i slatkim sjećanjima, bio završen.

Ovo je bio period koji je sadržavao velike hrabrosti u sebi. U tom periodu jedna mala diverzantska grupa je zaustavila napad tri motorizovane brigade iračke armije.

32 “El-Enfal”, 65.

Fathulmobin

Grupa šehidovih prijatelja

Kada smo stigli u Huzestan, prvo smo otišli u grad Šuš da zijaretimo turbe hazreti Danijela, a.s.

Tu smo saznali da su svi dobrovoljci, koji su sada poznati kao basidž, raspoređeni u bataljone i brigade, te da se spremaju za veliku akciju. Tokom zijareta smo vidjeli hadžiju Ali Fazlija.

Veseo nas je dočekao.

Dok nam je objašnjavao kako su raspoređeni borci, hadžija Ali nas je odveo u brigadu Al-Mehdi. U ovoj brigadi je bilo nekoliko bataljona basidžovih boraca i nekoliko grupa vojnika Armije. Hadžija Husejn je i momke iz grupe Andarzgu rasporedio u bataljone. Većina momaka grupe Andarzgu su prihvatili zaduženje izviđanja i informisanja.

Reza Gudini je bio u jednom bataljonu, Dževad Afrasjabi u drugom, a Ibrahim u trećem. Svi borci su vrlo brzo bili spremni. Na tom području momci Sepaha su mjesecima radili na informisanju.

Sva područja, koja su bila u rukama neprijatelja, su identifikovana. Čak su bila identifikovana i područja gdje su bili smješteni irački bataljoni i oklopne brigade.

Akcija Fathu-l-mobin sa šifrom „O Zehra, a.s.“ je otpočela 21. marta 1982. godine.

Tog dana su odgovorne i pomoćnike brigada premjestili na područje

akcije. Iz daljine su im objasnili područje i način odvijanja akcije. Jedan od najtežih dijelova akcije je povjeren bataljonima brigade Al-Mehdi. Kako je dan odmicao i bližio se zalazak Sunca, borci su bili ažurniji. Nakon namaza borci su krenuli.

Ni trenutak se nisam odvajao od Ibrahima. Napokon je i naš bataljon krenuo. Međutim, zbog nekih razloga, on i ja smo ostali. U dva sata poslije ponoći i mi smo krenuli. Kroz mrkli mrak smo stigli do mjesta gdje su borci bataljona sjedili nasred ravnice. Ibrahim ih je upitao:

„Šta vi radite ovdje? Vi trebate probiti neprijateljsku liniju.“

„Komandant nam je tako naredio.“

Otišao sam sa Ibrahimom naprijed i on je rekao komandantu: „Zašto zadržavaš borce na ovoj ravnici? Sada će svanuti, a oni nemaju ni sklonište ni zaklon. Potpuno su neprijatelju na meti.“

Komandant je rekao: „Polje ispred nas je minirano, a nemamo deminera. Javio sam komandi, deminer je na putu.“

Ibrahim je rekao: „Ne možemo čekati.“

Zatim se okrenuo prema borcima i rekao: „Treba mi nekoliko dobrovoljaca koji će se žrtvovati i krenuti sa mnom da otvorimo put.“

Nekoliko vojnika je potrčalo za Ibrahimom. Ibrahim je ušao u minsko polje. Vukao je noge po zemlji i kretao se naprijed, i ostali isto tako. Iznenadeno sam gledao u Ibrahima. Dah mi je zastao u plućima. Ja sam stajao među vojnicima, a on je bio u minskom polju.

Preblijedio sam.

Svakog trenutka sam očekivao eksploziju i Ibrahimov šehadet. Trenuci su sporo prolazili. Stigli su do kraja minskog polja. Putem kojim su

prošli, hvala Bogu, nije bilo mina.

Tu noć, nakon prolaska kroz minsko polje, napali smo neprijateljsku liniju. Osvojili smo neprijateljsko područje. Međutim, nismo mnogo otišli naprijed. Pred zoru je geler pogodio Ibrahima. Mladići su ga brzo vratili nazad. Ujutro su htjeli Ibrahima prebaciti avionom u neki grad. Međutim, on nije želio da bude izuzetak i insistirajući je izašao iz aviona. U bolnici su mu ušili i previli ranu i opet se vratio na liniju kod ostalih boraca.

Prvu noć napada komandant i zamjenici našeg bataljona su bili ranjeni. Zbog toga je Ali Movahed izabran za komandanta našeg bataljona. Istog tog dana je održan sastanak na kojem je bilo nekoliko komandanata, a jedan od njih je bio Mohsen Vazvaji. Komandantima je predstavljen način odvijanja naredne faze akcije. Važan cilj ove faze je bio osvajanje teške neprijateljske artiljerije i prolazak preko mosta Rafaije.

Sepahovi izvidnici su dugo vremena radili na tom planu. Uspjeh sljedećih faza je zavisio od uspješno izvedene ove akcije. Sljedeću noć su borci ponovno krenuli u akciju. Grupa deminera je bila na čelu ostalih boraca, a iza njih su bili Ali Movahed, Ibrahim i ostali borci.

Dugo smo išli, ali ni traga neprijateljskim nasipima i artiljeriji. Nakon šest kilometara pješaćenja, umorni smo zastali negdje nasred ravnice. Ali Movahed i Ibrahim su išli sad tamo, sad ovamo, ali nije bilo ni traga neprijateljskoj artiljeriji. Izgubili smo se u neprijateljskom području nasred ravnice. Bez obzira na to vladao je poseban smiraj među nama. Toliko smo bili smireni da su gotovo svi na pola sata zaspali.

Nekada poslije, za intervju za časopis „Poruka revolucije“, broj 1361., Ibrahim je rekao:

„Tu noć, koliko god smo po toj pustinji tragali, ništa osim ravnice nismo vidjeli. Zato smo pali na sedždu i ostali tako nekoliko minuta. Molili

smo Uzvišenog da nam pomogne u čast hazreti Fatime i Imama Ehli-bejta.“ On je nastavio: „U toj pustinji smo bili samo mi i naš Imam Mehdi, dozivali smo ga i tražili pomoć od njega. Uopće nismo znali šta da radimo. Jedino što nam je padalo na um je da, posredstvom Imama Mehdiya, molimo Gospodara.“

Niko nije shvatio šta se desilo te noći. Šta su oni razgovarali sa Gospodarom na toj čudnoj sedždi. Međutim, nakon nekoliko minuta, Ibrahim je otišao na lijevu stranu od mjesta gdje smo se odmarali. Nakon jednog kilometra pješaćenja, stigao je do velikog nasipa. Kada je pogledao iza nasipa, vidio je veliki broj različitih topova i teškog naoružanja. Irački vojnici su bezbrižno odmarali. Samo se vidio mali broj osmatrača i čuvara na tom području. Ibrahim se brzo vratio prema bataljonu. Ispričao je to što je vidio Ali Movahedu. Vojnike su proveli iza nasipa. U putu su preporučili svima: „Dok ne izdamo naredbu, neka niko ne puca. Koliko god možete više, zarobite ih.“

Bataljon Habib, sa komandantom Mohsenom Vazvajem, je sa druge strane napao smještaj iračke artiljerije. Tu noć momci su uspjeli osvojiti iračku artiljeriju i zarobiti mnogo Iračana sa malim okršajima i uzvikivanjem: „Allahu ekber i o Zehra!“

Osvajanje artiljerije u Huzestanu je iračku vojsku dovelo do ozbiljnih problema. Vojnici su odmah topovske cijevi okrenuli prema Iraku. Ali su topovi, zbog nedostatka artiljeraca, ostali neiskorišteni.

Osvojena je artiljerija.

Bili smo zauzeti čišćenjem oko tog mjesta. Nakon nekoliko minuta vidio sam Ibrahima da je doveo jednog iračkog oficira, kojeg je predao vojnicima bataljona.

„Ibro, ko je to?“

„Šetao sam oko rovova i odjednom je ovaj oficir izašao ispred mene. Jadnik nije znao da smo osvojili cijelo ovo područje. Ja sam mu rekao da se preda, ali me on napao. Nije imao oružje pa smo se pohrvali i oborio sam ga na zemlju. Zatim sam mu zavezao ruke i doveo ga.“

Sabah-namaz smo klanjali u okolini artiljerije. Pristizanjem rezervnih boraca nastavili smo put ravnicom. Područje pred nama, još uvijek, nije bilo potpuno očišćeno. Odjednom su dva iračka tenka došla ispred nas. Zatim su se okrenuli i pobjegli. Ibrahim je brzo potrčao prema jednom i skočio je na njega. Zatim je otvorio poklopac tenka i rekao im nešto na arapskom. Tenk je zastao i nekoliko vojnika je izašlo iz njega i predalo se.

Još uvijek nije bilo svanulo, borci su se ponovno postrojili i krenuli smo naprijed. Usput sam rekao Ibrahimu: „Jesi li primijetio da smo sa leđa napali neprijateljsku artiljeriju?“

„Ne, otkud ti to?“

„Neprijatelj nas je očekivao sa mnogo boraca sa prednje strane, ali je Bog htio da mi dođemo sa suprotne strane, njima s leđa. Zbog toga smo uspjeli zarobiti toliko vojnika i zaplijeniti toliko naoružanja. Sa druge strane, neprijatelji su do dva sata navečer bili u potpunoj pripravnosti. Nakon toga su otišli odmarati, a mi smo ih tada napali.“

Opet smo sabrali iračke zarobljenike. Poslali smo ih, zajedno sa jednom grupom vojnika, nazad. Zatim smo sa ostalima krenuli naprijed ka posljednjoj fazi.

Ranjavanje

Morteza Parsaijan, Ali Mogadam

Svi bataljoni su napredovali sa svojih lokacija.

Mi smo morali proći kroz područja nasuprot nas i rovove okolo tog područja. Međutim, kako se razdanjivalo, situacija se dodatno otežavala. Naročito na jednom dijelu, blizu mosta Rafaije.

Jedan irački puškomitraljez je pucao iz jednog rova i nije nikome dozvoljavao da se kreće. Kako god smo pokušavali, nismo uspijevali pogoditi betonski rov puškomitraljeza. Pozvao sam Ibrahima i pokazao mu rov puškomitraljeza u daljini. Dobro je pogledao i rekao:

„Jedino rješenje je približiti se i ubaciti bombu u rov.“

Zatim je uzeo dvije bombe od mene i puzeći je krenuo prema neprijateljskom rovu. I ja sam krenuo za njim. Sklonio sam se u jedan rov. Ibrahim je išao naprijed, a ja sam ga pogledom pratio. U jednom rovu blizu puškomitraljeza našao je jednu pogodnu poziciju. Međutim, dogodilo se nešto nevjerovatno. U tom rovu je bio jedan mladić basidž izbezumljen zbog detonacije. Uperio je svoju pušku prema Ibrahimu i neprestano uzvikivao:

„Ubit ću te, Iračanine!“

Ibrahim je u sjedećem položaju digao ruke uvis. Nije ništa govorio. Zastao nam je dah. Stvarno nismo znali šta da radimo. Prošlo je nekoliko minuta. Neprijateljski puškomitraljez je neprestano tukao. Polahko sam puzeći krenuo naprijed. Stigao sam do tog rova. Samo sam učio dovu i

govorio:

„Bože, pomози nam. Od početka akcije nismo imali problema sa neprijateljem, a sada nam se ovo događa.“

Odjednom je Ibrahim ošamario mladića i uzeo mu pušku iz ruku. Zatim ga je zagrlio. Mladić kao da je tek došao sebi, počeo je plakati. Ibrahim me je pozvao i predao mi mladića i rekao mi:

„Dosad nisam nikog ošamario, ali je ovdje bilo potrebno.“

Zatim je otišao prema puškomitraljezu. Nakon nekoliko minuta je bacio prvu bombu, ali nije bilo efekta. Zatim je ustao i potrčao prema rovu. Drugu bombu je bacio dok je trčao. Nakon toga rov puškomitraljeza je bio uništen. Vojnici su uzvikujući tekbire krenuli naprijed.

Ja sam veselo gledao u mladiće. Iznenada mi je jedan mladić naišaretio da pogledam izvan rova. Preblijedio sam. Osmijeh mi se sledio na usnama. Ibrahim je ležao sav krvav na zemlji. Bacio sam pušku i potrčao prema njemu.

Tačno u vrijeme eksplozije jedan metak ga je pogodio u lice (unutar usta), a drugi metak u nogu. Mnogo je krvario. Gotovo nesvjestan je ležao na zemlji. Uzviknuo sam:

„Ibrahime!“

Uz pomoć jednog mladića odvukli smo Ibrahima i još nekoliko ranjenih autom u vojnu ambulantu Armije u Dezfulu. Ibrahim je u ovoj akciji bio do posljednje faze, ali je prilikom osvajanja posljednjih rovova bio ranjen. U putu sam neprestano plakao. Bio sam tužan, da neće Ibrahim... Ne, ne daj Bože. Sa druge strane Ibrahim je i prvu noć akcije bio ranjen. Izgubio je mnogo krvi. Ne znam hoće li sada moći izdržati.

Doktor ambulante u Dezfulu je rekao: „Nevjerovatno, metak koji ga

je pogodio u lice je prošao kroz vrat, a ništa nije oštetio. Međutim, metak koji ga je pogodio u nogu, onemogućio mu je kretanje, kost sa zadnje strane noge mu je smrskana. Sa druge strane sinošnja rana na boku se otvorila i krvari. Zbog toga ga moramo prebaciti na liječenje u Teheran.“

Ibrahim je poslan za Teheran. Boravio je mjesec dana u bolnici Nadžmije. Imao je nekoliko operacija. Iz njegovog tijela je izvađeno nekoliko sitnih i krupnih gelera.

Ibrahim je u jednom intervjuu novinaru, koji mu je došao u bolnicu, rekao: „Iako su se mladići mjesecima pripremali za ovu akciju i vršili identifikaciju, samo smo uz Božiju pomoć izvršili akciju u Fathulmubin, inače mi bismo samo marširali i uzvikivali ‘O Zehra!’ To je bila samo Božija pomoć u čast hazreti Fatime koju smo dozivali.“ Ibrahim je nastavio: „Kada smo po pustinji vodali mladiće tamo-ovamo, i kada su se svi umorili, pao sam na sedždu i tražio sam pomoć od Gospodara, posredstvom Imama Mehdija, da nam pokaže put. Kada sam podigao glavu sa sedžde, svi su se osjećali neobično smireni. Većina ih je zaspala. Puhao je lagan povjetarac. Ja sam krenuo na stranu prema kojoj je puhao povjetarac. Nisam mnogo išao kada sam stigao do nasipa okolo artiljerije.“

„Da li imate nešto poručiti narodu?“

„Mi se stidimo naroda koji ne večera da bi tu hranu poslao vojnicima. Moje tijelo treba biti iskomadano da bih se mogao odužiti narodu.“

Zbog loma u nozi Ibrahim se nije mogao kretati. Nakon nekog vremena koje je proveo u bolnici došao je kući i oko šest mjeseci je bio daleko od bojnog polja. Ali za to vrijeme nije prestao sa društvenim i vjerskim akcijama u džamiji i sa omladinom iz mahale.

Amir Mondžar, Dževad Širazi

Ibrahim je u srednjoj školi zajedno sa svojim prijateljima osnovao hej'at (vjerski skup) Omladina islamskog jedinstva. On je bio uzrok dobra za mnoge prijatelje. Mnogo je preporučivao svojim prijateljima da za očuvanje vjerskog duha organizuju vjerske skupove, i to skupove na kojima će predavanja biti osnova.

Jedan od njegovih prijatelja nam je ispričao: „Godinama nakon Ibrahimovog šehadeta sam obavljao kulturne aktivnosti u džamiji Teherana. Jednog dana sam razmišljao o tome kako da povežemo omladinu sa džamijom i kulturnim aktivnostima. Iste te noći sam sanjao Ibrahima. Okupio je svu omladinu džamije i rekao: ‘Organizovanjem sedmičnog vjerskog okupljanja (hej'at) sačuvajte omladinu.’ Zatim je objasnio kako da to izgleda. Mi smo tako i postupili. Na početku nismo ni mislili da ćemo uspjeti, ali prošlo je mnogo godina od tog događaja, a mi se još uvijek družimo sa djecom na sedmičnim vjerskim okupljanjima. Način ophođenja Ibrahima sa omladinom u mahali je bio isti takav. On je omladinu, nakon njihovog približavanja sportu, približavao vjerskim okupljanjima u džamiji. Govorio je: ‘Ako mladići svoju ruku stave u ruku Imama Husejna, sve će biti riješeno. On će im sam pomoći.’

Ibrahim je u srednjoj školi počeo učiti madahi. I ostale je pozivao na to. Svake sedmice je zajedno sa šehidom Abdullah Masgarijem prisustvovao i učio madahi na vjerskom skupu Islamsko jedinstvo. Ova organizacija je bila

33 Spjev o odlikama, tugi i radosti Poslanika i Imama Ehlu-bejta.

mnogo više od jednog vjerskog skupa. Mnogo je uticala na vjerski i politički razvoj djece. Jedna od aktivnosti ovog skupa je bila pozivanje uleme kao što je Alame Muhamed Taqi Džafarija, hadžije Nedžefija, političkih i vjerskih ličnosti, kako bi se okoristili njihovim govorom. Zbog toga je obavještajna služba u vrijeme šaha bila posebno osjetljiva na ovaj vjerski skup i nekoliko puta je zabranila održavanje njegovih sastanaka.

Ibrahim je na tom vjerskom skupu započeo sa učenjem madahi i, također, dok je vježbao tradicionalni iranski sport. Vrhunac je dostigao za vrijeme Revolucije i poslije nje. Međutim, nešto što je uvijek poštovao je bilo to što je rekao: ‘Učim za svoju dušu. Pokušat ću da se više sam okoristim time i neću dozvoliti da imam drugi nijet osim nijeta da madahi učim u ime Gospodara.’“

Sjedio je na motoru. Počeo je melodično, ili dirljivo, recitovati stihove o hazreti Fatimi. Recitovao je veoma inspirativno i žalovito. Zamolio sam ga da te iste stihove, istom melodijom, recituje na skupu, ali nije pristao. Rekao je: „Na skupu ima medah³⁴, a ja svakako nemam ni lijep glas. Zaboravi na to.“

Međutim, ja sam znao da odbacuje svako djelo u kojem se, mimo Boga primijeti nešto drugo, ili ako bude uzrok da se prepoznaje. Imao je poseban običaj dok je recitovao. Nije pridavao važnost ozvučenju, ehu i (...) više puta je učio bez mikrofona. Pridavao je pažnju matemu i običajima vezanim za matem i govorio je: „Ehli-bejt je sve od sebe dao za islam. Mi barem možemo fino sprovesti matem.“

Učio bi na vjenčanjima i tevhidima kada bi primijetio da je potrebno da uči. Međutim, kada bi primijetio da osim njega ima neko ko može učiti, ne bi učio i više je volio slušati druge. Ibrahim je bio primjer mubarek hadisa od Imama Reze koji glasi: „Ko god zaplače zbog naših nedaća, i ko god

34 Osoba koja recituje spjev.

bude uticao da drugi plaću, ako to bude i jedna osoba, on će imati nagradu kod Gospodara. Kome god zbog naših nedaća oči orose, i ko pusti suzu, Gospodar će ga pridružiti nama na Ahiretu.“

Tokom matema bio je posebnog duhovnog stanja. Čak su i drugi, zahvaljujući njemu i njegovom tugovanju, imali fin osjećaj. Gdje god bi Ibrahim učestvovao tu bi se osjetio duh Kerbele.

Ibrahimove suze i jecanje bi uzrokovali poseban žal, jedan primjer toga je Erbein³⁵ 1982. godine, na vjerskom skupu zaljubljenika Imama Husejna. Mladići tog skupa nikada neće zaboraviti taj dan. Ibrahim je učio spjev o tegobama hazreti Zejneb na Kerbeli. Doprinio je skupu posebnim žarom i zanosom. Zatim se onesvijestio. Stanje koje su iskusili mladići tog dana je neponovljivo. Siguran sam da je zbog Ibrahimovog duhovnog izgaranja i produhovljenosti.

Ibrahim je govorio zanimljive stvari o madahi. Govorio je: „Madah učenjem mora očuvati ponos Ehli-bejta, mora birati riječi, ne treba učiti u skupu koji nije prigodan.“

Ibrahim se nikada nije smatrao medahom, ali gdje god bi učio, unosio bi posebno stanje. Nikada nije zaboravljao sjećanje na šehide. Pripremio je nekoliko stihova. U njima je opjevao šehide, a posebno šehida Askara Vasalija i Ali Gorbanija, i na većini programa je to učio.

Uoči tasua³⁶ u mesdžidu je organizovan veličanstveni matem. Ibrahim je na početku matema bio baš zagrijan. Međutim, poslije ga nisam vidio. Osamio se u jedan ćošak i tiho je tugovao. Program se odužio. Završen je u dvanaest navečer. Tokom večere su se svi okupili oko Ibrahima. Rekao sam: „Baš je bio dobar program.“

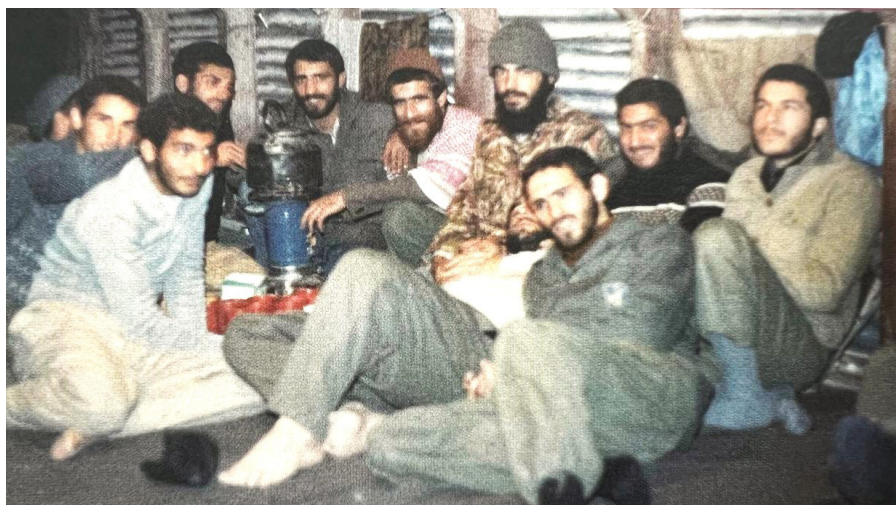
Svi mladići su se bili uživali u matem. Ibrahim nas je pogledao i

35 Obilježavanje četrdesetnica šehidima Kerbele.

36 Deveti dan muharema.

rekao: „Čuvajte svoju ljubav za sebe.“

Kada je vidio naša zbunjena lica, nastavio je: „Ovaj narod je došao da u programu hazreti Abbasa napuni svoju dušu za čitavu godinu. Oni će se umoriti ako se vaš program oduži. Nakon kratkog matema dajte večeru ljudima. Zatim, koliko god hoćete, nastavite sa matemom izražavajući ljubav njima. Nemojte dozvoliti da se narod umori na programu za Ehli-bejt.“

Vojno polje Gilana Garb. Komandant šehid Reza Dastvare sjedi naprijed u Sepahovoj uniformi.

Program hazreti Fatime

Grupa šhidovih prijatelja

Otišli smo na skup Madžma Zakerin, u džamiju Hadž Abul Fath. Na programu su se recitovali stihovi o odlikama hazreti Fatime koje je Ibrahim zapisivao. Na kraju programa je hadžija Ali Insani počeo učiti matem.

Ibrahim je nesvjesno prestao pisati stihove i glasno je zaplakao. Mnogo sam se iznenadio ovim Ibrahimovim djelom. Kada je program završen, krenuli smo kući. U putu je rekao:

„Kada čovjek bude na programu hazreti Fatime mora osjetiti njeno prisustvo, jer je program o njoj.“

Jednu noć nakon mog insistiranja otišli smo na neki program tobože o hazreti Zehri. Mislio sam da će se Ibrahim mnogo obradovati, jer je mnogo volio hazreti Fatimu. Madah je, da bi obradovao hazreti Fatimu, nabrajao pogrdne riječi. Nakon nekog vremena Ibrahim mi je naišaretio da izađemo vani. U putu sam rekao: „Osjećam da si se naljutio, je li tačno?“

Ibrahim nije imao onaj svakidašnji mir, okrenuo se prema meni i ljutito je mahao rukom:

„U ovim programima nema Gospodara, uvijek posjećuj programe gdje je riječ o Bogu i Ehli-bejtu.“

Nekoliko puta je ponovio ovu rečenicu. Poslije, kada sam pročitao mišljenje uleme o ovim programima, i nužnost očuvanja jedinstva među muslimanima, bilo mi je jasno Ibrahimovo pažljivo razmatranje.

U akciji Fathul Mobin, kada je Ibrahim ranjen, brzo smo ga prebacili u Dežful i smjestili u halu koja je pripadala ambulanti Armije. Tu je bilo mnogo ranjenika. U hali je bila velika gužva. Ranjenici su jaukali, niko nije imao mira. Napokon smo u jednom ćošku pronašli prazno mjesto gdje smo spustili Ibrahima. Medicinske sestre su previle Ibrahimu ranu na vratu i nozi.

U toj situaciji su svi bili iznervirani, jaukanje ranjenika je bilo glasno. Odjednom je Ibrahim glasno počeo učiti. Recitovao je lijepe stihove koji su veličali hazreti Fatimu, jer je i šifra akcije bila njeno časno ime. Nekoliko minuta je u sobi vladala čudna tišina. Nijedan ranjenik nije jadikovao. Kao da su svi problemi bili riješeni. Na koju god stranu bi pogledao, vladao je mir. Ranjenici i medicinske sestre su lili suze i svi su se umirili. Ibrahim je završio sa učenjem.

Jedna doktorica, koja je bila malo starija od ostalih, i koja nije nosila fino mahramu, mu je prišla. Na nju je to mnogo uticalo.

Polahko je rekla: „Ti si kao moj sin. Žrtvujem se za vas mladiće.“

Zatim je sjela i poljubila Ibrahima u čelo. Ibrahimov izgled se mogao samo zamisliti. Zacrvenile su mu se uši. Zatim je od stida posteljину navukao na lice.

Ibrahim je uvijek govorio: „Rješenje svih problema je, nakon oslonca na Boga, uzdanje u posredstvo Imama, a naročitu hazreti Fatimu.“

Otišli smo Ibrahimu u posjetu u bolnicu Nadžmije. Sjedili smo zajedno. Ibrahim je zatražio dozvolu i počeo učiti matem o hazreti Fatimi. Dva doktora su došla i iz daljine ga posmatrala. Iznenadeno sam upitao: „Šta je bilo?“

„Ništa. Mi smo bili u avionu zajedno sa ovim momkom. Neprestano je gubio svijest i dolazio sebi, ali je i u tom stanju, dirljivim glasom, učio madahi i veličao hazreti Fatimu.“

Ljeto osamdeset i druge godine

Murteza Parsaijan

U ljeto 1982. godine, dok je zbog ranjavanja boravio u Teheranu, Ibrahim je počeo tragati za problemima odgoja i obrazovanja, kako bi ih riješio. Učestvovao je na kursovima za usavršavanje. Također je u tom kratkom periodu obavio nekoliko programa i kulturnih aktivnosti.

Pomoću štaka se penjao i silazio stepenicama glavnog ureda odgoja i obrazovanja. Prišao sam mu i nazvao selam.

„Ibro, šta ima? Ako ti nešto treba, reci. Ja sam na raspolaganju.“

„Ne, ovo sam trebam završiti.“

Zatim je otišao u nekoliko kancelarija radi potpisa. Kada je završio svoj posao, i htio izaći iz zgrade, upitao sam ga: „Kakav je to papir zbog kojeg si se toliko namučio?“

„Jedan čovjek je bio dvije godine profesor, ali još uvijek ima problema oko radnog odnosa. Riješio sam njegov problem.“

„Je li neki borac?“

„Ne bih rekao, ali je tražio od mene da mu pomognem. Vidio sam da to mogu odraditi, zato sam došao.“ Zatim je nastavio: „Čovjek treba, koliko god može, pomagati Božijim robovima, naročito ovom finom narodu koji mi imamo. Koliko god možemo pomoći, moramo im pomoći. Zar nisi čuo da je Imam Homeini rekao: ‘Sve što imamo je zahvaljujući narodu.’“

Svi u mahali su poznavali Ibrahima. Nakon prvog susreta sa njim svako bi ga zavolio. Ibrahimova kuća je uvijek bila puna prijatelja. Borci, kada su se vraćali sa linije, prvo bi malo svratili do Ibrahima, pa tek onda išli svojim kućama.

Jednog dana u džamiju Mohamadije (šehida) imam džemata nije došao. Na insistiranje naroda Ibrahim je prešao pred džemat. Kada je hadžija to čuo, veoma se obradovao i rekao: „Da sam i ja bio prisutan, bila bi mi čast klanjati iza gospodina Hadija.“

Vidio sam Ibrahima kako uz pomoć štaka hoda po sokaku. Nekoliko puta je podigao i spustio glavu gledajući u nebo.

Prišao sam mu i upitao ga: „Šta je bilo, Ibro?“

Prvo mi ništa nije odgovorio, ali je, nakon mog insistiranja rekao: „Do sada je svaki dan jedan Božiji rob dolazio zbog problema, a ja bih, koliko sam bio u mogućnosti, rješavao njegov problem. Ali od jutros nikoga nema. Strahujem da sam učinio nešto loše zbog čega mi je Bog uskratio blagodat služenja ljudima.“

Način odgoja

Dževad Madžlesirad i Mehdi Hasankomi

Naša kuća se nalazila nedaleko od Ibrahimove. Tada sam imao šesnaest godina. Svaki dan sam se igrao odbojke sa jaranima u sokaku, a zatim bismo išli na krov i igrali se sa golubovima.

Tada sam imao oko stotinu i sedamdeset golubova. Kada bi bilo vrijeme ezana, moj brat je išao u džamiju, ali ja nisam bio kao on. Bilo je poslijepodne, igrali smo odbojke. Ibrahim je sa štakama stajao ispred kućnih vrata i posmatrao nas kako se igramo. Odjednom se lopta otkotrljala do Ibrahima.

Otišao sam po loptu. Ibrahim je uzeo loptu u ruke. Zatim je lijepo okrenuo loptu na palcu i rekao: „Izvolite, gospodine Dževade.“

Veoma sam se iznenadio kako zna moje ime. Do kraja igre sam gledao u Ibrahima i razmišljao odakle zna moje ime. Nakon nekoliko dana smo ponovno igrali odbojke. Ibrahim je prišao i rekao: „Drugari, mogu li i ja igrati sa vama?“

„Izvolite, zar znate igrati odbojke?“

„Ako ne budem znao, naučit ću od vas.“

Ostavio je štake na stranu i šepajući je prišao i počeo igrati. Do tada nisam vidio da neko tako dobro igra. On je još uvijek bio ranjen. Bio je primoran stajati na jednom mjestu. Ali je veoma dobro udarao loptu. Također je jako dobro branio lopte. Navečer sam pitao brata:

„Poznaješ li gospodina Ibrahima? Kako dobro igra odbojku!“

Moj brat se nasmijao i rekao: „Još uvijek ga nisi upoznao?! Ibrahim je bio prvak srednjih škola u odbojci. Bio je prvak i u hrvanju.“

„Ozbiljno? Što onda ništa nije rekao?“

„Ne znam, samo znaj da je veoma velik čovjek.“

Nakon nekoliko dana, kada smo opet igrali odbojke, došao je Ibrahim. Obje strane su željele da bude u njihovom timu.

Počeli smo igru.

Kako je samo dobro igrao. Na kraju igre se iz džamije začuo ezan za podne-namaz. Ibrahim je ostavio loptu i rekao: „Djeco, hoćete li da idemo u džamiju?“

„Da.“

Zatim smo zajedno otišli da klanjamo u džematu. Prošlo je nekoliko dana i mi smo mnogo zavoljeli Ibrahima. Zbog njega smo išli u džamiju. Jednom nas je pozvao i na ručak.

Mnogo smo pričali. Nakon toga sam svaki dan bio sa njim. Ako bi jedan dan prošao da ga ne vidim, poželio bih ga. Stvarno bih se rastužio. Jednom smo zajedno otišli na tradicionalni sport.

Ukratko, mnogo mi se svidio njegov ahlak i njegovo ophođenje. On nas je na prijateljski način privukao u džamiju i na namaz.

Bilo je pred kraj Ibrahimovog bolovanja. Htio se vratiti na bojno polje. Jednu noć smo sjedili u sokaku. Počeo mi je pričati o dječacima od trinaest i četrnaest godina u akciji Fatholmobin. Tako je pričao a onda je na kraju, u jednoj rečenici, rekao svoju misao:

„Oni se, iako su mlađi od tebe, uzdajući se u Boga, veoma hrabro bore. A ti sjediš ovdje i gledaš u nebo šta ti rade golubovi.“

Sutradan sam pustio sve golubove.

Zatim sam krenuo na bojno polje. Od tog događaja je prošlo mnogo godina. Sada, kada sam stručnjak u obrazovanju, shvatam koliko je Ibrahim tačno i precizno obavljao odgojna djela. Kako je lijepo upućivao na dobro i odvrćao od zla. Ibrahim je tako dobro postupao da je postao uzor onima kojima je struka odgoj. I to u vrijeme kada nije bilo ni riječi o odgojnim metodama.

Bila je polovina mjeseca ša'bana. Izašao sam sa Ibrahimom u sokak. Bilo je veoma lijepo ukrašeno. Djeca iz mahale su bila okupljena na kraju sokaka. Kada smo im prišli, igrali su karata i kladili se.

Ibrahim se razočarao kada je to vidio, ali nije ništa rekao. Prišao sam, predstavio Ibrahima i rekao:

„Ovaj čovjek je moj prijatelj i prvak je u odbojci i hrvanju.“

Dječaci su se poselamili sa Ibrahimom. Zatim mi je Ibrahim nekako, da niko ne primijeti, dao novac i rekao: „Idi kupi deset sladoleda i brzo se vrati.“

Tu noć se Ibrahim sprijateljio sa dječacima naše mahale sa nekoliko sladoleda, razgovorom i smijehom. Na kraju je rekao da je igra karti i klađenje haram. Kada smo izlazili iz sokaka, sve karte su bile poderane i pobacane u kanalizaciju.

Lijepo ophođenje

Grupa šehidovih prijatelja

Prolazili smo ulicom 17. šahrivar. Sjedio sam na motoru iza Ibrahima. Iznenada je, jureći iz sokaka, skrenuo neki motorista i ušao u ulicu ispred nas. Ibrahim je naglo zakočio. Mladić, koji je vozio motor, i koji nije bio prikladno obučen, je počeo vikati:

„Hej, šta radiš?“

Zatim je zaustavio motor i ljutito nas pogledao. Svi su znali da je on kriv. Ja sam volio da Ibrahim sa svojim snažnim tijelom siđe i odgovori mu. Ali se Ibrahim samo osmjehnuo na njegovo loše ponašanje i rekao mu: „Selam, jesi li se umorio?“

Iznervirani motorista se iznenadio. Kao da nije očekivao takav odgovor. Malo je zastao, pa je rekao: „Selam, izvinite, oprostite.“

Zatim je otišao. I mi smo nastavili svojim putem. Ibrahim je usput počeo pričati. Odgovorio je na moje pitanje koje sam zamislio.

„Jesi li vidio šta se dogodilo? Jedan selam je riješio čovjekovu srdžbu. Čak se i izvinio. Ali, da sam vikao i svađao se sa njim, ništa osim nerviranja i lošeg ponašanja ne bih postigao.“

Ibrahimov način pozivanja na dobro i odvrćanja od zla je bio vrlo zanimljiv. Ako bi htio reći nemoj činiti neko djelo, nastojao je da to kaže indirektno. Navodio je razloge zašto je to djelo loše sa medicinske i socijalne i (...) strane, kako bi sama osoba shvatila to što je bilo potrebno shvatiti. A

zatim bi navodio i vjerske razloge.

Jedan od Ibrahimovih prijatelja je bio zaljubljen u djevojku. Neprestano je naginjao neprikladnim djelima i ponašanju. Njegovi prijatelji, galamom i prekidanjem veza sa njim, nisu uspjeli promijeniti njegovo ponašanje. U toj situaciji je rijetko ko komunicirao sa njim. Ali se Ibrahim veoma prijatno ponašao sa njim. Čak ga je dovodio sa sobom u zurhanu i pred ostalima ga je veoma poštovao.

Nakon nekog vremena Ibrahim je počeo pričati sa njim. Prvo je pokušao u njemu probuditi čast i čednost i rekao mu je: „Ako neko bude išao za tvojom sestrom i majkom, i ako ih bude uznemiravao, šta ćeš uraditi?“

On je ljutito odgovorio: „Iskopat ću mu oči.“

Ibrahim je staloženo rekao: „Momče, ti koji toliko cijeniš čast i čednost svojih ukućana, zašto radiš to loše djelo?“ Zatim je nastavio: „Ako svako bude išao za tuđim ženama, društvo će biti uništeno, ništa neće biti kako treba.“

Zatim mu je pričao o tome kako je gledanje u nemahram³⁷ osobu haram. Rekao je Poslanikov, s.a.v.s., hadis koji kaže: „Oborite pogled da biste vidjeli čuda.“

Zatim je naveo još dokaza. Taj mladić se složio sa tim. Zatim je rekao: „Donesi svoju odluku, ako hoćeš da budeš prijatelj sa nama, moraš napustiti takve postupke.“

Lijepo ophođenje i argumenti koje je Ibrahim naveo je uticalo da se mladić promijeni. On je postao jedan fini mladić mahale. Napustio je sva loša djela. Taj momak je bio jedna osoba koju je Ibrahim, lijepim ophođenjem i navođenjem argumenata i razgovorom u pravo vrijeme, promijenio. Jedan od sokaka naše mahale se danas zove po imenu tog mladića.

37 Osoba s kojom se može stupiti u brak.

Bila je jesen 1982. godine. Motorom smo išli prema kružnom toku Azadi. Htio sam odvući Ibrahima na autobusku stanicu na zapadu Teherana, jer je htio ići na front. Jedan moderni automobil je prošao pored nas. Suvozač je bila žena koja nije nosila fino hidžab. Pogledala je Ibrahima i opsovala mu.

Ibrahim je rekao: „Požuri za njima.“

Požurio sam za njima. Zatim smo im pokazali da skrenu u stranu. U sebi sam pomislio: „Sigurno će se sada posvađati.“

Automobil se zaustavio pored ulice. I mi smo stali pored njega. Čekao sam da vidim Ibrahimovu reakciju. Ibrahim je stao nekoliko trenutaka i zatim se prijatno poslemio sa vozačem.

Vozač, koji je vidio nas i ponašanje svoje supruge, nije očekivao ovako lijep pozdrav. Nakon odgovora na selam, Ibrahim je rekao: „Izvinite, vaša supruga je opsovala mene i svakog ko ima bradu. Htio sam je pitati.“

Vozač je prekinuo Ibrahima i rekao: „Moja supruga je pogriješila, pretjerala je.“

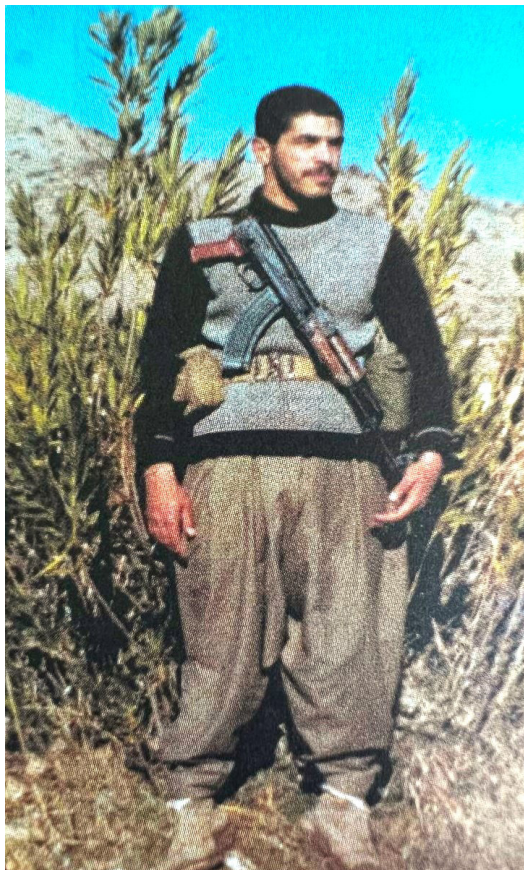
Ibrahim je rekao: „Nemojte tako, gospodine. Samo sam htio pitati da li ja nešto moram uraditi što ona očekuje? Ili sam ja uradio nešto loše pa se tako ophodila prema meni?“

Vozač uopće nije očekivao ovakvo postupanje. Izašao je iz automobila. Poljubio je Ibrahima i rekao: „Ne, dragi prijatelju, vi niste ništa pogriješili. Mi smo pogriješili. Zaista nas je stid.“

Nakon mnogo izvinjenja je otišao.

Ovakvo Ibrahimovo ponašanje i postupci, i to u pravo vrijeme, su bili nama zaista čudo. Međutim, ovakvim djelima nam je pokazivao pristojno i lijepo ponašanje sa ljudima. Uvijek je govorio: „U životu je uspješniji čovjek koji je strpljiv, naspram tuđe ljutnje, i koji djeluje logično.“

To je bila tajna njegovog uspjeha u ophođenju. Način njegovog ponašanja je mene podsjećao na ovaj ajet: „A robovi Milostivoga su oni koji po Zemlji mirno hodaju, a kada ih bestidnici oslove, odgovaraju: ‘Mir vama!’“³⁸

Šehid Ibrahim Hadi

38 “Furkan“, 63.

Događaj sa zmijom

Mehdi Amuzade

Bilo je deset sati navečer. Igrali smo fudbala u sokaku. Ibrahimovo ime sam čuo od drugara iz mahale, ali ga do tada nisam sreo. Igrali smo se. Vidio sam da nam se neko sa štakama približava. Obzirom da je imao dugu bradu i da je bio ranjen, shvatio sam da je on. Zastao je pored sokaka i posmatrao našu igru. Neko od mladića je upitao: „Ibro, hoćeš li da igraš sa nama?“

„Ja ne mogu sa ovom nogom, ali ako hoćete, mogu biti golman.“

Ja sam veoma dobro igrao, ali kako god sam pokušavao, nisam mu uspio dati gol. Igrao je kao profesionalac. Nakon pola sata, dok mu je lopta bila pod nogom, je rekao: „Djeco, šta mislite da li je sada kasno, možda ljudi hoće spavati?“

Pokupili smo golove i loptu. Zatim smo sjeli sa gospodinom Ibrahimom. Svi su pitali: „Možete li nam pričati o doživljajima na frontu?“

Tu noć sam čuo čudan doživljaj koji nikada neću zaboraviti. Gospodin Ibrahim je govorio:

„Sa Dževadom Afrasjabijem smo otišli na zapadno područje u izviđanje neprijateljskih položaja. Bila je ponoć, mi smo se sakrili u blizini iračkih rovova. Zatim je svanulo. Dok smo dovršavali izviđanje neprijateljskih položaja, odjednom sam ugledao jednu veliku zmiju da ide tačno ka našem skrovištu. Do tada nisam vidio tako veliku zmiju. Dah mi je zastao u grlu. Nismo mogli ništa uraditi. Da smo pucali na zmiju, odali bismo

se, da smo pobjegli, Iračani bi nas vidjeli. Zmija nam se brzo približavala. Nismo imali vremena za razmišljanje. Progutao sam pljuvačku.

Uplašen sam sjeo i zatvorio oči. Proučio sam Bismillu, a zatim sam zamolio Boga u čast hazreti Fatime da nam pomogne. Vrijeme je sporo prolazilo. Nakon nekoliko trenutaka Dževad me je udario u ruku. Otvorio sam oči. Iznenaden sam vidio kako je zmija promijenila svoj pravac. Prvo nam se približila, a zatim se i udaljila od nas.“

Tu noć nam je Ibrahim ispričao i nekoliko smiješnih doživljaja. Mnogo smo se smijali.

Zatim je rekao: „Nastojte da se ne igrate kasno navečer kada ljudi hoće da odmaraju.“

Od tada sam svaki dan htio da budem sa Ibrahimom. Čak, kada sam saznao da ujutro ide na sabah-namaz u džamiju, i ja sam išao zbog njega. Ibrahimov uticaj na mene, i na ostalu djecu mahale, je bio toliki da smo i mi počeli, kao i on, polahko i precizno klanjati. Nakon nekog vremena, kada je otišao na front, nismo mogli podnijeti rastanak sa njim, pa smo i mi otišli za njim.

Božije zadovoljstvo

Abas Hadi

Jedna od Ibrahimovih posebnih osobina je bila ta da niko nije znao šta radi. Znali su tek oni koji su bili sa njim i sami vidjeli njegova djela.

A ni on nikada nije pričao o svojim djelima, dok to nije bilo neophodno. Uvijek je govorio:

„Djelo koje se uradi radi Božijeg zadovoljstva se više ne treba spominjati!“ Ili: „Problem naših djela je to što radimo za svačije zadovoljstvo osim Božije.“

Imam Ali, a.s., kaže: „Ko god pročisti svoje srce i djela od svega osim od Boga, pridobit će Božiju pažnju.“³⁹

Također, velikani u većini svojih govora spominju ovo: „Ako neko djelo bude radi Gospodara, bit će vrijedno. Svaki dah koji čovjek na dunjaluku udahne za nešto osim Gospodara će mu štetiti na Ahiretu.“

Dok je Ibrahim bio ranjen, otišli smo u jednu zurhanu u Teheranu. Sjeli smo u jedan kutak. Kada bi ušao ugledni sportista muršid, udario bi o zvono i na trenutak bi sport bio prekinut. Taj koji je tek ušao bi izdaleka mahnuo rukom sportašima i sa osmijehom na licu bi sjeo na svoje mjesto. Ibrahim je precizno gledao pokrete ljudi, zatim se okrenuo prema meni i polahko mi rekao:

„Vidiš li ove ljude koliko se raduju jednom zvonu?“ Zatim je nastavio: „Neki ljudi su zaljubljeni u zvono zurhane. Da su bili ovoliko

39 “Gurerulhikem“, str. 538.

zaljubljeni u Gospodara, koliko su zaljubljeni u zvono, više ne bi bili na zemlji, nego bi lebdjeli po nebesima.“

Zatim je dodao: „Takav je svijet, dok je čovjek zaljubljen u dunjaluk i prilijepljen uz njega, stanje mu je takvo. Ali, ako čovjek uzdigne glavu prema nebesima, i radi samo radi Božijeg zadovoljstva, budi siguran da će mu se promijeniti život, i tek će shvatiti smisao života.“

Potom je nastavio: „U zurhani mnogi žele da vide ko je od koga jači i ko se brže umori. Ako nekada postaneš vodič tradicionalnog sporta, čim primijetiš da se neko umorio u ime Boga, promijeni ritual. Ja sam nekada bio vodič u sportu i nisam to uradio, iako nisam ništa htio time reći, ali sam bez razloga postao poznat među omladinom. Ali ti nemoj tako postupati.“

Ibrahim je govorio: „Čovjek mora sve poslove, čak i svoje privatne, raditi radi Božijeg zadovoljstva. Znaj da je čitav kosmos stvoren radi tebe, i šta god želiš mimo Boga, gubitnik si.“

Bio je petak pred zoru.

Ibrahim se sav krvav vratio kući. Polahko je ušao i presvukao se. Nakon što je klanjao, rekao mi je: „Abase, ja odoh na sprat da spavam.“

Pred podne je neko kucao na vrata. Bez prekida je udarao u vrata. Naša majka je otišla da otvori. Bila je naša komšinica. Nakon što se poselamila sva uzrujana je rekla: „Zar je taj vaš Ibrahim vršnjak moga sina!? Sinoć je motorom odveo mog sina vani, napravili su sudar i moj sin je slomio nogu!“

Zatim je nastavila: „Draga moja, ja sam sina upisala u najbolju srednju školu. Ne želim da se druži sa ljudima kao što je vaš sin!“

Naša majka nije znala o čemu se radi. Veoma se rastužila.

Izvinila se i iznenađeno rekla: „Ja ne znam o čemu ti govoriš, ali dobro, prenijet ću Ibrahimu. Ti oprosti.“

Ja sam čuo njihov razgovor. Potrčao sam na sprat. Probudio sam Ibrahima i pitao ga: „Brate, šta si uradio?“

„Što, šta se desilo?“

„Napravio si sudar?“

Odjednom je ustao i iznenađen upitao: „Sudar? Šta pričaš?“

„Zar nisi čuo? Došla je Muhamedova majka. Vikala je i derala se.“

Ibrahim je malo razmislio i rekao: „Aha, hvala Bogu, nije ništa bilo strašno.“

Popodne istog tog dana Muhamedova majka i otac su došli sa buketom cvijeća i kolačima u posjetu Ibrahimu. Komšinica se neprestano izvinjavala. Moja majka je iznenađeno rekla: „Hadžinice, šta je sad ovo, jutros pričaš onako, a sad ovako?“

Ona je neprestano ponavljala: „Tako mi Boga ne znam šta da kažem od stida. Muhamed nam je sve ispričao. Da gospodin Ibrahim nije došao, ne znam šta bi mi se desilo.“

Mladići iz mahale su, da se mi ne bismo nasikirali, rekli: „Ibrahim i Muhamed su bili zajedno i napravili su sudar. Hadžinice, meni je veoma žao što sam tako brzo povjerovala, molim vas, oprostite mi. Rekla sam i Muhamedovom ocu da je veoma ružno. Gospodin Ibrahim je prije nekoliko mjeseci ranjen i još uvijek nije dobro, a mi mu nismo otišli u posjetu. Zato smo vam došli.“

Majka je upitala: „Meni nije jasno, šta se desilo vašem Muhamedu?“

Ta žena je nastavila: „U petak u ponoć su djeca iz basidža džamije bila na zaduženju na punktu. Muhamed je bio nasred ulice sa drugarima. Odjednom je nesvjesno pritisnuo okidač na puški. Metak ga je pogodio

u nogu. Ranjen u nogu pao je nasred ulice i mnogo je krvario. Tada je motorom stigao gospodin Ibrahim. Brzo je prišao Muhamedu i zajedno sa jednim svojim prijateljem mu je svezao ranu na nozi. Zatim ga je prevezao u bolnicu.“

Komšinica je završila sa pričom. Okrenuo sam se i pogledao u Ibrahima. Smiren je sjedio u jednom kutku sobe. Ibrahim je dobro znao da onaj, ko zbog Božijeg zadovoljstva uradi neko djelo, ne treba obraćati pažnju na ono što narod priča.

Sjedi: šehid Ali Khoramdel (u bijeloj kapi). Strah je bila riječ koja za Alija nije imala značenje. Jednom, kada je zajedno sa drugima otišao na izviđanje, vidio je da više nemaju hrane. U ponoć se Ali odvojio od grupe i nakon sahat vremena se vratio sa jednom zdjelom punom skuhanе piletine. Poslije smo saznali da je to donio iz iračke kuhinje. Za vremena zurhane je bio sa Ibrahimom i za vrijeme rata se nije ni trenutak odvajao od njega. Ali se osamdeset i šeste godine pridružio svojim prijateljima šehidima.

Iskrenost

Abas Hadi

Razgovarao sam sa Ibrahimom o sportu.

Rekao je: „Kada god sam išao na trening ili na prvenstvo u hrvanju, uvijek sam imao abdest. Uvijek sam, također, prije prvenstva hrvanja klanjao dva rekata namaza.“

„Kakav namaz?“

„Dva rekata mustehab namaza. Tražio sam od Boga da slučajno koga ne obrukam na prvenstvu.“

Ibrahim se nikada nije približavao grijehu. Zbog toga je bio primjer svim prijateljima. Čak i ako bi se na nekom mjestu pričalo o grijehu, brzo bi mijenjao temu. Kada god bi vidio da drugi ogovaraju nekog, neprestano bi govorio: „Proučite salavat.“ Ili bi na bilo koji način skretao temu razgovora. Nikada nije govorio loše o drugima, osim ako bi ga želio uputiti.

Nikada nije oblačio usku odjeću ili majicu kratkih rukava. Većinom je sebi zadavao teške obaveze. Kada smo ga pitali za razlog tome, govorio je: „Ti poslovi su potrebni zbog čovjekovog nefsā.“

Šehid Džafer Džangravi je pričao: „Kada je hej’at završio, sjeli smo svi zajedno i pričali. Ibrahim je u drugoj sobi sjedio sam i bio je u svom svijetu. Kada su se svi razišli, otišao sam kod Ibrahima. Nije ni primijetio da sam ja tu. Iznenađeno sam gledao kako se svako malo iglicom boca u lice i očni kapak. Odjednom sam ga upitao: ‘Šta to radiš, Ibro?’ Tek je primijetio da

sam ja tu. Skočio je sa svoga mjesta i došao sebi. Nakon nekoliko trenutaka je rekao: 'Ništa, ništa, nije ništa.'

Rekao sam: 'Ibro, ne može tako, moraš mi reći zašto si se ubadao iglicom u lice.' Staložen i tužan mi je rekao: 'Tako kažnjavam oči kada pogledaju u nemahreme.'

Tada nisam shvatao šta je Ibrahim radio, šta mu te riječi znače, ali poslije, kada sam pročitao historiju života velikana, shvatio sam da su se oni kažnjavali kako bi sebe spriječili od činjenja grijeha.“

Još jedna njegova posebna osobina je bila udaljavanje od nemahrema. Ako je htio pričati sa ženom nemahrem, čak ako je ona bila iz rodbine, nikako je ne bi gledao u lice, oborio bi glavu dok bi razgovarao. Kako kažu njegovi prijatelji: „Ibrahim je bio alergičan na nemahreme.“

I kako je divno rekao Imam Muhamed Bakir, a.s.: „Razgovor sa nemahrem ženama je jedan metak šejtanski.“

Ibrahim je, također, mnogo obraćao pažnju na ugošćavanje. Uvijek je pozivao svoje prijatelje kući i častio ih jelom. Dok je bio ranjen i oporavljao se kod kuće, svaki dan bi pripremao jela i pozivao bi svoje posjetioce na sofri i častio ih. U tome je mnogo uživao.

Govorio bi prijateljima: „Mi smo samo sredstvo, ovo je vaša nafaka. Nafaka vjernika je berićetna.“

Isti takav je bio u hej'atima i vjerskim skupovima. Kada bi primijetio da domaćin ima problema da obezbijedi hranu, bez ikakva razgovora bi naručio hranu za sve goste.

Govorio je: „Program za Imama Husejna, a.s., mora biti u svemu savršen.“

Noćima uoči petka je, nakon programa basidža, spremao večeru

omladini. Nakon večere bismo svi zajedno išli zijaretiti hazreti Abdulazima ili bismo išli u Behešti Zahru. Iako je brzo prošao taj lijepi period, omladina basidža i hej'ata nikada to neće zaboraviti.

Jednom sam pitao Ibrahima: „Brate, otkud ti toliki novac? U prosvjeti mjesečno zarađuješ dvije hiljade tumana, ali mnogo više trošiš za druge.“

Pogledao me u lice i rekao: „Bog daje nafaku. U ovim programima sam ja samo sredstvo. Ja sam od Gospodara tražio da nikada moj džep ne bude prazan, i On mi, odakle se i ne nadam, daje kako bi to mogao iskoristiti za hajr djelo.“

Želje naroda i Božija blagodat

Grupa šehidovih prijatelja

Bio sam sa Ibrahimom.

Vraćali smo se motorom kući. Jedan starac je sa porodicom stajao pored ulice. Podigao je ruku i ja sam stao. Pitao je za adresu nekog mjesta. Nakon što smo mu kazali adresu, počeo je pričati o svojim problemima. Na izgledu mu se vidjelo da nije ni narkoman, a ni prosjak. Ibrahim je sišao sa motora, pregledao džepove, ali nije imao ništa.

Meni je rekao: „Amire, imaš li išta sa sobom?“

I ja sam provjerio džepove. To je bila potpuna slučajnost, jer nisam imao ništa novca.

Ibrahim je rekao: „Provjeri ponovno, molim te.“

Pogledao sam, ali stvarno nisam imao ništa. Izvinili smo se starcu i nastavili smo svojim putem. Usput sam u ogledalu motora vidio Ibrahima da plače. Nije bilo hladno, da mu zbog toga teku suze, skrenuo sam u stranu i iznenađen upitao: „Ibro, je li to plačeš?“

Obrisao je suze i rekao: „Nismo uspjeli pomoći čovjeku koji je bio u potrebi.“

„Pa nismo imali novca, to više nije grijeh.“

„Znam, ali mnogo mi ga je bilo žao. Nismo imali priliku da mu pomognemo.“

Ništa mu nisam rekao. Nastavio sam dalje, ali sam mu zavidio na ljepoti njegove produhovljenosti. Sutradan sam vidio Ibrahima.

„Više nikada ne izlazim iz kuće bez novca, da mi se ne bi ponovio jučerašnji slučaj.“

Ibrahimovo rješavanje problema drugima je mene podsjećalo na jedan lijep hadis od Imama Husejna, a.s., koji kaže: „Biti na usluzi narodu je Božija blagodat vama. Nemojte uskraćivati obavljanje toga, jer se ta blagodat može uništiti. Ne odbijajte to, jer se ta blagodat može izgubiti.“⁴⁰

Bilo je to pred kraj Ibrahimovog liječenja. Nazvao me je i nakon pozdrava me upitao: „Treba li ti danas automobil?“

„Ne treba, stoji pred kućom neiskorišten.“

Zatim je došao, uzeo auto i rekao: „Do ikindije ću se vratiti.“

Poslije podne je vratio auto. Pitao sam: „Gdje si išao?“

„Nigdje, prevezio sam putnike.“

Kroz smijeh sam mu rekao: „Šališ se?“

„Ne šalim se, a sada, ako nemaš nikakvih obaveza, dođi sa mnom da idemo negdje. Trebaš mi.“

Dok sam se vraćao u kuću, rekao mi je: „Ako imate nešto što ne koristite, kao što je riža ili ulje, ponesi sa sobom.“

Donio sam malo riže i ulja. Zatim smo otišli ispred jedne prodavnice. Ibrahim je kupio malo mesa, pileline.

Shvatio sam da je to kupio od novca koji je danas zaradio prevozeći putnike, jer je prodavaču dao siću. Zatim smo zajedno otišli u južni dio grada i svratili kod nekoliko porodica. Ja ih nisam poznavao. Ibrahim bi pokucao, 40 “Bihar”, 78. tom, str. 121.

predavao robu i govorio:

„Mi smo došli sa fronta, ovo je vaš udio. Ibrahim je sa njima postupao na način da se uopće ne postide. Također, uopće nije spominjao sebe.“

Poslije sam saznao da su to bili domovi nekoliko boraca. Muškarci tih porodica su bili na frontu, zato se Ibrahim brinuo za njih. Njegova djela su me podsjećala na govor Imama Sadika, a.s., koji kaže: „Trud radi pomaganja narodu je bolji od sedamdeset tavafa oko Kabe i utiče da budete sačuvani na Sudnjem danu.“⁴¹

Ovaj nurli hadis je osvjetljavao put Ibrahimu. On je ulagao sav svoj trud da bi ljudima riješio probleme.

U periodu srednje škole Ibrahim je popodne išao na bazar da radi. Saznao je da im jedan komšija ima velikih finansijskih problema. Pored toga što su izgubili glavu porodice, nisu imali koga da ih obezbijedi. Ibrahim nije nikome ništa govorio. Svaki mjesec, kada bi dobio svoju platu, većinu potreba te porodice bi obezbijedio. Kada god bi se u kući napravilo viška hrane, nosio bi i toj porodici. To je tako godinama trajalo sve do Ibrahimovog šehadeta i niko osim njegove majke nije znao za to.

Jedan čovjek je došao kod Ibrahima. Ranije je radio kao čajdzija, a sada je ostao bez posla. Tražio je novčanu pomoć. Ibrahim je od nekoliko prijatelja umjesto novčane pomoći tražio posao koji priliči tom čovjeku. On je radio šta god je mogao kako bi riješio probleme ljudi. Ako nije mogao sam to učiniti, tražio bi od svojih prijatelja pomoć. Ali je pazio da, pomažući ljudima, ne pravi prosjake od njih. Ibrahim je uvijek govorio prijateljima: „Riješite probleme onima koji imaju potrebu, prije nego što pruže ruku prema vama.“

Pomagao je svakom prijatelju koji je imao neki problem ili za koga

41 “Bihar”, 74. tom, str. 318.

god je pretpostavljao da ima finansijskih problema. I to tajno, prije nego što bi i zatražili.

Govorio je: „Meni trenutno ne treba. Pozajmit ću vam. Kad god budeš mogao, vrati mi. Ovo je pozajmica.“

Ibrahim nije računao da će mu taj novac biti vraćen. On je pomažući ljudima mnogo pazio na njihov obraz. Uvijek se ponašao na način da se ta osoba ne postidi.

Velikani savjetuju: „Da biste riješili svoje probleme, rješavajte tuđe.“ Također savjetuju: „Koliko god možete, dijelite narodu hranu, jer tako ćete riješiti i mnoge svoje probleme.“

Bio je mjesec ramazan pred akšam. Ibrahim je došao kod nas kući i nakon selama i pozdrava, uzeo je od mene jednu šerpu. Zatim je otišao u aščinicu. Otišao sam po njega i rekao mu:

„Dragi Ibro, glavuša za iftar. Odlično!“

„Upravu si, ali neću sebi.“

Uzeo je jednu čitavu glavu i nekoliko hljebova. Kada je izašao, Iradž je došao na motoru. Ibrahim je sjeo i pozdravio se. U sebi sam pomislio: „Sigurno se nekoliko prijatelja okupilo i hoće zajedno da iftare.“

Naljutio sam se što me nije ni ponudio. Sutradan sam vidio Iradža i pitao ga: „Gdje ste otišli jučer?“

„Na kraju sokaka iza parka Čeheltan je bila jedna mala kuća. Pokucali smo i dali im hranu. Starac i djeca, koji su izašli iz kuće, su se mnogo zahvalili. Oni su poznavali Ibrahima, a bili su veoma siromašna porodica. Zatim sam Ibrahima vratio kući.“

Prošlo je dvadeset i šest godina od šehadeta Ibrahima. Sanjao sam

ga. Došao je u Teheran jednim vojnim vozilom. Nisam znao šta da radim od sreće. Ibrahimovo lice je bilo veoma osvjetljeno. Prišao sam mu i zagrlili smo jedan drugog. Od sreće sam uzvikivao:

„Prijatelji, dođite. Ibrahim se vratio.“

Ibrahim je rekao: „Dođi, sjedi u auto, imamo mnogo posla.“

Zajedno smo otišli do jedne visoke zgrade. Inženjeri i vlasnik objekta su se poselamili sa Ibrahimom. Svi su ga dobro poznavali. Ibrahim je prišao vlasniku objekta i rekao:

„Ja sam došao da vam preporučim ovog gospodina Sejjeda. Daj mu jedan od ovih stanova.“

Zatim je pokazao na jednu osobu koja je stajala malo dalje od nas.

Vlasnik objekta je rekao: „Ibro, ovaj čovjek, niti ima novca, niti može podići kredit. Kako ću mu dati jedan stan?“

Ja sam potvrdio njegove riječi i rekao: „Ibro, prošlo je vrijeme takvih djela, sad svi samo novac prepoznaju.“

Ibrahim me značajno pogledao i rekao: „Ja sam se vratio kako bih riješio problem nekoliko ljudi kao što je ovaj, inače ja ovdje nemam drugih obaveza.“

Zatim je krenuo prema autu, i ja sam krenuo za njim, ali mi je odjednom zazvonio mobilni i probudio sam se.

Hums⁴²

Mustafa Safar Horandi

Hadžija Horandi je alim kojeg je Ibrahim mnogo cijenio. Ovaj alim je prodavao tkaninu. Bio je kraj ljeta 1982. godine. Zajedno sa Ibrahimom smo otišli kod hadžije. Kupio je tkanine koliko je bilo dovoljno za dvije košulje. Sljedeće sedmice sam vidio Ibrahima kako je došao u džamiju i otišao kod hadžije. I ja sam otišao da vidim šta se dogodilo.

Ibrahim je došao da obračuna koliko treba izdvojiti za hums. Bilo mi je smiješno. Na šta je htio dati hums? Ništa nije čuvao kod sebe, šta god je imao trošio je za druge.

Hadžija mu je obračunao i rekao da visina njegovog humsa iznosi četiri stotine tumana. Zatim je nastavio: „Poznavajući tebe, sa dozvolom koju imam od merdže”⁴³, ja ću te osloboditi humsa.“

Međutim, Ibrahim je insistirao da plati taj farz i na kraju je i platio.

To Ibrahimovo djelo me podsjetilo na hadis Imama Sadika, a.s., koji kaže: „Onaj ko ne plati ono što je Božije (kao što je hums), dvostruko će potrošiti na pogrešne stvari.“

Nakon namaza sam sa Ibrahimom otišao u prodavnicu.

Rekao je hadžiji: „Hoću dva ista platna za košulje, kao ona prošla dva.“

42 Fikhsko pravilo na zaradu.

43 Vjerski autoritet koji izdaje fetve.

Hadžija ga je iznenađeno pogledao i rekao: „Sine, ti si tek kupio platno od mene. Ovo platno je državno, ja nemam dozvolu da prodajem više nego što je određeno za svakog.“

Ibrahim nije ništa rekao, ali sam ja znao šta je u pitanju i rekao sam: „Hadžija, Ibrahim je poklonio one prošle dvije košulje. Ima nekoliko mladića u zurhani koji oblače majice kratkih rukava i koji nisu imućni, pa im je Ibrahim zbog toga dao svoje košulje.“

Dok je hadžija iznenađeno slušao šta sam govorio, duboko se zagledao u Ibrahima i rekao mu:

„Ovaj put ću ti odrezati platno, ne smiješ nikome pokloniti. Ko god bude htio, pošalji ga meni.“

Mi tebe volimo

Dževad Madžlesi

Bila je jesen 1982. godine. Još jednom smo sa Ibrahimom krenuli na front. Ovoga puta se svuda pričalo o Ibrahimovom tevesulu⁴⁴ hazreti Fatime. Gdje god smo išli, pričalo se o njemu. Mnogi borci su prepričavali njegove doživljaje i pričali su o njegovoj hrabrosti u akcijama. Sve to je obavljeno tevesulom hazreti Fatime.

Otišli smo na područje Sumar. U koji god bismo rov ušli, od Ibrahima su tražili da im uči matem o hazreti Fatimi.

Bila je noć.

Ibrahim je okupljenim mladićima jednog bataljona učio madahi. Zbog umora i dugog programa Ibrahimov glas je promukao. Nakon programa nekoliko mladića se počelo šaliti sa Ibrahimom i imitirati ga. Zatim su rekli neke stvari zbog kojih se mnogo naljutio.

Tu noć pred spavanje Ibrahim je bio veoma ljut i rekao je: „Nisam ja važan, ali oni zbivaju šale sa programom hazreti Fatime. Zbog toga više neću učiti.“

Koliko god sam govorio: „Nemoj shvatati ozbiljno mladiće, ti radi svoj posao“, bilo je uzaludno.

U ponoć, kada smo se vratili u smještaj divizije, opet se zakleo: „Više neću učiti madahi!“

44 Moljenje Gospodara posredstvom Njegovih dobrih robova i evlija.

Bio je jedan sat poslije ponoći. Umoran sam zaspao. Pred sabah sam osjetio da me neko drma za ruku. Jedva sam otvorio oči. Iznad mene je bilo Ibrahimovo nurlu lice. Probudio me i rekao:

„Ustani, ezan je.“

Ustao sam. U sebi sam pomislio: „Joj, kao da ne zna šta znači umor!“ Iako sam znao da Ibrahim, u koja god doba da zaspi, opet ustane prije ezana i klanja noćni namaz.

Probudio je i ostale.

Zatim je proučio ezan i formirao džemat za sabah-namaz. Nakon namaza i tespiha, počeo je učiti dovu. Zatim madahi o hazreti Zehri! Lijepo sročeni Ibrahimovi stihovi su nas potakli na suze.

Ja, koji sam sinoć čuo Ibrahimovu zakletvu, sam se najviše iznenadio, ali nisam ništa rekao. Nakon doručka zajedno smo se sa ostalima vratili u Sumar. U putu sam neprestano razmišljao o čudnim Ibrahimovim postupcima.

Ibrahim me značajno pogledao i rekao: „Želiš znati, ako sam se zakleo, zašto sam opet učio matem?“

„Pa da, ti si se sinoć zakleo da nećeš više učiti ga“.

Upao mi je u riječ i rekao: „Ovo što ću ti reći nikome ne pričaj dok sam ja živ.“ Zatim je malo zastao, pa rekao: „Sinoć dugo nisam mogao zaspiti, ali sam, ipak, naposljetku uspio utonuti u san. Najednom sam vidio da je hazreti Fatima Sidika Tahira došla i rekla: ‘Nemoj reći da nećeš učiti. Mi te volimo. Ko god kaže uči, ti uči!’“

Od suza više nije mogao pričati. Nakon toga Ibrahim je nastavio sa učenjem madahi.

Operacija Zejnul Abedin, a.s.

Dževad Madžlesi

Bio je mjesec novembar 1982. godine. Gdje god je Ibrahim dolazio, dočekivali su ga raširenih ruku. Mnogi komandanti su čuli za Ibrahimovu hrabrost i borbenost. Jedne prilike je došao u naš bataljon da razgovaramo. Naš razgovor se odužio. Mladići su se spremili za pokret. Kada sam se vratio, komandant me je upitao: „Gdje si bio?“

„Došao je jedan moj prijatelj, nešto me je trebao. Sada ode autom.“

Okrenuo se, pogledao me i upitao: „Kako se zove?“

„Ibrahim Hadi.“

„To je gospodin Ibrahim o kojem svi pričaju?“

„Da, zašto?“

Dok je gledao kako auto odlazi, rekao je: „Od početka rata, on je bio ovdje, kako se s tobom sprijateljio?“

Ponosno sam rekao: „Pa, on stanuje u našoj mahali.“

„Dovedi ga nekada ovdje da se obrati borcima.“

„Veoma je zauzet, ali ću vidjeti s njim.“

Sljedećeg dana sam otišao u sjedište Odjela za izviđanje i informisanje kako bih vidio Ibrahima. Nakon što smo se poselamili i malo porazgovarali, rekao je: „Sačekaj da te odvučem i da popričam sa tvojim komandantom.“

Zatim smo jednom „Toyotom“ krenuli prema sjedištu bataljona. U putu smo stigli do jednog potoka. Kada god smo tu prolazili automobilom, zaglavili bismo se.

„Gospodine Ibrahimе, idi zaobilaznicom, ovdje ćeš se zaglaviti.“

„Nemam vremena. Ovuda ćemo proći.“

„Ne moraš uopće ni dolaziti, hvala ti što si me dovukao dovde, odavde ću sam nastaviti.“

„Sjedi na svoje mjesto, hoću da ti vidim komandanta.“

Zatim je krenuo. U sebi sam pomislio: „Kako će preći preko ovolike vode!?“

Osmjehnuo sam se i pomislio u sebi: „Bit će zanimljivo da se zaglavi, da se malo iznervira.“

Međutim, Ibrahim je glasno izgovorio „Allahu ekber“, proučio Bismillu i nakon toga je u prvoj brzini prošao. Kada smo prešli na drugu stranu, rekao mi je: „Mi još uvijek ne znamo moć tekbira. Da smo znali, mnogi naši problemi bi nam bili riješeni.“

Bataljon je bio spreman za sljedeću akciju. Nakon nekoliko dana stiglo je vrijeme za pokret prema Sumaru. Ja sam otišao i zastao na početku raskrsnice. Ibrahim je rekao da će prije zalaska Sunca doći do nas.

Očekivao sam ga.

Naš bataljon je krenuo. Ja sam se neprestano okretao prema putu dok, naposljetku, izdaleka nisam ugledao Ibrahimovo lijepo lice. Uvijek je dolazio u kurdskim šalvarama i bez oružja.

Ovog puta je, nasuprot tome, došao u vojnoj uniformi sa trakom preko čela i noseći kalašnjikov. Prišao sam mu i pitao ga: „Ibrahimе, zašto

imaš oružje u ruci?“

Osmjehnuo se i rekao: „Poslušnost komandanta je obaveza. Ovako sam došao jer je komandant naredio.“

Zatim sam pitao: „Ibrahime, imam li dozvolu da dođem sa tobom?“

„Ne, ti idi sa svojim. Ja ću doći za vama. Vidjet ćemo se.“

Prešli smo nekoliko kilometara. Kroz tminu smo stigli do neprijateljskih pozicija. Ja sam nosio RPG (lahki ručni raketni bacač). Zbog toga sam zajedno sa komandantom bataljona bio otprilike ispred svih.

Osjećao sam se loše.

Uopće nisam imao mira.

Na području je vladala neobična tišina. Mi smo krenuli kroz usku tranšēju sa malim nagibom prema vrhu visoravni. Na visoravni su se jasno vidjeli irački rovovi. Moj zadatak je bio, čim stignemo, pucati na njih.

Na trenutak sam pogledao oko sebe.

U podnožju visoravni su, sa obje strane, bili iskopani rovovi prema vrhu visoravni. Iračani su znali da ćemo mi doći tom tranšejom. Proguta sam pljuvačku. Koraćao sam lagano i tiho. I ostali su se kretali kao i ja. Zaustavili smo dah u plućima. Još uvijek nismo stigli do vrha visoravni kada je odjednom ispaljena svijetleća raketa. Iznad naše glave se osvijetlilo.

Sa tri strane su fjukali meci i padali po nama. Svi smo legli na zemlju. Bili smo tačno neprijatelju na meti. Neprestano su tukli po nama ručnim bombama i mecima. Jauci naših boraca su se pojačavali.

U toj tmuni ništa nismo mogli uraditi. Želio sam da se zemlja otvori ispod mene i da me proguta. Smrt mi je bila pred očima. Neko mi je, u tom stanju, prišao puzeći i povukao me za nogu. Podigao sam malo glavu od

zemlje i pogledao unazad. Nisam mogao vjerovati to što sam vidio. Bilo je to Ibrahimovo nurlu lice.

Odjednom je rekao: „Jesi li to ti?“

Zatim je uzeo RPG od mene, otišao naprijed i uzvikivanjem tekbira ispalio iz RPG-a. Razoren je rov iz kojeg su najviše tukli po nama. Ibrahim je ustao sa mjesta i uzviknuo: „Sljedbenici Imama Alija, ustanite. Njegova ruka je sa nama.“

Svi su dobili moralnu snagu.

I ja sam uzviknuo „Allahu ekber“, i ostali su ustali sa svojih mjesta.

Svi smo pucali.

Svi Iračani su skoro pobjegli. Nakon nekoliko minuta vidio sam Ibrahima da stoji na vrhu visoravni. Veoma brzo smo osvojili važan položaj Iračana. Nekoliko neprijateljskih vojnika smo zarobili. Ostali naši vojnici su nastavili u svom pravcu. I ja sam sa komandantom krenuo naprijed.

U putu mi je rekao: „Nije bez razloga što svi vole biti u akciji sa Ibrahimom. Stvarno je hrabar.“

U ponoć sam opet vidio Ibrahima, koji me je pitao:

„Jesi li vidio kako nam je zaštitnik pomogao? Bio je potreban samo jedan tekbir da bi neprijatelj pobjegao.“

Na našem području akcija je bila završena. Vojnici svih bataljona su se povukli nazad. Međutim, neki bataljoni su ostavili svoje ranjenike i šehide. Dok je razgovarao sa jednim komandantom tih bataljona, Ibrahim je uzvikivao.

Bio je veoma ljut.

Do tada ga nikada nisam vidio tako ljutog.

Govorio je: „Vi ste se htjeli vratiti, imali ste i opremu i snagu. Zašto niste mislili na mladiće vašeg bataljona? Zašto ste ostavili ranjene?

Ibrahim se sa odgovornim za ovu lokaciju, koji je bio njegov prijatelj, dogovorio. Zatim je sa Dževadom Afrasjabijem, i sa još nekoliko prijatelja, ušao duboko u neprijateljski položaj. Za nekoliko noći su prenijeli nekoliko ranjenika i šehida koji bijahu ostali. Neprijatelj nije mogao izvršiti čišćenje zbog osjetljivosti područja. Sa područja neprijatelja, do 12. decembra 1982. godine, Ibrahim i Dževad su uspjeli iznijeti oko osamnaest ranjenih i devet šehida. Čak su tijelo jednog šehida, tačno deset metara udaljenosti od iračkog rova, sa specijalnim potezom prenijeli nazad.

Ibrahim se, nakon ove akcije, malo razbolio. Zajedno smo se vratili u Teheran. Nekoliko sedmica je bio u Teheranu. Nastavio je vjerske i kulturne aktivnosti.

Posljednji dani

Ali Sadiki, Ali Mogadam

Bio je kraj mjeseca azera. Vratio sam se sa Ibrahimom u Teheran. Iako je bio umoran, bio je i veoma sretan.

Govorio je: „Nijedan šehid ni ranjenik nisu ostali na neprijateljskom području. Sve smo ih izvukli.“ Zatim je rekao: „Koliko smo večeras obradovali očekivanih očiju. Kada majka svakog od ovih šehida bude išla na mezar svoga sina, i mi ćemo imati sevap.“

Ja sam odmah iskoristio priliku i pitao ga: „Ibrahime, što onda ti učiš dovu da budeš neznani šehid?“

Nije očekivao ovakvo pitanje. Na trenutak je zašutio, pa je rekao: „Ja sam pripremio svoju majku. Rekao sam joj da me ne čeka, čak sam joj rekao da uči dovu da budem neznani šehid.“

Ali opet mi nije dao odgovor koji sam tražio.

Ostali smo nekoliko sedmica u Teheranu. Sva omladina je, nakon akcije, i Ibrahimove bolesti, svaku noć dolazila Ibrahimu. Gdje god bi bio Ibrahim, tu bi bilo puno omladine hej'ata i boraca.

Bio je mjesec januar.

Ibrahim se mnogo promijenio. Manje je pričao i manje se šalio. Većina mladića su ga zvali šejh Ibrahim. Skratio je bradu, ali je i dalje imao nurli lice. Želja za šehadetom, koja je bila prisutna kod većine boraca, kod Ibrahima je bila drugačija. Zajedno smo šetali po mraku.

Pitao sam ga: „Je li tačno da ti želiš šehadet?“

Nasmijao se.

Nakon kratke šutnje je rekao: „Šehadet je samo trun onoga što želim, ja želim da ništa od mene ne ostane. Želim da, kao moj poglavar Imam Husejn, a.s., bez ćefina budem iskomadan. Uopće ne želim da se moje tijelo vrati. Želim da ostanem neznani šehid.“

Ranije sam čuo razlog tih njegovih riječi. Govorio je: „Jer majka sajjida (hazreti Fatima) nema mezara, ne želim ni ja da imam mezar.“

Zatim smo otišli u zurhanu.

Pozvao je sve prijatelje sutradan na ručak. Sutradan u podne smo mu otišli kući. Prije ručka je organizovan namaz u džematu. Proturili smo Ibrahima da predvodi namaz. U namazu je imao čudno duhovno stanje kao da nije bio na ovom svijetu. Čitavim bičem je putovao po uzvišenom svijetu. Nakon namaza je dirljivim glasom proučio dovu Faradž. Jedan od prijatelja se okrenuo i rekao mi:

„Ibrahim se veoma čudno ponaša, do sada ga nisam vidio da ovako plače na namazu.“

U hej'atu je Ibrahim činio tevesul sa hazreti Fatimom Sidikom Tahinom. Uvijek je govorio o neznanim šehidima koji su kao majka sajjida bez kabura i nišana. U hej'atu se uvijek sjećao fronta i boraca.

Početkom februara, u devet sati navečer, neko je u sokaku povikao: „Hadžija Ali, jesi li kući?“

Prišao sam prozoru.

Ibrahim i Ali Nasrullahi su bili u sokaku na motoru. Obradovao sam se i došao pred vrata. Zagrljio sam i poljubio Ibrahima, a zatim i Alija. Ušli smo u kuću. Bilo je veoma hladno.

Ja sam bio sam.

Upitao sam ih: „Jeste li večerali?“

Ibrahim je rekao: „Ne, nemoj se zahmetiti.“

„Nemojte se ustručavati, ispeći ću jaje.“

Zatim sam napravio skromnu večeru. Rekao sam: „Večeras mi porodica nije kući, pa ako nemate obaveza, ostanite ovdje, i korsi⁴⁵ je topla.“

Ibrahim je pristao.

Zatim sam kroz smijeh rekao: „Ibro brate, po ovoj hladnoći ti hodaš u kurdskim šalvarama? Zar ti nije hladno?“

On se nasmijao i rekao: „Nije, obukao sam četvere hlače.“

Zatim je skinuo troje hlače i otišao je pod jorgan kod korsi. Ja sam počeo pričati sa Alijem. Nisam shvatio je li Ibrahim zaspao ili ne, ali je odjednom skočio i pogledao me i bez uvoda rekao:

„Hadžija Ali, reci mi istinu! Je li na mome licu vidiš šehadet?“

Nisam očekivao ovo pitanje. Nekoliko trenutaka sam se zagledao u Ibrahimovo lice, a zatim sam smireno rekao:

„Neki se čudno ponašaju kada im se približi šehadet ali, dragi Ibro, ti si uvijek takav.“

Zavladala je tišina u sobi.

Ibrahim je ustao i rekao Aliju: „Ustani, moramo brzo krenuti.“

Iznenadeno sam upitao: „Ibro, gdje ćeš?“

„Moramo brzo otići u džamiju.“

Zatim je obukao svoje šalvare i krenuo sa Alijem.

45 Nekadašnji način grijanja tokom zime.

*Posljednje Ibrahimove fotografije – kamp Čanane
Feka, 7. februar 1983. godine*

Posljednji susret u Feke

Ali Nasrollah

Kada smo stigli u džamiju, bila je ponoć. Ibrahim se poselamio sa omladinom. Zatim je otišao kući. Oprostio se i sa majkom i sa svojom porodicom. Zatražio je od majke da uči dovu da postane šehid.

Rano ujutro smo krenuli prema frontu. Ibrahim je malo pričao, a više je učio zikr i Kur'an. Stigli smo u bazu divizije na sjeveru Feke. Brigade su izvršavale manevarske akcije. Svi su se veoma obradovali kada su čuli da se Ibrahim vratio. Svi su dolazili da ga vide. Ni na trenutak šator nije bio prazan.

Došao je i hadžija Husejn. Bio je veoma sretan što vidi Ibrahima. Nakon što se poselamio i ispitao, Ibrahim je upitao: „Hadžija Husejne, svi su zauzeti, hoće li to biti šta?“

„Sutra krećemo u akciju. Bit će nam veoma drago ako i ti dođeš sa nama.“ Hadžija je nastavio: „Zbog nove akcije moram razdijeliti momke Jedinice za operativne informacije po bataljonima. Svaki bataljon mora imati jednog ili dva odgovorna za operativne informacije.“ Zatim je stavio jedan spisak ispred Ibrahima i upitao: „Šta misliš o ovima?“

Ibrahim je pogledao spisak, te je podijelio svoje mišljenje o svakom ponaosob.

Zatim je upitao: „I, hadžija, kako su inače podijeljene snage?“

Hadžija je rekao: „Sada su snage podijeljenje na nekoliko korpusa,

svako nekoliko divizija sačinjava jedan korpus. Hadžija Hemat je komandant jedanaestog korpusa Kadr. Dvadeset sedma divizija je u sklopu tog korpusa. Nama su povjerene obaveze operativnih informacija jedanaestog korpusa Kadr.“

Popodne tog dana Ibrahim se oknio, ošišao kosu i sredio bradu. Njegovo lijepo lice je postalo još svjetlije. Pred akšam smo otišli na jedan vidikovac tog područja. Ibrahim je sa specijalnim dvogledom motrio područje akcije. Na papir je bilježio neke podatke. Nekoliko boraca je došlo na vidikovac i neprestano su govorili: „Požuri, brate, hoćemo i mi vidjeti.“

Ibrahim, koji se naljutio, uzviknuo je: „Zar je ovo kino? Mi moramo za sutra pronaći pristup, moramo odrediti rutu kretanja.“

Zatim je ljut napustio to mjesto.

„Jako sam zabrinut.“

Rekao sam mu: „Sve je uredu, ne brini.“

Otišli smo kod jednog od komandanata korpusa Kadr.

Ibrahim je rekao: „Hadžija, ovo područje je čudno. Previše je pjeskovito i mehko. Kretanje boraca po ovoj ravnici će biti vrlo teško, a Iračani su napravili mnogo prepreka. Šta misliš hoće li ova akcija uspjeti?“

Komandant je rekao: „Dragi Ibro, ovo je naredba iz komande. Kako kaže Imam Homeini: ‘Mi smo dužni da obavljamo svoj zadatak, a rezultat je u Božijim rukama.’“

Sutradan popodne borci bataljona su se spremili. Iz svih jedanaest bataljona Dvadeset sedme divizije hazret Resul, s.a.v.s., borci su uzeli svoje lanč-pakete. Svi smo bili spremni za pokret prema Feki.

Izdaleka sam ugledao Ibrahima. Vidjevši ga, zadrhtao sam. Njegovo

lijepo lice je postalo nurli. Lice mu je bilo svjetlije nego inače. Stavio je palestinku i obukao je lijep vojni kaput. Prišao nam je i rukovao se sa svima. Povukao sam ga prema sebi i rekao: „Ibro, postao si veoma nurli.“

Duboko je uzdahnuo i tužno mi rekao: „Na dan kada je ajetollah Behešti postao šehid bio sam veoma tužan, ali sam sam sebi rekao: ‘Blago njemu što je otišao kao šehid, bilo bi šteta da preseli prirodnom smrću.’ Askar Vasali, Ali Gorbani, Kasim Tašakori i mnogi drugi naši prijatelji su otišli, i sada u Behešti Zahra imamo više prijatelja nego u Teheranu.“

Malo je stao, pa je nastavio: „Horamšahr je oslobođen, ja se plašim da će rat završiti, a da ja ne dostignem šehadet, iako se uzdam samo u Boga.“

Zatim je duboko uzdahnuo i rekao: „Mnogo želim da postanem šehid, ali želim najljepši šehadet.“

Iznenaden, pogledao sam ga. Dok sam čekao nastavak govora, suze su mu navirale na oči.

Ibrahim je nastavio: „Najljepši šehadet je ostati na mjestu gdje te niko neće moći pronaći, i gdje te niko ne poznaje. Gdje ćeš biti samo ti sa svojim poglavarom (Imamom Alijem), koji će staviti tvoju glavu na svoje krilo... eee, to je najljepši šehadet.“

Rekao sam: „Brate Ibro, molim te, tako ti Allaha, ne pričaj tako.“

Zatim sam promijenio temu i rekao: „Hajde da idemo sa ekipom komande naprijed, to je mnogo bolje. Gdje god bude potrebno, pomoći ćeš.“

„Ne, ja želim da budem sa borcima.“

Zatim smo zajedno otišli do bataljona za razbijanje linije. Oni su bili zauzeti posljednjim vojnim postrojanjem.

Pitao sam: „Ibro, šta ću ti donijeti od municije?“

Rekao je: „Samo dvije ručne bombe. Ako mi zatreba oružje, uzet ću od Iračana.“

Hadžija Husejn Allahkaram je izdaleka gledao u Ibrahima.

Prišli smo mu. Hadžija se zagledao u Ibrahimovo lice. Nehotično je zagrlio Ibrahima. Nekoliko trenutaka su bili zagrljeni. Kao da su znali da je ovo njihov posljednji susret. Zatim je Ibrahim skinuo svoj ručni sat i rekao: „Husejne, uzmi ovo za uspomenu od mene.“

U hadžijinim očima zasjaše suze.

„Ne, dragi Ibro, neka bude kod tebe, trebat će ti.“

Ibrahim je, sa posebnom smirenošću, rekao: „Ne, ne treba mi.“

Hadžija, koji se jako rastužio, je promijenio temu govoreći: „Dragi Ibro, za akciju imamo dvije prolazne rute, borci će ići prvom. Ja ću, sa još nekoliko komandanata, i sa mladićima iz Jedinice operativnih informacija, ići drugom. Dođi i ti sa nama.“

„Ako dozvoljavate, ja bih išao prvom rutom sa momcima basidža?“

„Nema problema, kako god ti želiš.“

Ibrahim se rastavio od posljednjih materijalnih veza. Zatim je otišao kod omladine bataljona, koja je bila zadužena za razbijanje linije, i sjeo je kod njih.

Velfedžr mogadamati

Ali Nasrollah

Bataljon Kumejl je imao ulogu razbijanja linije na južnom području i području prema graničnoj stanici. Jedan od komandanata divizije se obratio borcima bataljona:

„Braćo, večeras krećemo u akciju Velfedžr prema području Feke. Neprijatelj je paralelno, duž čitave granične linije, iskopao tri velike tranšeje da bi spriječio prolazak. Također je napravio još mnogo različitih prepreka da bi spriječio vaš napredak. Nakon vašeg prelaska preko tranšeja i ostalih prepreka, akcija će početi, ako Bog da. Vašim stacioniranjem u okolini granične stanice Tavus i Rušidije će biti završena prva faza akcije. Zatim će svježe snage divizije Sejedu Šohada i ostali borci proći pored vas, i nastaviti akciju prema iračkom gradu Alemare i, ako Bog da, uspjet ćete u ovoj akciji.“

On je nastavio svoj govor, općenito o ovoj akciji, preprekama i prelaznim rutama, te je rekao:

„Vaša ruta je jedna uska staza između miniranih područja. Vi ćete svi, koji ste zaduženi za razbijanje južne linije Feke, osvojiti svoje zacrtane ciljeve.“

Završio je govor. Ibrahim je odmah počeo učiti madahi, ali ne kao uvijek. Učio je kao usamljenik, plačući. Počeo je matem o hazreti Zejneb. Lagano se udarao u prsa. Tu sam prvi put čuo ovaj lijepi stih:

„Aman, aman, tužno je srce Zejnebe. Aman, aman, ranjena je duša Zejnebe.“

Mladići su se lagano udarali u prsa. Zatim je učio o zarobljeništvu hazreti Zejneb i šehidima Kerbele. Na kraju je rekao: „Braćo, večeras ćete ili ići ususret svom Prijatelju ili morati, kao tetka sejjida, junački trpiti zarobljeništvo i biti uporni.“⁴⁶

Momci su, nakon neobičnog Ibrahimovog učenja madahi, dok su im suze još uvijek lile niz obraze, klanjali akšam i jaciju. Od kada se Ibrahim vratio iz Teherana, pratio sam svaki njegov korak. Nisam se odvajao ni trenutka od njega.

Sa Ibrahimom smo u rukama nosili i jedan teški pokretni most. Krenuli smo zajedno sa ostalima. Kretanje po pjeskovitom terenu Feke je bilo veoma bolno. I to sa opremom koja je bila teška preko dvadeset kilograma po svakoj osobi. A mi smo, pored opreme, nosili i jedan teški most kao tabut na rukama. Kretali smo se u koloni, jedan iza drugog, kroz putić u minskom polju koji je bio otvoren. Pješačili smo oko dvanaest kilometara. Stigli smo do prve tranšeje na jugu Feke. Borci više nisu imali snage da nastave.

Bila je nedjelja, šestog februara, pola deset navečer.

Postavljanjem pokretnih mostova i ljestvi, prošli smo preko tranšeje. Na tom području je vladala čudna tišina. Iračani nijedan metak nisu ispaljivali. Nakon petnaest minuta smo stigli do druge tranšeje. Prešli smo i preko nje. Bežičnim telefonom je javljeno komandantima. Nije prošlo nekoliko minuta kada smo stigli do treće tranšeje.

Ibrahim je, još uvijek, pored druge tranšeje pomagao borcima. Mnogo je pazio na borce, jer je oko tranšeje bilo minsko polje, a bile su i različite prepreke.

Vijest o dolasku do treće tranšeje bi značila stacioniranje blizu graničnih stanica i početak akcije. Međutim, komandant bataljona je

⁴⁶ Baš je bilo čudno jer su gotovo svi momci bataljona Kumejl, kojima je Ibrahim učio, ili poginuli ili su bili zarobljeni.

zaustavio borce i rekao:

„Onako kako je bilo na mapi, trebali bismo još pješačiti, veoma je čudno kako smo brzo stigli, a i nema nikakvih znakova od graničnih stanica!“

Gotovo svi borci su prošli preko druge tranšeje. Odjednom je nebo Feke osvijetljeno kao dan!

Izgleda da nas je neprijatelj čekao svom snagom. Zatim su žestoko usuli granatama, topovima i mitraljezima. Pucali su sa svih strana na nas.

Borci nisu mogli ništa učiniti. Prepreke u obliku Sunca i minska polja su onemogućavale bilo kakav pokret. Mali broj boraca je ušao u treću tranšeju. Mnogi su se zaglavili u pjeskovitom terenu. Svi su trčali tamo i ovamo.

Neki od boraca su pokušali da pređu prepreke u obliku Sunca i da pronađu zaklon u ravnici, ali su nagazili na mine i postali šehidi. Okolo rute je bilo puno mina. Ibrahim je to znao, zbog toga je potrčao prema trećoj tranšeji i vičući nije dopuštao da se ostali kreću unaokolo.

Svi su zalegli na zemlju. Nisu mogli ništa učiniti. Iračani su bili obaviješteni o našoj ruti i zato su precizno artiljerijom gađali tu rutu. Svi naši planovi su propali. Svako je trčao na neku stranu.

Više se ništa nije moglo kontrolisati. Najsigurnije mjesto je bilo mjesto unutar tranšeje. U toj mrkloj noći i gužvi izgubio sam Ibrahima. Otišao sam naprijed do treće tranšeje, ali nisam pronašao nikog. Vidio sam jednog prijatelja i upitao: „Jesi li vidio Ibrahima?“

„Prije nekoliko minuta je prošao ovuda.“

Išao sam tamo-amo.

Ugledao sam jednog komandanta. Prepoznao me je i rekao: „Idi brzo

u rutu i vrati borce koji su na putu. U ovoj tranšeji više nema mjesta, a nije ni sigurna. Idi brzo, i vrati se.“

Borce, koji su bili oko druge tranšeje i na putu, prema naredbi komandanta, vratio sam nazad i čak smo pomogli ranjenicima da se vrate. Ovaj posao je potrajao dva-tri sata. Htio sam se vratiti, ali su vojnici rekli: „Ne možeš se vratiti.“

„Zašto?“

„Izdata je naredba za povlačenje, nema koristi da ideš naprijed, jer će se i ostali vratiti do zore.“

Nakon sahat vremena klanjao sam sabah-namaz.

Svitalo je.

Bio sam umoran i izgubio sam svaku nadu. Koga god sam vidio da se vratio, pitao sam za Ibrahima, ali niko nije znao gdje je. Nakon nekoliko minuta sam vidio Mudžtabu. Sav prašnjav i umoran se vraćao sa linije. Očajno sam ga upitao: „Mudžtaba, jesi li gdje vidio Ibrahima?“

Prilazeći mi je rekao: „Prije sahat vremena smo bili zajedno.“

Veselo sam skočio s mjesta, prišao mu i upitao ga: „Gdje je sada?“

„Ne znam. Stigla je naredba za povlačenje. Hajdemo se vratiti, dok je još mrkli mrak, jer kada svane, više nećemo moći ništa uraditi.“

„Ali je Ibrahim rekao: ‘Borci su u tranšeji, ja idem kod njih. Svi ćemo se zajedno vratiti.’“

Mudžtaba je nastavio: „Dok sam pričao sa Ibrahimom, jedan bataljon iz divizije Ašura je došao prema nama. Ibrahim je brzo otišao do njihovog komandanta i obavijestio ga da je stigla naredba za povlačenje, a mene je poslao s njima nazad, jer sam poznao rutu. On je uzeo jedan RPG

i nekoliko njegovih raketa i otišao je prema tranšeji. Više nemam informacija o Ibrahimu. Nakon sahat vremena sam vidio Mejsam Latifija. Sa nekoliko ranjenika se vraćao nazad. Priskočio sam im u pomoć. Pitao sam Mejsama: ‘Šta ima?’“

Rekao je: ‘Ja i ovi ranjenici smo pali između brežuljaka prije tranšeje. Ibrahim Hadi nam je pomogao.’“

Odjednom sam zastao na svom mjestu. Iznenadeno sam upitao: „Brat Ibro? I šta se desilo nakon toga?“

„Jedva nas je sabrao i u praskozorje nas vratio nazad. U putu smo stigli do jedne tranšeje. Na dnu tranšeje je bilo puno blata, a tranšeja je bila veoma široka. Ibrahim je otišao, donio je dva nosila i od njih napravio nešto poput mosta. Zatim nas je preveo preko tranšeje i poslao nazad. On je nastavio naprijed.“

Ujutro u deset sati, baza divizije u Feki je postala mjesto dolazaka i odlazaka komandanata. Mnogi od njih su govorili da je nekoliko bataljona u okupaciji neprijatelja.

Tranšeja Kumejl

Ali Nasrullah

Vidio sam jednog od odgovornih za jedinicu operativnih informacija i upitao sam:

„Šta to znači da su bataljoni okupirani? Iračani nisu došli naprijed, a borci su u drugoj i trećoj tranšeji.“

Komandant je rekao: „Treća tranšeja, koju smo mi identifikovali, je neka druga, a ne ova u kojoj su borci. Iračani su za ova dva-tri dana iskopali ovu tranšeju i još nekoliko sporednih. Ove tranšeje su iskopane, također, paralelno sa graničnom linijom, samo su manje i sa više prepreka.“ Zatim je nastavio: „Borci bataljona, koji su trebali razbiti liniju, su se sklonili u tranšeju kako ne bi bili ispod vatre. Kada je svanulo jutro, irački tenkovi su prišli tranšeji, zatvorili obje strane tranšeje i otvorili su vatru na nju.“

Zatim je malo zastao, pa je rekao: „Iračani su postavili šesnaest različitih prepreka borcima na putu, a teren sa preprekama je blizu četiri kilometra. Izdajnici su sve informacije ove akcije dali Iračanima.“

Veoma sam se razočarao. Tužno sam rekao: „Šta sad treba učiniti?“

„Ako se uspiju braniti, mi ćemo izvršiti drugu fazu akcije i vratit ćemo ih nazad.“

Upravo u to vrijeme je momak, koji je zadužen za javljanje na motorolu štaba, rekao:

„Jedna vijest o bataljonu koji je okupiran. Svi su se ušutili.“ Nastavio

je: „Kažu da se brat Sabitnija rukovao sa bratom Afšardi.“

Ta kratka vijest je značila da je komandant bataljona Kumejl postao šehid. Popodne istog dana je došla vijest da je i hadžija Husejn, zamjenik bataljona Kumejl, postao šehid. Također, i Bonakdar, drugi zamjenik bataljona, je teško ranjen. Svi su bili tužni. Vladalo je čudno stanje.

Borci su, dvadesetog dana mjeseca februara, bili spremni za novi napad na području Feke. Ugledao sam jednog prijatelja. Dolazio je iz komande. Pitao sam ga: „Šta ima?“

Rekao je: „Upravo je motorolom iz bataljona Kumejl neko nazvao. Razgovarao je sa hadžijom Hematom i rekao: ‘Baterija motorole je pri kraju, mnogi borci su ubijeni, učite dovu za nas. Poselamite Imama i prenesite mu da ćemo mi do posljednjeg trenutka pružati otpor.’“

Tužan, slomljenog srca, sam upitao: „Šta je naša obaveza, šta da radimo?“

Rekao je: „Uzdaj se u Boga i idi, spremaj se. Večeras počinje naredna faza akcije.“

Bilo je popodne.

Borci artiljerijske armije su precizno gađali neprijateljsku liniju. Bataljon Hanzale i još nekoliko bataljona su krenuli. Došli su blizu tranšeje Kumejl. Čak su, prolazeći kroz prepreke, stigli do treće tranšeje ali, zbog žestoke pucnjave sa neprijateljske strane, samo je mali broj boraca uspio, zahvaljujući tmini noći, izaći iz okupirane tranšeje i spasiti se.

I ovaj napad je bio neuspješan.

Prije zore smo se vratili do svoje linije, ali je većina boraca bataljona Hanzale ostala u graničnim tranšejama. Ovim napadom i preciznim gađanjem naših boraca mnogo neprijateljske artiljerije je uništeno.

Bilo je to desetog februara 1983. godine.

Još uvijek se čula raštrkana pucnjava iz tranšeja. To je bio znak da naši borci u tranšeji još uvijek pružaju otpor, ali nismo mogli saznati otkud im municija da se nakon četiri dana brane?

Danas u sumrak je objavljen kraj akcije. Ostali borci su se vratili nazad. Ugledao sam jednog borca koji je sinoć izašao iz tranšeje.

Pričao je: „Ne znaš u kakvom smo bili stanju! Nismo imali ni vode, ni hrane, a municije je bilo veoma malo. Oko tranšeje je bilo mnogo različitih mina. Mi smo svako nekoliko minuta pucali po nekoliko metaka da znaju da smo još uvijek živi. Iračani su neprestano, preko ozvučenja, objavljivali: „Predajte se!“

Tužni trenuci zalaska Sunca su sporo prolazili.

Otišao sam na jednu uzvisinu i pogledao kroz dvogled. Raštrkane eksplozije su se još uvijek vidjele oko tranšeja. Moj bliski prijatelj Ibrahim je tamo, a ja ne mogu ništa učiniti. Tu noć sam se malo odmorio, a sutradan sam se opet vratio na liniju.

Iračani su bili veoma osjetljivi na jedanaesti februar. Još žešće su pojačali vatru. Naši prednji nasipi su bili ispražnjeni, svi su se vratili sa linije.

Pomislio sam: „Možda Iračani imaju namjeru krenuti naprijed, ali sumnjam, jer prepreke koje su napravili sprečavaju i njihov napredak.“

Popodne je pucnjava smanjena. Otišao sam do mjesto sa kojeg ću imati bolji pogled dvogledom na tranšeju. Nisam mogao vjerovati u to što sam vidio. Digao se gusti dim iz tranšeje. Neprestano su se čule eksplozije.

Brzo sam otišao kod momaka operativnih informacija i rekao im: „Iračani događaj sa tranšejom privode kraju!“

Oni su pogledali kroz dvogled, samo se vidjela vatra i dim, ali sam ja još uvijek imao nadu. Mislio sam: „Ibrahim je proživio i teže uslove od ovih.“ No, sjetio sam se njegovih riječi prije početka operacije. Zadrhtao sam.

Ovdje su ljestve prema nebu, tranšeja Kumejl (prije potrage)

Krvav zalazak Sunca

Ali Nasrullahi

U petak popodne, 11. februara 1983. godine, bio sam još tužniji. Borci operativnih informacija su otišli u svoj bunker.

Ja sam opet pogledao kroz dvogled. Pred zalazak Sunca sam primijetio da se negdje u daljini nešto kreće. Preciznije sam pogledao. Bilo je očito da tri osobe trče prema nama. U putu su neprestano padale na zemlju i opet se dizale.

Bili su ranjeni i umorni.

Očito je da su dolazili iz tranšeje.

Povikao sam i pozvao borce. Zajedno smo otišli na brdo. Rekao sam im da ne pucaju. Pred zalazak Sunca su napokon te tri osobe stigle do naše linje. Čim su stigli, pritrčali smo im i upitali ih: „Odakle dolazite?“

Nisu imali snage da govore, jedan od njih je zatražio vode. Brzo sam mu dao čuturicu. Drugi je drhtao od gladi i iscrpljenosti. Treći je bio sav krvav.

Kada su malo došli sebi, rekli su: „Mi smo borci Kumejla.“

Uznemireno sam upitao: „Šta je bilo sa ostalima?“

Jedan od njih je sa mukom podigao glavu i rekao: „Ne bih rekao da je iko osim nas preživio.“

Prestrašen i iznenađen sam ponovno upitao: „Kako ste se odupirali ovih pet dana?“

Nije imao snage da govori. Malo je zastao i, kada je predahnuo, rekao je: „Mi smo se ova dva posljednja dana krili ispod mrtvih tijela. Međutim, bio je jedan momak koji je ovih pet dana oživljavao tranšeju.“

Opet je iznova udahnuo i polahko rekao: „Bio je to čudan čovjek. Sa jedne strane je pucao sa RPG-7, a sa druge strane mitraljezom. Baš je bio snažan.“

Drugi mu je upao u riječ i dodao: „Sve šehide je složio jednog pored drugog na kraj tranšeje. Dijelio je hranu i vodu, brinuo se o ranjenim, taj mladić se uopće nije umarao.“

Upitao sam: „Zar komandanti i njihovi zamjenici nisu postali šehidi? O kome pričaš onda?“

Rekao je: „Bio je mladić kojeg nisam poznavao. Imao je kratku kosu i nosio je kurdske hlače.“

Drugi je dodao: „Prvi dan je imao palestinku oko vrata. Imao je i lijep glas. Učio nam je madahi i davao moralnu podršku.“

Duša mi je bila gotovo napustila tijelo, sav sam se preznojio. Progutao sam pljuvačku. Ovo je bio opis Ibrahima. Nervozan sam sjeo i uzeo ga za ruke. Iznenaden, i iskolačenih očiju, upitao sam: „Je li tačno da pričaš o Ibri? Gdje je sada?“

„Jeste, mislim da ga je nekoliko momaka dozivalo imenom, Ibrahim.“

Opet sam glasno upitao: „Gdje je sada?“

Jedan od njih trojice je rekao: „Dok su Iračani pucali, bio je do posljednjeg trenutka živ. Zatim je nama rekao: ‘Iračani su vratili svoje snage nazad. Sigurno će žestoko pucati. Vi idite, ako imate snage, dok u okolini nema nikog.’ On je otišao da se brine o ranjenicima, a mi smo se vratili nazad.“

Drugi je rekao: „Ja sam vidio da su ga pogodili. Sa prvim eksplozijama je pao na zemlju.“

Nehotično sam izgubio snagu i počeo sam plakati. Ramena su mi se tresla. Više se nisam mogao kontrolisati. Spustio sam glavu na zemlju i plakao. Prisjećao sam se svih doživljaja koje sam imao sa Ibrahimom. Od zurhane do Gilana Garb i (...).

Jak smrad baruta i odjeci eksplozije su se pomiješali. Otišao sam na ivicu nasipa, htio sam krenuti prema tranšiji.

Jedan borac je stao ispred mene i rekao: „Šta radiš? Ibrahim se neće vratiti tvojim odlaskom. Pogledaj koliko pucaju.“

Tu noć su nas sve poslali nazad iz Feke. Svi su se osjećali kao i ja. Mnogi su ostavili svoje prijatelje. Kada smo ušli u kasarnu Dokuhe, na razglasu je pušteno učenje hadžije Sadik Ahangaran:

„O povratnici sa puta,

Gdje su vam šehidi, gdje su vam šehidi?“

Jecaji boraca su se povećavali. Vijest o Ibrahimovom šehadetu brzo se proširila među svima. Jedan borac, koji je sa svojim sinom bio na frontu, je došao kod mene. Žalosno je rekao:

„Svi smo tužni zbog Ibrahima. Tako mi Boga, da je moj sin postao šehid, ne bih se toliko rastužio. Niko ne zna koliko je Ibrahim bio velik čovjek.“

Sljedeći dan sve borce divizije su poslali na odmor i mi smo se vratili u Teheran. Niko se nije usuđivao objaviti Ibrahimov šehadet. No, nakon nekoliko dana, vijest se, da nema traga od Ibrahima, proširila.

Vrhunac samoće

Mehdi Ramezani

Iako sam bio dijete, Bog se smilovao da sa Njegovim najboljim robovima budem u bataljonu Kumejl. U noći, kada je počela akcija, stigili smo do treće tranšeje. Nasuprot drugoj tranšeji, koja je bila velika i puna prepreka, ova tranšeja je bila mala i oko metar duboka.

Tu noć su se svi borci vratili u drugu tranšeju. U tranšeju koja je poslije postala poznata kao „Tranšeja Kumejl“. Zajedno sa ostalima sam proveo pet dana u toj tranšeji. Snajperisti su, naredno jutro, svakoga ko se kretao uzimali za metu. Tokom okupacije proveli smo čudne dane.

Sjećam se da je Ibrahim Hadi, sa svojim snažnim tijelom i odlučnošću, oživljavao tranšeju. Komandant i zamjenici našeg bataljona su postali šehidi. Zbog toga je jedino Ibrahim upravljao borcima. On je podijelio borce u grupe. Svaka grupa je sačinjavala po tri osobe i bila je smještena u jednom dijelu tranšeje na određenoj udaljenosti. Neko je bio na rubu tranšeje i pazio na stanje, a još dvije osobe su bile pored njega unutar tranšeje. Na kraju tranšeje je bila jedna krivina. Ibrahim je zajedno sa još nekoliko osoba prebacio šehide na to mjesto kako bi bili daleko od pogleda boraca. Ranjenike je prenio u jedan kraj tranšeje kako ne bi bili izloženi vatri.

Ibrahim je tih dana borce pripremao za namaz ezanom. U toj teškoj situaciji sve namaze smo obavljali u džematu. Ibrahim nam je tako davao moralnu podršku i svima je davao nadu za budućnost. Dva dana nakon početka akcije, i nakon neuspješnog završetka druge faze, borci su se počeli još više zalagati. Pokušavali smo pronaći izlaz iz te tranšeje. U posljednjem

pozivu, koji smo imali sa divizijom, komandant šehid Hadžipur je žalosno rekao: „Ne možemo ništa učiniti. Ako možete, pokušajte se vratiti nazad.“

U četvrtak, 10. februara, ispred nas, i iza nas, još su se više čuli tenkovi i transporter. Borci su od zida tranšeje napravili nešto kao stepenice. Neki su mislili da nam je stigla ispomoć, ali ne, okupirana zona je sužena. Irački komandanti su nam se, u pratnji tenkova, približili. Saznali su da je u ravnici samo unutar tranšeja ostalo boraca.

Sjećam se da je jedan dječak po imenu šehid Sejjed Džafer Taheri uzeo RPG i popeo se na stepenicu i jednim preciznim pogotkom uništio neprijateljski tenk. To je prouzrokovalo da se malo vrate unazad. Također, borci su pješadijskim oružjem ubili nekoliko iračkih komandanata, i zarobili nekoliko iračkih boraca koji su nam se mnogo približili. U toj teškoj situaciji smo dobili još pet zarobljenika. Bili smo neraspoloženi zbog nedostatka vode i hrane.

Borci su većinom sjedili po kutovima tranšeje iscrpljeni i izmoreni. Tenkovi su se udaljili od tranšeje. Oglasili su se preko razglasa.

Bilo je vidljivo da je osoba koja govori izdajnik: „Iraci, dođite, predajte se, nećemo vam ništa, hladna voda i topla hrana vas čekaju, dođite...”

I tako nas je navlačio da se predamo.

Glad i žeđ su nas sve iscrpile.

Nekoliko boraca je reklo: „Hajdemo se predati. Mi smo izvršili svoju dužnost i više nema nikakve nade za naš spas.“

Jedan dječak basidža je rekao: „Ako se predamo, i ako nas iračka televizija prikaže, Imam će nas vidjeti i rastužiti se, šta ćemo onda? Zar mi nismo došli da obradujemo Imama?“

Te njegove riječi su spriječile da se iko preda.

Kada je Ibrahim čuo mišljenje boraca, obradovao se i rekao je: „Onda trebamo sakupiti svu municiju, svu hranu i rasporediti je među borcima.“

Sve što smo imali hrane i vode predali smo Ibrahimu. On je svakoj grupi od pet osoba dao jednu čaturicu vode i malo hrane. Također je dao i onoj petorici iračkih zarobljenika svakom po jednu čaturicu vode.

Neki su se zbog toga naljutili, ali je Ibrahim rekao: „Oni su naši gosti.“

Municiju smo sakupili i dali onima koji nisu bili ranjeni da bi mogli stražariti. Ujutro sljedećeg dana, 11. februara, irački tenkovi su se malo povukli. Nekoliko boraca je iskoristilo priliku, i u grupama, sa po nekoliko osoba su se vratili nazad, ali neki od njih su greškom stali na mine.“

Neprijatelj je, nakon sahat vremena, otpočeo još žešću pucnjavu. Više niko ništa nije mogao uraditi. Popodne 11. februara, nakon žestoke pucnjave na tranšeju, neprijateljski komandanti su nam prišli. Odjednom smo ugledali uperenu cijev iračke puške prema nama. Jedan irački oficir je ušao u tranšeju stepenicama koje su mladići napravili. Još jedan vojnik je išao za njim. Udario je nogom prvog našeg ranjenika. Kada je vidio da je živ, rekao je vojniku:

„Ubij ga!“

Borac je odmah ispalio metak i ubio našeg ranjenika. Sljedeći ranjenik je bio jedan nedužni dječak kojeg je basistički oficir udario nogom u lice. Zatim je rekao vojniku:

„Pucaj!“

Vojnik je zastao i nije pucao. Irački oficir je počeo galamiti na njega pred našim očima. Međutim, vojnik se povukao nazad i nije htio pucati. Oficir je izvadio pištolj i ispucao mu metak u čelo. Irački borac je pao na

zemlju pored naših šehida. Irački oficir je brzo izašao iz tranšeje. Zatim je naredio svojim vojnicima da pucaju.

Nakon nekoliko minuta Iračani su otišli misleći da su u tranšeji svi mrtvi. Više se nije čula pucnjava. Zalaskom Sunca vladala je čudna tišina u Feki.

Ja i još nekoliko preživjelih smo ustali između šehida. Malo smo razgledali ukolo. Nije nikog bilo. Većina preživjelih su bili ranjeni. Bilo je potpuno mračno kada smo krenuli, a već je svanulo kada smo stigli do naših snaga.

Bolnica Nadžmije – nakon akcije Fathul Mubin.

Zarobljeništvo

Amir Mondžar

Prošlo je sedam dana otkako je objelodanjeno da od Ibrahima nema ni traga ni glasa. Došao sam prije podne u džamiju, tu je bio i Džafer Džangravi. Bio je veoma tužan i neraspoložen. Niko nije mogao povjerovati da je ta vijest istinita. Došao je i Mustafa. Pričali smo o Ibrahimu. Odjednom je Muhamedaga Traškar prišao.

Potpuno neinformisan je rekao: „Omladino, da li vi poznajete nekog Ibrahima Hadija?“

Odjednom smo svi ušutili i iznenađeni smo se zgledali. Prišli smo i upitali ga:

„Šta je bilo? Šta pričaš?“

Jadnik se izbezumio.

„Ništa. Ima već nekoliko mjeseci otkako je nestao moj šura. Zato svaku noć u dvanaest sati navečer slušam irački radio. Iračani svako veče u ponoć objavljuju imena zarobljenika. Sinoć sam slušao kada je, odjednom, voditelj Radio Iraka, koji je pričao na perzijskom, prekinuo vijesti, te je puštena muzika.

Zatim je veselo objavio: „U ovoj akciji je zarobljen Ibrahim Hadi, iranski komandant na zapadnom frontu.“

Htjeli smo poletjeti od sreće. Svi smo se mnogo obradovali što je Ibrahim živ. Nismo znali šta da radimo? Potpuno smo se izgubili. Brzo smo

otišli po ostale. Hadžija Ali Sadeki je odmah napisao pismo Crvenom križu. Reza Hurijar je otišao Ibrahimovoj kući i prenio informaciju njegovom bratu. Svi smo se veselili što je Ibrahim živ.

Nakon nekog vremena stigao je odgovor iz Crvenog križa.

U pismo je pisalo: „Ja sam Ibrahim Hadi, petnaest mi je godina. Iz Nedžef Abada sam, regija Isfahana. Mislim da ste me i vi, kao i Iračani, zamijenili sa nekim komandantom zapadnog dijela države.“

Iako je stigao odgovor u pismu, mnogi su očekivali Ibrahimov povratak do dana kada su oslobođeni zarobljenici. Drugari su u vjerskim skupovima uvijek, kada bi se spomenulo ime Ibrahima, učili matem o hazreti Zehri i glasno bi plakali.

Rastanak

Abas Hadi

Prošlo je mjesec dana otkako nema Ibrahima.

Niko od Ibrahimovih prijatelja se nije osjećao dobro. Gdje god smo se okupljali, pričali smo o Ibrahimu i plakali bismo. Otišao sam u bolnicu u posjetu jednom momku. Reza Gudini je, također, bio tamo. Kada sam ga ugledao, kao da je tek oživjela bol njegovog srca. Počeo je glasno plakati.

Zatim je rekao: „Dragi, dunjaluk bez Ibrahima mi je postao tijesan. Budite sigurni da ću ja u prvoj sljedećoj akciji otići ususret šehidima.“

Drugi mladić je rekao: „Mi nismo bili svjesni vrijednosti Ibrahima. On je bio iskreni Božiji rob. Došao je među nas i živio neko vrijeme s nama, kako bi shvatili šta znači biti Božiji rob.“

Treći je rekao: „Ibrahim je zaista bio jedan junak, jedan junak i arif.“

Prošlo je pet mjeseci od Ibrahimovog šehadeta. Kada god nas je majka upitala: „Zašto Ibrahim ne dolazi na odmor?“, mi bismo promijenili temu razgovora različitim ispričkama.

Govorili bismo: „Sada je u akciji, trenutno ne može doći.“

Ukratko, svaki dan smo nešto drugo smišljali dok majka jednom nije ušla u sobu. Sjela je naspram Ibrahimove slike i zaplakala.

Pitao sam: „Šta je bilo, majko?“

„Ja osjećam miris Ibrahima. Ibrahim je sada ovdje u sobi. Upravo ovdje.“

Kada se malo smirila, rekla je: „Sigurna sam da je Ibrahim postao šehid. Posljednji put kada je dolazio, Ibrahim se mnogo promijenio. Koliko god sam mu govorila: ‘Hajde da idemo u prosidbu, želim da te oženim’, on mi je govorio: ‘Ne, majko, siguran sam da se više neću vratiti. Ne želim da me u sobičku dočekuju uplakane oči.’“

Nakon nekoliko dana opet je stala pred Ibrahimovu sliku i zaplakala.

Napokon smo bili primorani dovesti daidžu da joj kaže istinu. Tog dana majci je pozlilo. Njena srčana bolest se pogoršala i odveli smo je u bolnicu na intenzivnu njegu. Godinama nakon toga, kada bi je odveli u Behešt Zahra, željela je da ide u četrdeset i četvrti dio. Sjećajući se Ibrahima sjedala bi pored mezara neznanih šehida. Iako za njeno zdravlje nije bilo dobro da plače, ona bi time odriješila čvor sa svoga srca. Pričala bi neznanim šehidima ono što joj je ležalo na duši.

Momci u potrazi za šehidima Feke.

Potraga

Said Gasemi i šehidova sestra

Oslobođeni zarobljenici su se 1990. godine vratili u domovinu. Neki su još uvijek očekivali Ibrahimov povratak, jer su se dvije osobe među oslobođenima zvale Ibrahim Hadi, ali su na kraju svi izgubili nadu.

Nakon te godine, nekoliko Ibrahimovih prijatelja je otišlo na izviđanje terena u Feki. Ta grupa je usput naišla na nekoliko šehidskih tijela koje su prebacili u Teheran.

Nakon nekoliko dana smo otišli u posjetu porodicama šehida. Majka jednog šehida mi je rekla:

„Da li vi znate gdje je moj sin postao šehid?“

„Da, mi smo bili zajedno.“

„Sada, kada je rat završen, možete li pronaći njegovo tijelo i vratiti ga?“

Nakon riječi ove majke mnogo sam se zamislio. Sljedećeg dana sam popričao sa nekima od komandanata i onima koji su ranjenih srca izašli iz rata. Dogovorili smo se da idemo u potragu za tijelima naših prijatelja. I, nakon nekog vremena, sa nekoliko prijatelja, krenuli smo prema Feki.

Ekshumirano je, nakon ponovne potrage, tristo šehidskih tijela od kojih je jedan bio sin one majke.

Nakon toga je osnovan tim pod imenom „Potraga za nestalim

šehidima“, koji je pretraživao različita granična područja.

Iako je bio težak posao, i pun prepreka, ljubav prema šehidima Feke je prouzrokovala da se rad na tom području razvije. Mnogi momci, koji su poznavali Ibrahima, su govorili:

„Pokretač tima ‘Potraga’ bio je Ibrahim Hadi. On je poslije akcija tražio tijela šehida.“

Pet godina nakon završetka rata, uz velike teškoće, napokon je otpočeo rad na poznatoj tranšeji Kumejl. Tijela boraca, jedno po jedno, su ekshumirana. Na kraju tranšeje je bio veliki broj šehida, poredani jedan pored drugog. Njihova tijela su jednostavno ekshumirana iz tranšeje, ali nije bilo ni traga od Ibrahima.

Ali Mahmudvand je bio predsjednik tima „Potraga“. On je u akciji Valfadžr Mogadamati proveo pet dana unutar tranšeje Kumejl tokom neprijateljske okupacije.

Sebe je smatrao Ibrahimovim dužnikom i govorio je: „Niko ne može osjetiti otuđenost na Feki. Koliko je samo naših nevinih boraca palo u ovim tranšejama. Usamljenost na Feki ima miris zemlje Kerbele.“

Jednog dana je u potrazi ekshumirano tijelo jednog šehida. U njegovoj opremi pronađen je dnevnik sjećanja koji je, i nakon toliko godina, još uvijek bio čitljiv.

Na posljednjoj stranici tog dnevnika bilo je napisano: „Danas je peti dan otkako smo u okupaciji. Podijelili smo vodu i hranu. Šehidi su na kraju kanala jedan pored drugog. Oni više nisu žedni. Žrtvujemo se za tvoje žedne usne, o sine Fatimin, a.s.“

Ove riječi su nas sve mnogo potresle i opet smo nastavili sa traganjem. Iako su tijela većine šehida pronađena, od Ibrahima nije bilo ni traga. Nakon

nekoć vremena jedan Ibrahimov prijatelj je došao na izviđanje u Feku.

On je prepričavajući doživljaje rekao: „Nemojte mnogo tražiti Ibrahima. On je želio da bude neznani šehid. Sumnjam da ćete ga pronaći.“

Ibrahim je ostao u Feki kako bi bio Sunce za „Rahijane nur“.

Krajem dvadesetog stoljeća još jednom je otpočela potraga na području Feke. Opet su ekshumirana tijela šehida u tranšejama, ali je većina njih bila neznana. U toku ove potrage Ali Mahmudvand i, malo poslije njega, Medžid Pazuki su se pridružili šehidima. Tijela neznanih šehida su prebačena u Organizaciju za traženje nestalih. Dogovoreno je da u čitavoj državi za vrijeme Fatemije, i nakon jedne velike dženaze, svih pet neznanih šehida bude ukopano u jednom kraju Irana.

Noć prije dženaze šehidima u Teheranu usnio sam Ibrahima. S motorom je stajao ispred kućnih vrata. Posebno veseo i raspoložen mahnuo mi je rukom i rekao mi: „I mi smo se vratili.“

Drugi put sam usnio dženazu šehida. Tabut jednog od šehida na kamionu se malo zatresao i Ibrahim je izašao iz njega. Svojim lijepim licem nam se osmjehivao. Sutradan je zahvalni narod, sa posebnim žarom i u zanosu, došao na doček šehida.

Organizovana je veličanstvena dženaza.

Zatim su šehidi poslani u različite gradove da se ukopaju. Ja mislim da se Ibrahim, zajedno sa neznanim šehidima, vratio na dan šehadeta hazreti Fatime kako bi izbrisao prašinu nemara sa naših lica.

Zbog toga, kada god idem na mezar nekog neznalog šehida, učim „Fatihu“ u sjećanje na Ibrahima i druge Ibrahime naše domovine.

Prisustvo

Crtanje Ibrahimovog portreta 1997. godine, ispod mosta Šehid Mahalati, je značajno djelo koje je urađeno u našoj mahali. Posljednjih dana prikupljanja ovih priča sam otišao kod sejjeda i rekao mu:

„Gospodine sejjede, da li je tačno da ste vi nacrtali portret šehid Hadija?“

Sejjed je rekao: „Da, zašto pitaš?“

„Ništa, samo sam vam se htio zahvaliti, jer sa tom slikom Ibrahim još uvijek živi u ovoj mahali.“

Sejjed je rekao: „Ja nisam poznavao Ibrahima. Bilo je određeno da na tom mjestu bude nacrtana slika jednog od komandanata povodom konferencije o šehidima. Međutim, jedan moj prijatelj mi je donio Ibrahimovu sliku i rekao mi: ‘Ovaj šehid je neznan. Ako možeš, nacrtaj njegovu sliku.’ Čuvši njegove doživljaje, pristao sam. Bio je veoma težak posao, ali sam se potrudio da bude fino odrađeno. Što se tiče troškova za boje, skele, a obzirom da sam izmijenio sliku, morao sam sve sam snositi. Ali, nakon toga, Bog mi je toliko dao berićeta u životu da ga ne mogu opisati. Radi ove slike mnogo dobra sam vidio.“

Iznenaden sam ga upitao: „Naprimjer, šta?“

„Kada sam nacrtao ovu sliku, i nakon što je pokrenut sajam slika šehida, jednu noć uoči petka došla je jedna žena kod mene i rekla mi: ‘Gospodine, ovi kolači su radi ovog šehida, podijelite ih ovdje.’ Pomislio sam da je neko od šehidove familije. Zbog toga sam upitao: ‘Da li vi poznajete šehida Hadija?’ Rekla je: ‘Ne.’ Kada je vidjela da sam se iznenadio, nastavila

je: 'Ja stanujem ovdje u okolini. Imala sam u životu jako veliki problem. Prije nekoliko dana, dok ste vi crtali sliku, prolazila sam ovuda, i pomislila: 'Bože, ako ovi šehidi kod tebe imaju poseban položaj, tako ti ovog šehida, riješi moj problem.' Zatim sam rekla: 'Obećavam da ću klanjati svoje namaze na vrijeme.' Nakon toga sam proučila „Fatihu“ ovome šehidu čije ime nisam ni znala. Vjerujte da se veoma brzo riješio moj problem. Sada sam došla da mu se zahvalim.'“

Sejjed je nastavio: „Prošle godine moje poslovno stanje naišlo je na probleme. Imao sam mnogo problema. Prolazeći pored Ibrahimove slike, vidio sam da je slika vremenom izblijedila i da se počela kvariti. Nabavio sam skele i boje, te sam počeo popravljati sliku. Nisam mogao vjerovati. Tačno kada sam završio sa slikom, dobio sam ponudu za jedan veliki projekat. Mnogi moji finansijski problemi su se riješili.“

Zatim je nastavio: „Gospodine, šehidi imaju veoma velik položaj kod Gospodara. Mi ih još uvijek nismo upoznali. Bog nadoknađuje duplo više za najmanji posao koji se učini za njih.“

Neko je došao u džamiju. Pitao me za Ibrahimove prijatelje. Želio je da se raspita o šehidu Hadiju.

Pitao sam: „Šta želite? Možda vam mogu pomoći.“

Rekao je: „Ništa, hoću da znam ko je bio ovaj šehid Hadi? Gdje je njegov mezar?“

Malo sam se zamislio. Nisam znao šta da mu kažem. Nakon nekoliko trenutaka šutnje sam rekao: „Ibrahim Hadi je neznani šehid i nema mezara, kao i ostali neznani šehidi. Ali zašto pitate o ovom šehidu?“

Taj čovjek se mnogo rastužio.

„Stanujem u blizini slike šehida Hadija. Imam malu kćerku koja

svaki dan prolazi pored njegove slike idući u školu. Jednom me kćerka pitala: ‘Babo, ko je ovaj čovjek?’ Ja sam rekao: ‘On je šehid. Kada nas je neprijatelj napao, on nas je branio.’ Otkako je to čula, moja kćerka, svaki put kad prolazi pored slike šehida Hadija, naziva mu selam. Prije nekoliko noći moja kćerka je usnila ovog šehida. Šehid Hadi joj je rekao: ‘Djevojčice, ti koja u ovim godinama tako fino nosiš hidžab, kada god mi nazoveš selam, ja ti odgovorim i upućujem dovu za tebe.’

Sada moja kćerka pita: ‘Ko je ovaj šehid Hadi? Gdje mu je mezar?’“

Veoma sam se rastužio. Nisam znao šta da mu kažem. Samo sam mu rekao: „Reci svojoj kćerki, ako želi da Ibrahim uvijek uči dovu za nju, neka pazi na svoj namaz i na svoj hidžab.“

Zatim sam mu ispričao nekoliko Ibrahimovih doživljaja.

Prisjetio sam se jedne table na kojoj je pisalo: „Prijateljstvo i veza sa šehidima je obostrana. Ako ti budeš sa njima i oni će biti sa tobom.“

Bio je 21. mart (Nouruz) 2009. godine.

Krenuli smo prema Gilanu Garb kako bismo dopunili knjigu sa preostalim podacima. U putu smo stigli do grada Ejvan. Bilo je pred zalazak Sunca i bili smo mnogo umorni. Čitav dan smo vozili i u gradu nismo pronašli nikakav hotel niti smještaj.

Pomislio sam u sebi: „Ibro, mi smo došli radi tebe, sad nam obezbijedi mjesto prenoćišta.“

Upravo tada se začuo ezan za akšam-namaz.

Pomislio sam: „Da je Ibrahim ovdje, sigurno bi otišao u džamiju na namaz.“

I mi smo krenuli prema džamiji. Klanjali smo namaz u džematu.

Nakon namaza prišao nam je jedan čovjek. Imao je oko pedesetak godina i pristojno se pozdravio.

„Je li vi dolazite iz Teherana?“

„Da, zašto?“

„Shvatio sam na osnovu broja vaših tablica.“ Zatim je nastavio: „Ja stanujem u blizini. Sve je spremno, hoćete li mi doći?“

„Hvala, mi moramo ići.“

„Večeras se odmorite, pa nastavite sutra.“

Nisam htio pristati. Službenik džamije je prišao i rekao: „On je gospodin Muhamedi, jedan od odgovornih lica naše općine, prihvati njegov prijedlog.“

Toliko sam bio umoran da sam prihvatio. Krenuli smo zajedno. Pravo nas je dobro počastio. Večera je bila obilna. Ujutro, nakon doručka, htjeli smo se pozdraviti.

Gospodin Muhamedi je rekao: „Mogu li pitati koji je razlog vašeg boravka u ovom gradu?“

„Krenuli smo prema Gilanu Garb kako bismo dopunili ostatak sjećanja na jednog šehida.“

„Ja sam rodom iz Gilana Garb. Kojeg šehida?“

„Ne poznaješ ga, bio je iz Teherana.“

Zatim sam izvadio jednu sliku iz torbe i pokazao mu.

„Pa, ovo je gospodin Ibrahim. Ja i moj otac smo bili među snagama šehida Hadija. Prvu godinu rata smo bili zajedno u akcijama i izviđanju terena.“

Zbunjeno sam ga pogledao. Nisam znao šta da mu kažem, plakalo mi se. Od sinoć do sada nas je, na najbolji način, ughostio njegov prijatelj.

Ibrahime, hvala ti. Mi smo sjećanjem na tebe klanjali svoj namaz na vrijeme i ti si (...)

Selam Ibrahimu

Kada smo odlučili da uradimo neki posao o Ibrahimu, dali smo sve od sebe da, uz Božiju pomoć, napravimo nešto dobro. Znamo da ova zbirka nije opisala ni kap iz mora Ibrahimove veličine i odlika.

Prije svega sam zahvalan Gospodaru što me je upoznao sa ovim Njegovim čistim i iskrenim robom. Također sam zahvalan Bogu što je mene odabrao za ovaj posao. Ja sam u ovom periodu osjetio nevjerovatne promjene u svome životu. Uloženo je blizu dvije godine truda, obavljeno je šezdeset intervjua i mnogo poslovnih putovanja, a tekst je korigovan više puta.

Želio sam da nađem neki odgovarajući naziv za ovo djelo, koji će se slagati sa Ibrahimovim duhovnim osobinama. Vidio sam hadžiju Husejna.

Pitao sam ga: „Šta bi mi predložili za naziv ove knjige?“

Rekao je: „Ezan, jer su mnogi mladići u ratu Ibrahima poznavali po njegovim ezanima, njegovim čudnim ezanima.“

Druga osoba mi je rekla poznatu rečenicu šehida Hesamija: „Šehid Hesami je rekao Ibrahimu: ‘Junak arif.’“

Ali sam u sebi odabrao naziv ove zbirke „Mudžize ezana“.

Bila je noć i razmišljao sam o tome. Kur'an, koji je bio na stolu, mi je privukao pažnju. Uzeo sam ga u ruke.

Pomislio sam u sebi: „Bože, ovo djelo je učinjeno za tvog dobrog i neznanog roba, želim znati mišljenje Kur'ana o nazivu ove zbirke.“

Zatim sam rekao svome Gospodaru: „Do sada je sve odrađeno Tvojom voljom, ja niti sam vidio Ibrahima, niti sam bio toliko zreo da bih

mogao ići na front. Ti si nam pružio Svoju milost da bismo napisali ovu zbirku. Bože, ja niti znam uzeti istiharu, niti dobro razumijem smisao ajeta.“

Zatim sam proučio Bismillu i „Fatihu“, te sam polahko otvorio Kur'an. Stavio sam ga na sto. Precizno sam pogledao stranicu koja je bila otvorena. Preblijedio sam vidjevši ajete na gornjem dijelu stranice. Sav sam se preznojio, nehotično su mi suze potekle. Na gornjem dijelu stranice, od 109. ajeta sure „Safat“ pa nadalje je pisalo:

„Selam na Ibrahima,

ovako nagrađujemo dobročinitelje

zaista je on bio naš vjerni rob.“

Šehidi su živi

Mustafa Safar Harandi

Ovo nisu naše riječi. Kur'an kaže šehidi su živi. Šehidi su svjedoci ovoga svijeta i više su upoznati o svijetu tajni nego što su bili upoznati dok su bili među nama.

Tokom prikupljanja sjećanja za ovu knjigu, više puta sam osjetio Božiju pomoć i podršku Ibrahima. Više puta me sam šehid uputio kome da odem za intervju. Međutim, najveće prisustvo Ibrahima i ostalih šehida smo osjetili u teškoćama. Ovo prisustvo se veoma dobro primijetilo tokom smutnje nakon rata.

U mjesecu junu 1999. godine je iskrsla jedna smutnja u koju se neprijatelj Vlade mnogo ponadao. Međutim, Gospodar je htio da se ta smutnja loše odrazi na spletkaroše. Noć uoči smutnje, kada još uvijek niko nije znao za njen početak, usnio sam komandanta šehida Muhammeda Burudžerdija. On je okupio svu omladinu iz džamije i odveo ih na jednu raskrnicu u Teheranu. Tačno kao i za vrijeme kada se Imam Homeini vratio u Iran.

Prvog februara odgovornost za bezbjednost je bila na njemu. I ja sam sa omladinom iz džamije bio pored Burudžerdija. Odjednom sam vidio da su Ibrahim Hadi, i Dževad Afrasjabi, i Reza, i naši ostali šehidi došli pored brata Burudžerdija. Veoma sam se obradovao. Htio sam im prići, ali sam vidio da brat Burudžerdi drži jednu listu u ruci i kao za vrijeme akcija, raspoređuje borce u različite dijelove Teherana.

On je postrojio sve svoje borce, od kojih je jedan bio i Ibrahim, na

različita mjesta oko Univerziteta u Teheranu.

Ujutro su me, dok sam još razmišljao o svom snu šta bi mogao značiti, nazvali moji prijatelji i obavijestili me da je oko Teheranskog univerziteta, i na ulicama, nastao nered. Čim sam to čuo, povezao sam sa značenjem svoga sna. Smutnja devedest i devete godine je veoma brzo završena. Narod je samoinicijativnim skupom 14. jula ugasio smutnju. Tog dana sam vidio Ali Nasrullaha. Iako lošeg fizičkog stanja, došao je na skup.

„Hadžija Ali, čitavu ovu pobunu su šehidi ugasili.“

Hadžija Ali se okrenuo i rekao mi: „Zar može biti drugačije? Budi uvjeren da je to djelo samih šehida.“

Ejne tezhebun (pa kuda idete)...⁴⁷

Gospođa Resuli

Tokom Časne odbrane sam sa svojim suprugom krenula na front. Moj muž je bio u grupi šehid Andarzgu, a ja sam pružala prvu pomoć u bolnici Gilana Garb. Tu sam prvi put vidjela Ibrahima Hadija.

Jedne prilike, kada je doneseno nekoliko tijela šehida, brat Hadi je došao i rekao: „Nemojte vi žene prilaziti. Tijela šehida su raspadnuta i moramo ih identifikovati.“

Poslije toga sam nekoliko puta čula njegov plemeniti glas. Imao je veoma lijep glas. Kada bi učio dove svakome bi se izmijenilo duhovno stanje. Ja sam vidjela da momci basidža mnogo vole Ibrahima i da je oko njega uvijek bilo puno boraca.

Početkom 1982. godine oni su otišli na jug, a ja sam se vratila u Teheran. Nakon nekoliko godina sam prolazila preko ulice Hiftah Šahrivar kada sam na zidu vidjela sliku gospodina Ibrahima. Nisam znala da je on šehid koji još nikada nije pronađen. Nakon toga sam počela svake noći, uoči petka, klanjati dva rekata njemu i ostalim šehidima, dok se nije, 2009. godine, za vrijeme smutnje, desilo nešto veoma čudno. Usnila sam gospodina Ibrahima, nurlu i lijepog lica, da stoji na jednom zelenom brdu. Iza njega se vidjelo zeleno drveće. Nakon toga sam vidjela da se njegova dva prijatelja, koje sam poznavala, ispod brda u jednoj močvari, utapaju. Oni su htjeli otići negdje, ali koliko god su se trudili, sve više su tonuli u močvaru. Ibrahim se okrenuo prema njima i glasno proučio ovaj ajet: „Pa kuda idete?“

⁴⁷ “Tekvir“, 26.

Ali oni nisu obraćali pažnju.

Sljedećeg dana sam mnogo razmišljala o ovom snu.

Šta bi mogao da znači?

Moj sin je došao kući sa fakulteta. Zatim mi je veseo prišao i rekao:

„Majko, kupio sam ti jedan poklon.“

Zatim mi je pokazao jednu knjigu i rekao: „Izašla je iz štampe knjiga o šehidu Ibrahimu Hadiju.“

Čim sam ugledala naslovnicu, prebljedita sam.

Moj sin se uplašio i rekao: „Šta je bilo, majko? Ja sam mislio da ćeš se obradovati.“

Prišla sam mu i rekla: „Daj da pogledam knjigu.“

Ja sam tačno ovu sliku sinoć usnila. Tačno u ovakvom stanju sam vidjela Ibrahima. Zatim sam počela čitati knjigu. Kada sam shvatila da se moj san obznanio, nazvali smo jednog momka iz tadašnjeg basidža. Pitali smo ga ima li kakvih informacija o one dvije osobe koje sam usnila.

Ukratko, poslije istraživanja smo shvatili da su te dvije osobe, poslije toliko borbi i boravka na frontu, podržavale smutljivce i zauzele stav protiv Revolucije i lidera Revolucije. Iako san nije šerijatski dokaz, smatrala sam da mi je dužnost da nazovem te dvije osobe i da im ispričam san.

Ovaj san je, hvala Bogu, bio koristan. Ibrahim je još jednom uputio svoje prijatelje.

Spomen ploča

Šehidova sestra

Nakon Ibrahima više nisam bila pri sebi. Ibrahim je bio čitav moj život. Bila sam veoma vezana za njega. On nije bio samo naš brat, bio je naš odgajatelj. Više puta je pričao sa mnom o hidžabu i govorio: „Čador je uspomena hazreti Zehre, a vjera jedne žene je potpuna kada očuva svoj hidžab u potpunosti.“

Kada bismo htjeli izaći iz kuće ili kada bismo bili pozvani u goste, savjetovao nas je kako da se ponašamo sa nemahremom. Nikada nam nije naređivao, niti zabranjivao. Ibrahim se pridržavao odgojnih pravila u svojim savjetima. Na sabah-namaz nas je često kroz šalu i smijeh budio i govorio: „Namaz samo na vrijeme i u džematu.“

Svoje prijatelje je uvijek savjetovao da uče ezan.

Govorio je: „Gdje god da ste, čim čujete ezan, čak i ako ste na motoru, stanite i glasno dozivajte Gospodara ponavljajući ezan.“

Kada je Ibrahim bio ranjen i kada je došao kući, s jedne strane smo bili žalosni, a s druge sretni. Žalosni zbog povrede, a sretni što je bio sa nama. Dobro se sjećam da su mu prijatelji došli u posjetu. Ibrahim je počeo recitovati stihove koje je mislim sam ispjevao:

„Ako čitav svijet protiv nas se bori,

Ako nožem krv moju proliju,

Ako krvlju tijelo moje operu

Ako s tijela odrube mi glavu

Ako utopim se u vatri i krvi

Crveni put svog vodiča napustiti neću.“

Više puta sam čula da se Ibrahimu ne sviđa kada neki kažu: „Idem na front samo da budem šehid.“

Svojim prijateljima je govorio: „Uvijek govorite: ‘Mi ćemo služiti islamu i Revoluciji do posljednjeg trenutka, dok imamo daha. Ako Bog htjedne, i ako naša ocjena bude čista desetka, onda ćemo postati šehidi. Ali, dok imamo snage, moramo se boriti za islam.’“

Govorio je: „Moramo uložiti sav svoj trud koristeći snagu svoga tijela i biti baš aktivni na Božijem putu, sve dok nam Allah ne odredi da postanemo šehidi i dok ne potpiše našu svjedodžbu. Ali moguće je da i ne zaslužimo šehadet zbog naših loših djela.“

Prošlo je mnogo godina od Ibrahimovog šehadeta. Niko ne može ni zamisliti šta je njegov nestanak nanio našoj porodici. Naša majka nije mogla podnijeti rastanak sa Ibrahimom.

Godine 2011. sam čula da žele izgraditi spomen-ploču Ibrahimu, na mezaru jednog od neznanih šehida u Behešti Zahra. Ibrahim je volio da bude neznan. Sada mu je podignut spomenik na jednom mezaru neznanog šehida. Ustvari, jedan od neznanih šehida je počašćen Ibrahimom.

Prvi put, kada sam otišla na Ibrahimovo spomen-mjesto, zadrhtala sam. Preblijedila sam i iznenađena sam pogledala uokolo. Još nekoliko

osoba od naše rodbine su se isto tako osjećali. Mi smo se sjetili jednog događaja koji se desio prije trideset godina upravo na ovom mjestu. Tačno nakon operacije oslobađanja Horamšahra, amidžić moje majke šehid Hasan Saradžijan je poginuo kao šehid.

U to vrijeme je Ibrahim bio ranjen i hodao je sa štakama. Ali je zbog šehadeta amidžića došao u Behešt Zahra. Kada su ukopali Hasana, Ibrahim je prišao i rekao: „Blago tebi, Hasane, kako si na dobrom mjestu. Na dijelu 26, blizu glavne ulice. Ko god ovuda prođe, proučit će ti „Fatihu“ i sjetit će te se.“

Zatim je nastavio: „I ja moram doći kod tebe. Uči dovu da i ja dođem ovdje“, i zatim je svojom štakom udario o zemlju i pokazao prema nekoliko mezara dalje od Hasana.

Nakon nekoliko godina upravo tu, gdje je Ibrahim pokazao, ukopan je jedan neznani šehid. I nakon toga veoma je čudno da je Ibrahimov spomenik postavljen upravo na tom mjestu gdje je sam volio da bude.

Posljednja riječ

Uz Božiju pomoć, nakon četiri godine od objavljivanja ove knjige, uslijedila su nova mnogobrojna izdanja. Od 2010. do 2017. godine „Selam Ibrahimu“ je objavljen više od stotinu dvadeset puta. Ni sami nismo mogli vjerovati da će se, bez ikakve medijske i državne podrške, samo Božijom voljom i preko naroda, distribuirati preko 700.000 primjeraka. I to u ovom ovako neregulisanom tržištu knjiga. Za to vrijeme pristizalo je na hiljade poziva, poruka i mailova od strane novih Ibrahimovih prijatelja.

Svi su pričali o Božijoj milosti posredstvom ovog šehida. Od bolesnika u bolnici Jazd, koji se izliječio od raka tevesulom sa šehidom Hadijem, do studenta koji je bio nemaran i bezbrižan, a koji se slučajno upoznao sa ovim šehidom i čiji se pravac života izmijenio.

Od mladića pred kojim su se zatvarala vrata gdje god bi otišao u prosidbu, sve dok posljednji put nije zatražio pomoć od Boga posredstvom šehida Hadija. Tada su mu se otvorila vrata doma kojeg je krasila Ibrahimova slika, a domaćini su, također, posredstvom Ibrahima tražili zeta. Do mladića koji su se, iz ljubavi prema Ibrahimu, počeli baviti tradicionalnim sportom i koji su sve svoje poslove obavljali radi Božijeg zadovoljstva.

Ovih godina nije bilo ni dana da se nismo prisjetili Ibrahima. Cijeli naš život se utopio u njegovo biće. Ibrahim je otvorio put nakon čega su, uz Božiju pomoć, uslijedila nova mnogobrojna djela o šehidima.

Put koji nam je Ibrahim pokazao je uticao da se desetine neznanih šehida, sa različitih mjesta, predstave islamskoj zajednici, u šezdeset različitih djela koja su, većinom više od deset puta, iznova izdavana i distribuirana.

U početku nismo razmišljali da će se sve odviti tako, međutim naš

dragi Ibrahim, koji je primjer ihlasa i robovanja, predstavljen je kao primjer ahlaka u praksi, čak i drugim država i narodima.

Čak su i iz Kašmira tražili dozvolu da prevedu knjigu „Selam Ibrahimu“ i objave je u Indiji i Pakistanu. Rekli su da je to muslimanima tog područja najbolji praktični primjer. To su odradili 2013. godine povodom Sedmice obilježavanja pobjede Islamske revolucije u Iranu. Nakon toga, iz još nekih zemalja su tražili dozvolu da prevedu knjigu na njemački i arapski jezik.

Oni su vjerovali da je Ibrahim svim ljudima primjer ahlaka. Hvala Bogu pa je 2015. godine i ovaj posao urodio plodom. Knjiga je prevedena u Libanu na arapski jezik i distribuirana je u Siriji, Iraku i Libanu.

Zatim je otpočeo i prevod na engleski i ruski jezik. Da, mi smo od prvog dana, nakon mog neobičnog sna, krenuli u potragu za sjećanjima na Ibrahima, da se uvjerimo u riječi rahmetli šejh Husejna Zaheda i, uz Božiju pomoć, uspjeli smo u tome.

Ibrahim je primjer praktikovanja ahlaka svima koji žele upoznati ispravan način života.

Nepoznate riječi:

Zurhane – mjesto gdje se održavao iranski tradicionalni sport.

Učenje zijareta – predavanje selama i salavata izdaleka Poslaniku i Imamima Ehli-bejta.

Mohr – pločica napravljena od zemlje na kojoj se čini sedžda.

Basisti – pripadnici partije BAS.

Madahi – spjev o odlikama, tugi i radosti Poslanika i Imama Ehlu-bejta.

Medah – osoba koja recituje spjev.

Hej'at – vjerski skup.

Erbein – obilježavanje četrdesetnica šehidima Kerbele.

Tasua – deveti dan muharema.

Nemahrem – osoba sa kojom se može stupiti u brak.

Tevesul – moljenje Gospodara posredstvom Njegovih evlija.

